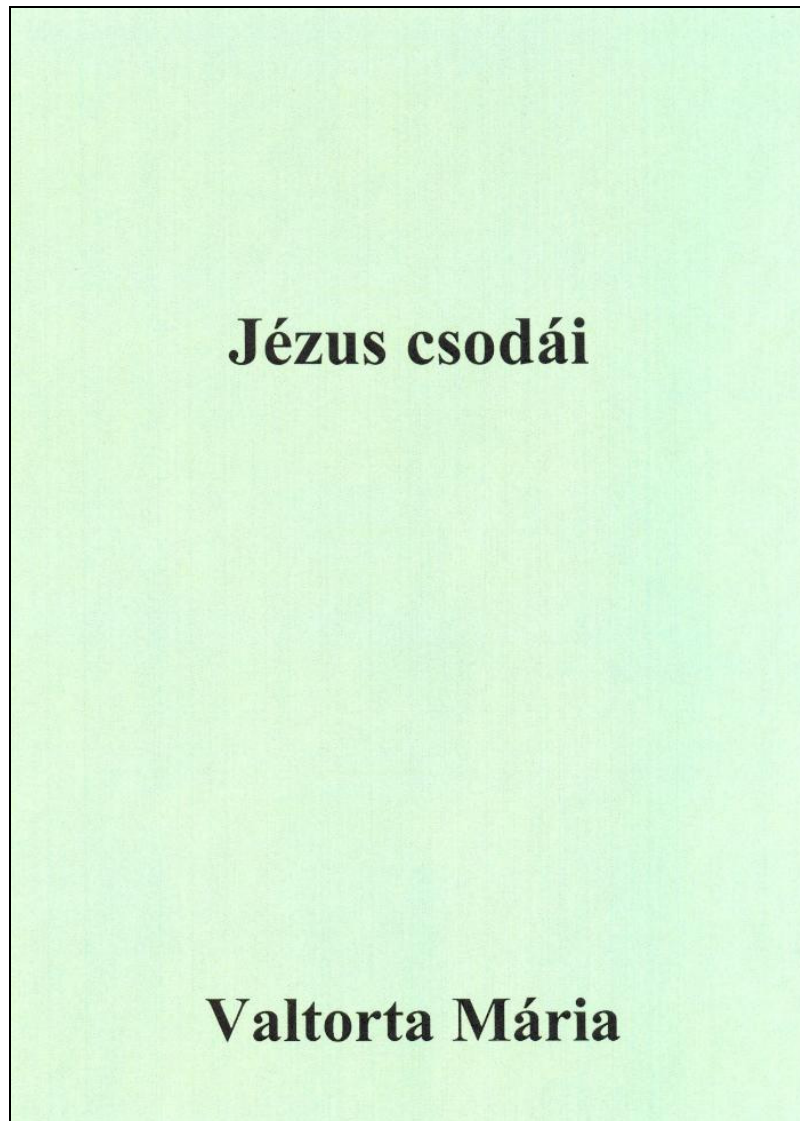

Valtorta Mária

Jézus csodái

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyar nyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Valtorta Mária
Jézus csodái

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció a Vallás és Élet Kiadó gondozásában kéziratként megjelent füzetek elektronikus változata. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. A programot lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék.....	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	5
Élete.....	5
Írásai.....	8
A fordítások listája – rövidítések.....	10
Jézus csodái – 1 – Én vagyok a könyörület!.....	12
A kafarnaumi vak.....	13
Én vagyok a könyörület.....	15
A darabokra tört kések csodája.....	16
Előbb a lelkedet gyógyítom meg.....	18
Meleget érzek kihűlt testemben!.....	19
Bíztál! A fiad meggyógyult.....	20
Nagyon szenvedsz?.....	22
Átok rá! Kövezzük meg!.....	23
Leányom már halálán van!.....	25
A királyi tisztviselő fia.....	27
Ismerek egy orvost.....	29
Csodák a hegyi-beszéd alatt.....	30
Akarom, tisztulj meg!.....	35
Szabadíts meg minket a bűntől!.....	37
Nekünk is vannak betegeink.....	40
Jézus csodái – 2 – meggyógyított!.....	42
Fogd ágyadat, és járj!.....	42
Legyen hitetek szerint!.....	48
Vedd le rólam a leprát!.....	49
Először meggyógyítom a betegeket.....	54
Várj meg, Uram!.....	56
Nagy reményed jutalmazott meg.....	58
Szent betegségek.....	60
Isten csodatevő hatalma.....	61
Eloszlott szeméről a fátyol.....	63
Ez nem kudarc, Jakab!.....	65
Jézus, beteg vagyok!.....	70
Hozsanna! Meggyógyított!.....	72
Jézus csodái – 3 – Állj fel!.....	74
Az apostolok csodái.....	74
Hatalmával megbénította őket.....	76
Csodakövetelők.....	78
Uram! Én hiszek benned!.....	81
Szánom ezt a népet.....	82
Add vissza fiát az anyjának!.....	84
Gyógyíts meg, hogy dolgozni tudjak!.....	88
Menjünk azonnal a megsebesülthöz!.....	91
A lepra szentté tette.....	93
Hatalmam egyetemes.....	99

Aki hisz, elnyeri a csodát	101
Holnap elmegyünk a betegekhez	104
Sok boldogtalan megy oda.....	106
Ki hívott engem segítségül?.....	109
Jézus csodái – 4 – Hiszek Benned!	111
Én az életet akarom számukra!	111
Nemde meg kellett jutalmaznom hitét?	116
Miért gyógyítasz szombaton?	119
Elég! Akarom!	120
Menj, és dicsérd az Urat!	122
Egy kegyet kérek.....	123
Állj fel!.....	125
Egy csókkal meggyógyítja.....	128
Gyógyítsuk meg először a betegeket!	130
Jön az Úr, hogy megmentsen minket!.....	132
Várom a betegeket	135
Elvesztettem hatalmamát?	136
Legyen hited szerint!.....	139
Fiad él!	143
Befejezés.....	145

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, meglevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családja a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlónak válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apát ezredébe. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmisséget. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érdeke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást:” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelki gyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatal emberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könnyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnak készülő ifjúhoz, Márióhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos föláldozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; méghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtva az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkiiségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Márióval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámait.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhetette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívők közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerte és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anya a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az eszét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munaképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkeztél ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a

kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szűnöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszterelési szertartás után, rövid autósor kísérette a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérte hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkben és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy pizkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: *Il Poema dell'Uomo-Dio*, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevétték a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarázatát, a korabeli mise leckéinek magyarázatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzetrel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megérti.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell'Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg

a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt),
 Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7
 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáiel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus ellenségszeretete (Je) 7 füzet, 352 oldal
 Jézus és a Sátán (JS) 3 füzet, 232 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ősegyház (Ő) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáiel
Gy	Jézus és a gyermekek

H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)
Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Je	Jézus ellenségszeretete
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
JS	Jézus és a Sátán
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ö	Az Ösegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
Maria Valtorta, Edizoini Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

Jézus csodái – 1 – Én vagyok a könyörület!

Ebben a füzet sorozatban Jézusnak csak a gyógyításokkal és a természettel kapcsolatos csodáit ismertetjük. Mivel ezeknek a csodáknak nagy részét feldolgoztuk már egyéb füzetekben, ezekre csak a részletes tartalomjegyzékben utalunk, megjelölve, hogy hol található meg. A füzet borítólapján lévő tartalomjegyzékben pedig csak azokat soroljuk fel, amelyeket ezekben a füzetekben ismertetünk teljes terjedelmükben.

A csodák leírásánál az időrendi sorrendet követjük. Ha valamelyik csoda véletlenül kimaradt, utólag jelezzük, hogy hová illik be az időrendi sorrendben.

Természeti csodáknak nevezzük azokat, amelyek nem emberekkel, hanem állatokkal vagy élettelen anyagokkal történtek.

Jézus nagyon ritka esetben tett csak csodát valakinek „megbüntetésére”, s célja ekkor is inkább az volt, hogy a bűnösnek módot adjon bűnei beismerésére, megbánására és jóvátételére.

Némelyik csodájának jelképes értelme volt, mint pl. a fügefafa elszáritásának.

Néha a Szentírás is csak általában jegyzi meg, hogy sok beteget vittek Jézushoz, és Ő mindegyiküket meggyógyította. Mivel ezek csak egy, két sorban vannak leírva, leginkább ezeknél eshet meg, hogy kimaradnak az időrendi felsorolásból.

Mi volt a célja Jézusnak a csodákkal, főleg a gyógyításokkal? Elsősorban isteni küldetését akarta igazolni általuk, amint erre Ő maga is hivatkozott a Keresztelő által küldött tanítványok előtt. De ezzel együtt célja lehetett a hit és bizalom megjutalmazása, vagy a szegények megsegítése is.

Az ördögűzésekkel a Jézus és a Sátán című füzetben foglalkozunk.

A kafarnaumi vak

A történet bevezetését lásd J 6-7. Péter éppen halászni indul, amikor Jakab és János egy vakot kísérnek Jézus elé. A szerencsétlen ember kezében tartja botját, de most nem használja. Biztosabban lép, ha a kettőre bízta magát.

– Nos, ember, a Mester előtted áll.

A vak ember letérdel:

– Uram! Könyörülj rajtam!

– Látni akarsz? Állj föl! Mióta vagy vak?

A négy apostol (András is Péterrel van) körülállja Jézust és a vakot.

– Hét éve, Uram. Azelőtt jól láttam, és dolgoztam. Kovács voltam a tengermelléki Cezáreában. Jól kerestem. A kikötőnek, a sokfajta kereskedelemnek mindig szüksége volt a munkámra. De amikor egy horgony-vasat kalapáltam – gondolhatod, milyen vörösen izzott, hogy könnyen hajoljon az ütésre – kipattant belőle egy izzó szilánk, és kiégette a szememet. Már amúgy is beteg volt mindkét szemem a kovácstűzhelyből kiáradó hőségtől. Elvesztettem a megütött szemet, és három hónapra rá a másik is megvakult. Elfogyott megtakarított pénzem, és most alamizsnából élek...

– Egyedül vagy?

– Van feleségem és három apró gyermekem... Az egyiknek még arcát sem ismerem... És él még idős anyám is. Most mégis ő és feleségem keres egy kis pénzt, és azzal és az általam vitt alamizsna segítségével nem halunk éhen. Ha meggyógyítaná!... Újra dolgoznék. Csak annyit kérek, hogy dolgozhassak, mint jó izraelita, és kenyeret adhassak szeretteimnek.

– És hozzám jöttél? Ki szolt neked?

– Egy leprás, akit te gyógyítottál meg a Táborhegy lábánál, amikor a tó felé mentél, gyönyörű beszéded után.

– Mit mondott neked?

– Hogy te mindent megtehetsz. Hogy a test és a lélek megmentője vagy. Hogy világosság vagy a lelkeknek és a testeknek, mert Isten Világossága vagy. Ő, a leprás, a tömeg közé mert keveredni – kockáztatva, hogy agyonkövezik – teljesen beburkolózva köpenyébe, mert látott a hegy felé haladni, és arcod láttán remény kelt szívében. Ezt mondta neked: „Láttam abban az arcban valamit, ami ezt mondta: 'Ott van a gyógyulás. Menj!' És odamentem.” Azután elismételte beszédedet, és azt is mondta, úgy gyógyítottad meg, hogy kezdeddel – minden irtózat nélkül – megérintetted. Visszajött a papoktól, a megtisztulás után. Én ismertem őt, amikor posztóraktára volt Cezáreában, mert dolgoztam neki. Elindultam, és a városokon és falvakon át kérdezősködtem utánad. Megtaláltalak... Könyörülj rajtam!

– Gyere! Itt még túl erős a fény annak, aki a sötétségből jön ki!

– Akkor hát meggyógyítasz?

Jézus Péter háza felé vezeti őt, a kis kertbe, ahol tompább a fény. Maga elé állítja, de oly módon, hogy a gyógyult szem először ne a még fényfoltos tavat pillantsa meg. Olyan ez az ember, mint egy végtelenül engedelmes gyermek, annyira hagyja, hogy azt tegyenek vele, amit akarnak. Nem kérdez semmit.

– Atyám! Add meg világosságodat ennek a fiadnak! – Jézus rátette kezét a térdeplő ember fejére. Így marad egy pillanatig. Majd megnyalazza ujjá hegyét, és jobb kezével megérinti a nyitott, de élettelen szemeket.

Egy pillanat. Az ember máris pislog, megdörzsöli szemhéját, mint aki most ébredt fel, és ködösen lát.

– Mit látsz?

– Ó!... Ó!... Ó, Örökkévaló Isten! Azt hiszem, azt hiszem... ó, hogy látom a ruhádat... piros, ugye? Meg egy fehér kezecskét... és egy gyapjú övet... Ó! Jó Jézus... egyre jobban látok,

ahogy kezdek hozzászokni a látáshoz... Ez itt a föld füve... az meg biztosan egy kút, ott pedig egy szőlőtőke van.

– Állj fel, barátom!

Az ember, aki sír is, nevet is, föláll, majd tétovázik egy pillanatra a hódolat és a kívánság között. Azután fölemeli arcát, és Jézus tekintetével találkozik. Jézuséval, akinek mosolya csupa könyörülő szeretet. Nagy dolog lehet visszanyerni a látást, és első napként ezt az arcot pillantani meg! Az ember felkiált, és feléje tárja két karját. Ösztönös mozdulat ez, de fékezi magát.

Ekkor azonban Jézus tárja ki karját, és magához vonja az embert, aki jóval alacsonyabb nála.

– Most térj vissza házádba, és légy boldog és igaz! Menj az én békémme!

– Mester, Mester! Uram! Jézus! Szent! Áldott! A világosság... látok... mindent látok... Itt a kék tó, a tiszta ég, a lemenő nap, ott meg a hold kezd látszani... De a legszebb, legtisztább kékséget a te szemedben látom, és Benned látom a legigazibb nap szépségét, és ragyogni a legszentebb hold tisztaságát. Szervedök csillaga, vakok Világossága! Könyörület, aki élsz és munkálkods!

– A lelkek Világossága vagyok. Légy a Világosság fia!

– Mindig az leszek, Jézus! Ahányszor összezárom szemhéjamat újjászületett pupillámon, annyiszor újítom meg ezt az eskümet. Légy áldott te, és a Magasságbeli!

– Áldott legyen a Fölséges Atya! Menj!

Az ember boldogan, biztos léptekkel távozik, Jézus és az apostolok pedig beszállnak a bárkába, és elkezdik a hajózási műveleteket.

(2-108)

Én vagyok a könyörület

Miután Péter házában Jézus elmondja a hálátlan lóról szóló példabeszédet (P 1,8-10), megparancsolja a tanítványoknak:

– Vezessétek előre a szegényeket! Gazdag adományom van számukra valakitől, aki cserébe imáikba ajánlja magát, hogy elnyerje Isten bocsánatát. (Máté küldte titokban az adományt.)

Három rongyos kis öregember jön előre, ezenkívül két vak és egy nyomorék, majd egy özvegyasszony hét betegesen vézna gyerekekkel.

Jézus jól szemügyre veszi őket, egyenként... odahívja a szegény betegeket, és megkérdi:

– Nem akartok valamit mondani nekem?

A vakok hallgatnak, a nyomorék csak ennyit mond:

– Akitől jössz, oltalmazzon meg téged. – Semmi mást. Jézus ennek ép kezébe beleteszi az alamizsnát. Az ember így szól:

– Isten jutalmazzon meg érte. De, ennél is inkább, nos, gyógyulást kérnék tőled.

– Nem kérted.

– Szegény vagyok, egy féreg, akire a nagyok rátaposnak, és nem is mertem remélni, hogy megkönyörülj egy kolduson.

– Én vagyok a Könyörület, aki lehajlik minden nyomorúságra, aki hív engem. Senkit sem utasítok el. Csak szeretetet és hitet kérek, hogy kimondhassam: meghallgatlak.

– Ó Uram! Én hiszek, és szeretlek! Akkor hát ments meg engem! Gyógyítsd meg szolgádat!

Jézus kezét a meggörnyedt hátra teszi, végighúzza rajta, mintha simogatná, és ezt mondja:

– Akarom, gyógyulj meg!

Az ember kiegyenesedik, könnyen és épen, és végtelenül hálálkodik.

Jézus a vakoknak is odaadja az alamizsnát, egy pillanatig vár, mielőtt elbocsátaná őket, azután hagyja, hogy elmenjenek. Az öregeket szólítja. Az elsőnek átadja az alamizsnát, bátorítja, és segít neki betenni a pénzt az övébe. Szánakozva érdeklődik a második bajai iránt. Az elmondja neki egyik leánya betegségét.

– Rajta kívül senkim sincs! És most halálán van. Mi lesz velem? Ó, ha te eljőnnél! Ó nem tud, nem tud lábra állni. Szeretne... de nem tud. Mester, Uram, Jézus, könyörülj rajtunk!

– Hol laksz, apa?

– Korozainban. Kérdezősködj Jónás fia, Izsák után, akit az Idősebbnek hívnak.

Csakugyan eljössz? Nem feledkezel meg bajomról? És meggyógyítod leányomat?

– Hiszed, hogy meg tudom gyógyítani?

– Ó, de mennyire, hogy hiszem! Ezért beszélek neked róla!

– Menj haza, apa! Leányod az ajtóban lesz, hogy üdvözljön.

– De hiszen ágyban fekszik, és nem tud fölkelni már három... Ah! Értem már! Ó, köszönöm, Mester! Áldott légy te és az, aki küldött! Dicséret Istennek és Messiásának! – Az öreg sírva távozik, és olyan gyorsan megy, ahogy csak bír. De amikor már majdnem kinn van a kertből, visszaszól: – Mester, de azért eljössz szegény házamba? Izsák vár, hogy megcsókolja lábadat, megmossa könnyeivel, és megkínáljon a szeretet kenyérével. Gyere el, Jézus! Beszélni fogok rólad a városbelieknek.

– Elmegyek. Menj békével, és légy boldog!

A darabokra tört kések csodája

Jeruzsálemben, a Hal-kapu előtt a zöldség- és élelmiszerkereskedők várják a kapu kinyitását. Nagy számáordítás hallatszik, és a szamarak egymásnak mennek. De gazdáik sem ismernek tréfát. Sértegetik egymást, majd fütykösök csapdosnak, de nemcsak a szamarak hátán, hanem az emberek fején is.

Két árus komolyan egymásnak támad egyikük számára miatt. A szamár ugyanis jócskán falatozott a másik szamár kosarában lévő pompás salátákból. De az is lehet, hogy ez csak ürügy egy régen esett csorba kiköszörüléséhez. Tény az, hogy a ruhák alól előkerül két rövid, tenyéryi széles kés. Olyanok, mint a csonka, de jól kihegyezett, rövid, kétélű kardok, és villognak a napsütésben. Az asszonyok visítoznak, a férfiak összevissza kiabálnak. De senki se lép közbe, hogy szétválassza a két embert, akik készen állnak a paraszt-párbaj megvívására.

Jézus, aki elmélkedve haladt a kapu felé, fölemeli fejét. Meglátja őket. Igen gyors léptekkel a kettő közé siet.

– Hagyjátok abba, Isten nevében! – parancsolja.

– Nem! Végezni akarok ezzel az átkozott kutyával!

– Én is! Nagyra vagy bojtjaiddal? Majd csinállok én neked bojtokat a beleidből!

A két ember ott forog Jézus körül. Meglökik, sértegetik, hogy menjen el közülük, s közben megpróbálják eltalálni egymást, de sikertelenül, mert Jézus, köpenyének jól kiszámított mozgásával kivédi az ütések, és megakadályozza a célzást. Emiatt szakadások keletkeznek köpenyén. Az emberek kiabálnak:

– Menj el onnan, Názáreti, még te kerülsz veszélybe! – Ő azonban nem mozdul, és azzal igyekszik nyugalomra inteni őket, hogy emlékezetükbe idézi Istent. Hiába! A harag örültté teszi a két küzdőt.

Jézus ekkor utoljára rájuk parancsol:

– Parancsolom, hagyjátok abba!

– Nem! Eredj innen! Eredj utadra, názáreti kutya!

Jézus ekkor kinyújtja kezeit, és erő tündöklük szemeiben. Egyetlen szót sem szól. A pengék azonban szétrepedve hullanak a földre, mintha üvegből lettek volna, és egy sziklának ütődtek volna. Mindkettő a kezében maradt rövid, de már semmire se való késnyelet nézi. Az ámulat elnyomja a haragot. A tömeg is kiáltozik az álmélgodástól.

– És most? – kérdi Jézus komolyan. – Hol van az erőtök? Mire alapoztátok jogotokat? Ezekre a fémdarabokra, amelyek most szilánkokban hevernek a porban? Ezekre a fémdarabokra, amelyekben nem volt más erő, csak a testvér elleni harag bűnének az ereje, és ezzel a bűnnel eldobtátok magatoktól Isten minden áldását, s így minden erőt? Ó, nyomorultak azok, akik győzelmükhöz emberi eszközökben bíznak, és nem tudják, hogy nem az erőszak, hanem az életszentség tesz minket győztessé a földön és a földön túl! Mert Isten az igazakkal van.

Halljátok mindnyájan, ti, Izrael gyermekei, és ti is, Róma katonái. Isten Szava minden emberfiának szól, és nem az Emberfia lesz az, aki megtagadja azt a pogányoktól.

Az Úr előírásai között a második a szeretet parancsa. Isten jó, és gyermekeiben is jóindulatot akar. Aki nem jóindulatú felebarátjához, az nem nevezhető Isten gyermekének, és Isten nem lehet az ilyen emberrel. Az ember nem esztelen állat, amely ráveti magát a másokra, és megharapja, hogy övé legyen a zsákmány. Az embernek van esze és lelke. Esze miatt tudnia kell emberként viselkedni. Lelke miatt pedig tudnia kell szentként viselkedni. Aki másként tesz, az alábbvalóvá teszi magát az állatnál, lesüllyed az ördögökkel való ölelkezéshez. A harag bűnével ugyanis a lélek ördögtől megszállott lesz.

Szeressetek! Én nem mondok egyebet. Úgy szeressétek embertársatokat, ahogyan Izrael Ura, Istene akarja! Ne legyetek mindig Káin-vérűek! Mert miért vagytok azok? Néhány garasért, ti, akik majdnem gyilkosokká lettetek. Mások pedig néhány arasznyi földért. Egy jobb állásért. Egy nőért. Milyen dolgok ezek? Örökké tartók? Nem. Sokkal kevesebb ideig tartanak, mint az élet, pedig az élet is csak egy pillanatra tart az örökkévalósághoz képest. És mit veszítetek el, ha azokat a dolgokat követitek? Az örök békét, amely megígértetett az igazaknak, akiket majd a Messiás vezet be magával Országába. Térjete az Igazság útjára! Kövessétek Isten Hangját! Szeressétek egymást! Legyetek becsületesek! Legyetek mértéktartók! Legyetek alázatosak és igazak! Menjete, és gondolkozzatek el ezen!

– Ki vagy te, aki ilyen szavakat mondasz, és akaratoddal szétroppantod a késeket? Ilyet csak egyvalaki tehet: a Messiás. Még Keresztelő János se nagyobb nála. Talán te vagy a Messiás? – kérdik hárman-négyen is.

– Az vagyok.

– Te? Te vagy az, aki meggyógyítod a betegeket, és Istenről prédikálsz Galileában?

– Én vagyok.

– Van egy öreg édesanyám, aki halálán van. Mentsd meg!

– Engem meg, látod, fájdalmaim miatt kezd elhagyni az erőm. Még apró gyermekeim vannak. Gyógyíts meg!

– Menj házadba! Ma este édesanyád készíti el vacsorádat. Te pedig gyógyulj meg! Akarom!

A tömeg felkiált. Azután megkérdi:

– Mi a neved? Mi a neved?

– Názáreti Jézus.

– Jézus! Jézus! Hozsanna! Hozsanna!

A tömeg ujjong. A szamarak azt tehetnek, amit akarnak, mert senki se törődik velük. A város belső részéből anyák sietnek oda – ez érthető, mert a hír futótűzként terjedt el – és magasra emelik kisgyermekeiket. Jézus áldást ad, és mosolyog. És megpróbál átvágni az éljenzők gyűrűjén, hogy bejusson a városba, és oda mehessen, ahová tart. Csakhogy a tömeg erről hallani se akar.

– Maradj velünk! Júdeában! Júdeában! Mi is Ábrahám ivadékai vagyunk! – kiáltja.

– Mester! – Júdas siet feléje. – Mester, megelőztél. De mi történik itt?

– A Rabbi csodát tett! Nem Galileában; azt akarjuk, hogy itt, itt maradjon velünk!

– Látod, Mester? Egész Izrael szeret téged. Úgy helyes, ha itt maradsz. Miért vonakodsz?

– Nem vonakodom, Júdas. Éppen azért jöttem egyedül, hogy a galileai tanítványok faragatlansága ne sértse a júdeai érzékenységet. Izrael minden juhát Isten jogara alá akarom terelni.

Előbb a lelkedet gyógyítom meg

Jézus Lázár tanyáján van, a Jordán mellett. Az emberek kezdik felfedezni ottlétét, és hozzá sereglenek a bűnbánók és a betegek egyaránt. Mielőtt Jézus megkezdené beszédét, az emberek egymás között beszélgetnek.

– Én szeretnék meggyógyulni – mondja az egyik. – Látod? Csupa fekély a lábam. A halál kínjait álltam ki, míg idejöttem a számaron. De kerestem Őt a Sionon. Már nem volt ott...

– Halállal fenyegették... – válaszolja a másik.

– Kuttyák!

– Igen. Honnét jössz?

– Liddából.

– Hosszú út!...

Jézus előbb megbocsát egy bűnbánónak, utána pedig kifejtí a Tízparancsolat első parancsát: „Én vagyok az Úr, a te Istened.”

Beszédje után odamegy hozzá a beteg férfi:

– Gyógyíts meg, Mester! Olyan beteg vagyok!

– Előbb a lelkedet. Előbb a lelkedet. Tarts bűnbánatot...

– Add nekem a keresztséget, mint János! Nem tudok öhozzá menni. Beteg vagyok.

– Gyere! – Jézus lefelé megy a folyó felé, amely két nagykiterjedésű réten és az erdőn túl van. Ott leveti saruját. Az ember is ugyanezt teszi, miután mankón odavonszolta magát. Lemennek a vízpartra. Jézus tálkát formál két tenyeréből, vizet hint az ember fejére, aki fél lábszaráig a vízben áll.

– Most vedd le a kötéseket! – parancsolja Jézus, mialatt visszamegy, föl az ösvényre.

Az ember engedelmeskedik. A lába meggyógyult. A tömeg hangosan kiáltozik a csodálkozástól....

Péter később megjegyzi:

– Most, hogy csodát műveltél, ki tudja hányan fognak jönni!... Már ma is kétannyian voltak...

– Igen. Ha mindent nekem kellene tennem, nem győzném. Ti fogtok keresztelni. Először egyszerre csak egy, azután majd ketten, hárman, többen. Én pedig prédikálok, és meggyógyítom a betegeket és a bűnösöket.

(2-521)

Meleget érzek kihűlt testemben!

Jézus másnap folytatja az első parancsolat magyarázatát. A nép oly figyelmesen hallgatja, hogy miután befejezi, egy időbe telik, mire föleszmél az elragadtatásból. Ki azt veszi észre magán, hogy sír, ki azt, hogy mosolyog, ugyanabban az örömben reménykedve. Végre a tömeg felébred. Az első zsidóság erőteljes sóhajja válik, végül pedig szinte fölszabadult kiáltással:

– Te áldott! Te megnyitod előttünk a béke útját!

Jézus mosolyogva válaszol:

– A béke bennetek van, ha mától fogva követitek a jót. – Ezután a betegekhez lép. Ráteszi kezét egy beteg kisfiúra, egy vak emberre és egy teljesen sárga asszonyra. Egy béna fölé hajol, és ezt mondja:

– Akarom!

Az ember ránéz, majd fölkiált:

– Meleget érzek kihűlt testemben! – és föláll lábára, úgy, amint van, amíg végül rá nem dobják az ágytakarót. Ezalatt az asszony fölveszi kisfiát, akin már nincsen var, a vak ember hunyorgat szemével, amint az első fény éri, az asszonyok pedig kiáltoznak:

– Dina már nem sárga; mint a mezei boglárka.

A hangzavar tetőfokára hág. Ki kiáltozik, ki áldást mond, ki lökdösődik, mert látni akar, ki igyekszik kijutni, hogy a faluba siessen, mindent elhíresztelni. Jézust minden oldalról körülfogják.

Péter meglátja, hogy szinte összenyomják Jézust, s elkiáltja magát:

– Legények! Megfojtják a Mestert! Rajta, törjünk utat! – és valóságos könyökléssel és rúgásokkal a sípcsontok irányába, a tizenkettőnek sikerül utat törni, és kiszabadítani Jézust.

– Holnap majd én intézkedem! – mondja Péter. Te az ajtónál leszel, a többiek meg hátul. Bántalmaztak?

– Nem.

– Olyanok voltak, mint a bolondok! Micsoda viselkedés!

– Hagyjátok őket! Boldogok voltak... és velük együtt én is.

(2-532)

Bíztál! A fiad meggyógyult

Mielőtt Jézus belekezd a negyedik parancs magyarázatába, meggyógyítja a betegeket. A fészertető alatt vannak sánták, vakok, némák. Egyet egész testében ráz a reszketés. Egy szemmel láthatóan vízfejű ifjút egy ember tart kézenfogva. Csak nyivákol, folyik a nyála, ide-oda lógatja nagy fejét.

Miután Jézus a betegek felé megy, Bertalan, Mátéval a keresztelésre vezet sok zarándokot.

Jézus senkitől sem tagadja meg a csodát. Olyan szép a vízfejű ifjúval művelt csoda! Leheletével értelmet önt belé, majd a nagy fejet hosszú ujjai közé fogja. Mindenki oda tódul. Jézus azt mondja a gyengeelméjű fiúnak:

– Akarom, hogy rendelkezél az értelem világosságával, hogy utat nyissak Isten világosságának. Idefigyelj: mondd velem: Jézus! Mondd ki! Akarom!

A gyengeelméjű, aki előbb úgy nyüszített, mint egy állat, és semmi másra nem volt képes, csak nyivákolni, nagy erőlködéssel ejti ki:

– Jé-zus.

– Még! – parancsolja Jézus, tovább is kezében tartva a torz fejet, nézésével uralkodva rajta.

– Jé-zus.

– Még!

– Jézus! – mondja végre a gyengeelméjű fiú. Szemének kifejezése már nem olyan üres, mint volt. Szája is másként mosolyog.

– Ember – mondja Jézus az apának – Bíztál. Fiad meggyógyult. Kérdezz tőle valamit. Jézus neve csodaszer minden betegség és szenvedély ellen.

Az ember ezt kérdi fiától:

– Ki vagyok én?

– Az apám – válaszolja.

Az ember szívére szorítja fiát, és megmagyarázza:

– Ilyennek született. Feleségem belehalt a szülésbe, ez pedig korlátolt volt eszében és nyelvében. Most látjátok. Bíztam, igen. Joppéből jövök. Mit tegyek érted, Mester?

– Légy jó! És veled együtt fiad is. Semmi mást.

– És szeretni téged! Ó, máris induljunk, hogy elmondjuk nagyanyádnak. Ő beszélt rá erre. Legyen áldott érte!

A kettő boldogan távozik. Az elmúlt nyomorúságból nem marad vissza más, csak a gyermek hatalmas feje. De arckifejezése és beszédje normális.

– Akaratod folytán gyógyult meg, vagy neved ereje által? – kérdik többen.

– Az Atya akaratára folytán, aki mindig kegyes a Fiúhoz. De az én nevem is üdvösség. Ti tudjátok: Jézus annyit jelent, mint Szabadító. A lélek és a test üdvössége. Aki igaz hittel ejti ki Jézus nevét, az kigyógyul a betegségekből és a bűnből, mert minden lelki vagy testi betegségben a Sátán karma van, aki azért idézi elő a testi betegségeket, hogy a test szenvedése által lázadásra ingerelje, és kétségbeesésbe vigye az embert, az erkölcsi vagy lelki szenvedéseket pedig azért okozza, hogy kárhozatba taszítson.

– Akkor szerinted az emberi nem egyetlen szerencsétlensége sem mentes Belzebubtól?

– Nem mentes tőle! Őáltala lépett a világba a betegség és a halál. És a gonosztett és a romlás szintén őáltala jött a világba. Amikor látjátok, hogy valamilyen csapás gyötör valakit, gondolatok arra, hogy az illető a Sátán miatt szenved. Amikor látjátok, hogy valaki bajt okoz, akkor is arra gondolatok, hogy az illető a Sátán eszköze.

– De a betegségek Istentől jönnek!

– A betegségek a rendben való rendellenességet jelentik. Mert Isten az embert egészségesnek és tökéletesnek teremtette. A Sátán hozta a rendellenességet az Isten által alkotott rendbe, s ez a rendellenesség hozta magával a testi betegségeket és azok következményeit, vagyis a halált vagy a gyászos örökségeket. Az ember Ádámától és Évától örökölte az áteredő szennyfoltot. De nemcsak ezt. Ez a szennyfolt egyre inkább terjed, felölelve az ember három részét: a test mind bűnösebbé válik, s ezért gyenge és beteg; az erkölcs mind kevélyebbé és emiatt romlottabbá; a lélek egyre hitetlenebbé, vagyis egyre bálványozóbbá. Ezért szükséges megtanítani a névre, – amint én is tettem ezzel a fogyatékkal – amelytől menekül a Sátán, és belevésni az elmébe és a szívbe, és birtoklást jelöltő pecsétként tenni rá énünkre.

– Mi tehát a te tulajdonaid vagyunk? Ki vagy, hogy magadat ily nagyra tartod?

– Bárcsak tulajdonaim lennétek! De nem vagytok azok. Ha tulajdonaim volnátok, máris szabadok lennétek. És ehhez jogom lenne. Mert én a Szabadító vagyok, és úgy kellene, hogy az általam megszabadítottak az enyéim legyenek. De akiknek lesz hitük bennem, azokat megmentem.

– János... mert én Jánostól jövök, azt mondta nekem: „Menj ahhoz, aki Efraim és Jerikó közelében beszél és keresztel. Neki hatalma van kötni és oldani, míg én csak annyit mondhatok neked: »tarts bűnbánatot, hogy készséggé tedd lelkedet az üdvösség követésére«” – mondja az egyik, akivel csoda történt, mert előbb még mankóval járt, most pedig könnyedén mozog.

– Nem szenved a Keresztelő attól, hogy elveszíti a tömeget? – kérdezi valaki.

És az, aki előbb beszélt, válaszol neki:

– Szenvedni? Hisz ő mondja mindenkinek: „Menjetek! Én lemenő csillag vagyok. Ő a Csillag, amely fölfelé halad, és örökre ragyogni fog. Hogy ne maradjatok sötétségben, menjetek hozzá, még mielőtt kialszik jánosbogárnyi fényem.”

– Bezzeg a farizeusok nem így beszélnek! Ők tele vannak gyűlölettel, mivel te vonzod a tömegeket. Tudsz erről?

– Tudok – feleli röviden Jézus.

Vita támad arról, helyes-e vagy sem a farizeusok viselkedésmódja. Jézus azonban félbeszakítja őket:

– Ne bírálgassatok! – és nem tűr ellentmondást.

Nagyon szenvedsz?

Mielőtt Jézus elkezdene a harmadik parancsolat magyarázatát, megáld egy pici fiút, akinek eltört két lábcskája, és egyetlen orvos sem tudta meggyógyítani, mert a gerincoszlophoz közel tört el mindkettő. Így mondja el édesanyja, könnyezve, és folytatja:

– Leánytestvérkéjével a falu utcáján futkározott. Rohanó lovakkal közeledett kocsiján egy heródiánus, és besodródott a kocsi alá. Azt hittem meghalt. De még rosszabb történt. Látod. Ezen a deszkán tartom, mert mást nem lehet tenni. És szenved, szenved, mert szúrja a csont. De amikor majd a csont nem szúrja tovább, akkor azért fog szenvedni, mert csak a hátán tud majd feküdni.

– Nagyon szenvedsz? – kérdi Jézus szánakozva a síró fiúcskát.

– Igen.

– Hol?

– Itt... meg itt – és bizonytalankodó kis kezével megérinti két csípőcsontját. – És még itt és itt – és megérinti a derekát és vállait – Kemény a deszka, és meg akarok mozdulni, de... – és keservesen sír.

– Akarsz a karomba jönni? Jössz? Fölviszlek oda. Mindenkit fogsz látni, míg beszélek.

– Iigen (és igenje tele van vágyakozással). Szegényke, esdőn nyújtja ki két kis karját.

– Akkor gyere!

– De nem tud, Mester, lehetetlen! Túl nagy a fájdalma... Én sem tudom megmozdítani, hogy megmossam.

– Nem fogok neki fájdalmat okozni.

– Az orvos...

– Az orvos csak orvos. Én pedig ÉN vagyok. Miért jöttél?

– Mert te a Messiás vagy – válaszolja az asszony, akinek arca hol elsápad, hol kipirul, a remény és a reménytelenség között vergődve.

– És akkor? Gyere, kicsim! – Jézus egyik karját az erőtlen kis lábszárak alá tolja, a másikat pedig a kis vállak alá. Így emeli föl a gyermeket, és megkérdezi tőle: – Fájdmát okozok neked? Nem? Akkor köszönj a mamádnak, és menjünk!

És megy terhével, az utat engedő nép között. Egészen a nagy szoba végébe megy, ott föllép egy emelvény-félére, amelyet azért készítettek neki, hogy mindenki láthassa, az udvarról is. Hozat egy kis lócát és ráül, eligazgatja térdén a kisfiút, és megkérdi:

– Jó itt? Most légy jó gyerek, és hallgasd te is!

Elkezd beszélni. Csak jobb karjával tesz mozdulatokat, mert a ballal a gyermeket fogja, aki nézi az embereket, és boldog, hogy lát valamit. Rámosolyog anyjára is, aki – ott hátul – a reménykedéstől remeg. Eljátszadozik a Jézus köntösét összefogó zsinórövvvel, a Mester puha, szőke szakállával és hosszú hajának egy fürtjével.

Jézus a harmadik parancsolatot magyarázza (T 13-16), amelyben a kisgyermeket állítja példaképpül hallgatói elé. Végül felszólítja a gyermeket, hogy fusson anyjához. Jézus ezzel fejezi be:

– Tegyetek ti is úgy, mint a kis Jancsi, ti, akik bűnbe estek, és megsebzitek magatokat! Higgyetek Isten szeretetében. Béke veletek!

Átok rá! Kövezzük meg!

Jézus, Lázár tanyáján a hatodik parancsolatot készül magyarázni. Egész kis sereg között jár-kel, amely mindenfelől hívja. Ki sebeit mutatja, ki bajait sorolja el, ki csak ennyit mond: „Könyörülj rajtam!” Van, aki kisgyermekét állítja eléje, hogy áldja meg.

Amikor Jézus már majdnem a helyére ér, a folyó felé vezető keskeny út felől könyörgő, panaszos hang hallatszik:

– Dávid Fia, könyörülj meg rajtam, nyomorulton!

Jézus abba az irányba fordul, és vele a nép és a tanítványok is. Egy sűrű puszpáng-bokor azonban eltakarja a rimánkodót.

– Ki vagy? Gyere elő!

– Nem mehetek. Fertőzött vagyok. A paphoz kell mennem, hogy kitöröljön a világból. Vétkeztem, és a lepra elborította testemet. Benned remélek!

– Egy leprás ember! Egy leprás! Átok rá! Kövezzük meg! – A nép arrafelé tódul.

Jézus egyetlen kézmozdulatával csendet és megállást parancsol.

– Ez a valaki nem fertőzőbb annál, mint aki bűnben van. Isten szemében a bűnös tisztátalanabb, mint a bűnbánó leprás. Aki képes hinni, jöjjön velem!

A tanítványokon kívül a kíváncsiak mennek Jézus mögött. A többiek nyakukat nyújtogatják, de helyükön maradnak.

Jézus megy tovább, túl a házon és a keskeny úton, a puszpáng-bokor felé. De aztán megáll, és azt parancsolja:

– Mutasd magadat!

Egy ifjúnál alig idősebb fiatalember jön elő. Arca még szép. Alig árnyékolja a bajusz és a pelyhedző szakáll, arca még üde és telt, szeme ki van vörösödve a sírástól.

Hangos kiáltás fogadja, amely a teljesen beburkolt asszonyokból álló csoportból hallatszik. Ezek az asszonyok már akkor ott sírtak a ház udvarán, amikor Jézus ott járt-kelt. A tömeg fenyegetései hallatára még jobban kezdtek sírni. „Fiam!” – kiáltja az egyik asszony, és egy másik karjába hanyatlik. Nem tudom, rokona-e vagy barátnője.

Jézus egyedül halad tovább a szerencsétlen felé.

– Nagyon fiatal vagy. Hogy lehetsz leprás?

Az ifjú lesüti szemét, lángvörös lesz, hebeg, de ennél többet nem mer mondani. Jézus megismétli a kérdést. Az érthetőbben mond valamit. De csak ezek a szavak vehetők ki: „... az apám... elmentem... és vétkezünk... nemcsak én...”

– Ott van anyád, aki reménykedik és sír. Az égben van Isten, aki tudja. Itt vagyok én, aki tudom. De, hogy megkönyörüljek rajtad, szükségem van megalázkodásodra. Beszélj!

– Beszélj, fiam! Légy könyörülettel szívem iránt, amely alatt hordoztalak! – nyöszörgi az anya, aki egészen Jézus mellé vonszolta magát, és most térdenállva, egyik kezével Jézus ruhájának szélét fogja, másikat pedig fia felé nyújtja. Arca szegény, könnyektől kivörösödött arc.

Jézus az asszony fejére teszi a kezét.

– Beszélj! – mondja újra.

– Az elsőszülött fiú vagyok, és segíték apámnak, kereskedelmi ügyei intézésében. Ő többször elküldött Jerikóba, hogy tárgyaljak ügyfeleivel, és... az egyiknek szép, fiatal felesége volt... Nekem... nekem megtetszett. Többször is elmentem, mint amennyire szükség volt... Tetszettem neki... Megkívántuk egymást, és... vétkeztünk, a férj távolléte alatt... Nem tudom, hogy esett meg, mert ő egészséges volt. Igen. Nemcsak én voltam egészséges, és kívántam meg őt... Ő is egészséges volt, és megkívánt engem. Azt nem tudom, vajon... vajon velem együtt másokat is megkívánt-e, azok fertőzték-e meg... Annyit tudok, hogy ő gyorsan elhervadt, és most már a sírok között van, hogy élve pusztuljon el... Én pedig... én pedig... Mama! Te láttad. Apró dolog, de azt mondják, hogy lepra... és bele fogok halni. Mikor?...

Többé nincs életem... nincs otthonom... nincs anyám!... Ó, mama! Látlak, de nem csókolhatlak meg!... Ma eljönnek, hogy kiűzzenek a házból... a faluból. Rosszabb ez, mint a halál. És holttestem fölött nem sírhat majd anyám...

Az ifjú sír. Anyja olyan, mint a széltől rángatott fa, annyira rázza a zokogás. Az emberek ellentétes érzelmektől eltelve magyaráznak egymásnak.

Jézus nagyon szomorú. Így szól:

– És amikor vétkeztél, akkor nem gondoltál anyádra? Annyira megbolondultál, hogy eszedbe se jutott, hogy van anyád a földön és Istened az égben? És ha a lepra nem mutatkozott volna, soha sem jutott volna eszedbe, hogy megbántottad Istent és a felebarátot? Mit tettél lelkeddel? Mit műveltél ifjúsággoddal?

– Kísértést szenvedtem...

– Kisdéd vagy talán, hogy nem tudtad: átkozott az a gyümölcs? Megérdemelnéd, hogy könnyörület nélkül halj meg!

– Ó, könnyörülj rajtam! Csak te tudsz!

– Nem én. Isten! És ha itt megesküszöl, hogy soha többé nem vétkezel...

– Esküszöm, esküszöm! Ments meg, Uram! Csak néhány órára van hátra az elítélésig! Mama!... Mama! Segíts nekem könnyeiddel!... Ó, mamám!

Az asszonynak már hangja sincs. Csak átkarolja Jézus lábait, és a fájdalomtól tágra meredt szemmel tartja arcát fölfelé. Egy fuldokló tragikus arca ez, aki tudja, hogy ez az utolsó mentődeszka, amely fönntarthatja és megmentheti.

Jézus ránéz. Könyörülettel mosolyog rá:

– Kelj föl, anya! A fiad meggyógyult. De temiattad. Nem őmiatta.

Az asszony még nem hiszi. Úgy véli, hogy ily távolról nem gyógyíthatta meg, és szüntelen zokogás közben, tagadólag int.

– Ember, vedd le melledről a köntöst. Ott volt rajtad a folt. Hogy anyád megvigasztalódjék.

Az ifjú leengedi a köntöst... Hiánytalan és sima az izmos ifjú bőre.

– Nézd, anya! – mondja Jézus, és lehajol, hogy fölsegítse az asszonyt. Ez a mozdulat arra is szolgál, hogy visszatartsa attól, hogy anyai szeretetétől hajtva és a csoda láttára fiához rohanjon, meg sem várva, hogy tisztultnak nyilvánítsák. Érezve, hogy lehetetlen odamennie, ahová anyai szeretete hajtana, Jézus keblére borul, és igazi elragadtatott örömmel csókolja meg. Sír, nevet, csókol és áld... Jézus pedig szánalommal simogatja meg. Majd így szól az ifjúhoz:

– Menj a paphoz, és ne feledd el, hogy Isten anyádra való tekintettel gyógyított meg, és hogy a jövőben igaz ember légy! Menj!

Az ifjú távozik, miután áldást mondott a Szabadítóra. Távolról követi őt anyja és a vele levő többi asszony. A tömeg hozsannázik.

Jézus a helyére megy.

– Ő is megfélekedett arról, hogy van Isten, aki tisztességet parancsol a viselkedésben. Megfélekedett arról, hogy tilos önmagának isteneket formálnia, amelyek nem Isten. Elfelejtette a szombatot úgy megszentelni, ahogy én tanítottam. Megfélekedett a szerető tiszteletről anyja iránt. Elfelejtette, hogy nem szabad paráználkodni, lopni, mást megcsalni, más feleségét megkívánni, önmagát és saját lelkét megölni, házasságtörést elkövetni. Mindenről megfélekedett. Láthatjátok, milyen betegség érte.

Most Jézus kifejti a hatodik parancsot: T 27-31.

Utána Jézus nagyon sápadt, mint aki beteg. Nincs ajkán mosoly, csak amikor a beteg gyermekek és a kis hordágyakon fekvő betegek fölé hajol, akkor lesz újra Ő. Különösen, amikor bedugja ujját egy tízéves néma fiúcska szájába, és ezt mondhatja vele: „Jézus”, majd ezt: „Mama”.

Leányom már halálán van!

A tizedik parancsolat magyarázatának befejezése után Jézus meggyógyít egy majdnem vak embert, és meghallgat egy kis öregasszonyt, aki Dokóból jött, hogy megkérje, menjen el beteg menyéhez.

Mivel a farizeusok sokat kellemetlenkednek Lázár tanyáján, Lázár és Arimateai József azt ajánlják, hagyja el a tanyát. Útközben Jézus elmegy Dokóba. Kora reggel érkezik oda, egy téli napon. Megkérdezi egy korai járókelőtől:

– Hol lakik Marianna, az öreg anya, akinek haldoklik a menyé?

– Nézd, ember! Annak az utcának a végén van egy tér. A sarkon van egy kút. Onnan három utca indul ki. Azon indulj el, amelynek közepén egy pálmafa van, és menj még száz lépést. Találsz egy árkot. Emellett menj a gerenda-hídig. Azon átmész, és látsz egy kis fedett sikátort. Azon áthaladsz. Amikor már nincs se út, se fedett utca, mert beletorkollik egy térbe, megérkeztél. Marianna háza aranyszínű az öregségtől. Amennyi pénzük van, azzal nem tudják rendbe hozatni. Nem téveszted el. Messziről jössz?

– Nem nagyon.

– De galileai vagy?

– Igen.

– És ezek? Az ünnepre jössz?

– A barátaim. Isten veled, ember! Béke legyen veled! – Jézus faképnél hagyja a fecsegőt, aki mostmár nem siet. És elindul a maga útján. Az apostolok pedig mögötte.

Megérkeznek a kis térre. Tenyéryni nagyságú, nagyon sáros terület, közepén egy magas tölgyfával, amely úrként nőtt ki itt, és nyáron talán majd hasznos is lesz. Most azonban csak mélabút áraszt, annyira sűrű és sötét, a szegényes házak fölött, amelyektől elfogja a világosságot és a napfényt.

Marianna háza a legnyomorúságosabb. Széles és alacsony, de végtelenül elhanyagolt! A kapu tele van foltokkal, amelyeket az elkorhadt farészek helyén keletkezett hasadékokra tettek. Egy ablaktábla nélküli kis ablak csak egy fekete lyuk, mint szemgolyó nélküli szemgödör.

Jézus kopogtat a kapun. Egy tíz év körüli, sápadt, kócos, kivörösödött szemű kislány jön elő.

– Marianna unokája vagy? Mondd meg öreganyádnak, hogy Jézus van itt!

A gyermeklány nagyot kiált, elfut, és hangosan hívja. Kisiet egy öregasszony. Hat kisgyermek követi, az előbbi kislányon kívül. A legnagyobb fiúcska a kislány ikertestvérének látszik. A legkisebbek, két mezítlábas, sovány csöppség, az öregasszony ruhájába kapaszkodnak, és még alig tudnak járni.

– Ó, eljöttél! Gyerekek, tiszteljétek a Messiást! Éppen jókor érkezel szegény házamba! Leányom már halálán van... Ne sírjatok, gyerekek, nehogy meghallja! Szegény teremtések! A kislányok ki vannak merülne a virrasztástól, mert én elvégzek mindent, de virrasztani már nem bírok, földre esek az álmoságtól. Hónapok óta nem voltam ágyban. Most egy széken alszom, hogy mellette és a kisleányok mellett legyek. De ők még kicsik, és szenvednek miatta. A fiúcskák: ezek itt, járnak fát gyűjteni, hogy tudjunk tüzelni, meg el is adnak belőle, hogy legyen kenyérrevaló. Tönkremennek, nyomorult unokáim! De nem a fáradozás öl meg minket, hanem az, hogy látnunk kell őt meghalni... Ne sírjatok! Nálunk van Jézus.

– Igen, ne sírjatok. A mama meg fog gyógyulni, apátok hazajön, és nem lesz annyi kiadástok, és éhezni se fogtok annyit. Ez a két legkisebb?

– Igen, Uram. Az a gyenge teremtés háromszor szült ikreket... és a melle megbetegedett.

– Van, akinek túl sok, és van, akinek semmi! – dűnnyögi Péter a szakállába, majd megfogja az egyik csöpp fiút, és egy almát ad neki, hogy elhallgattassa. Erre a másik is kér egyet, és Péter neki is ad. Jézus az öregasszonnyal megy, túl az előtéren, az udvarba, és

fölmegy a lépcsőn, hogy belépjen a szobába, ahol egy fiatal, csonttá soványodott asszony nyög.

– A Messiás, Jeruza. Most majd nem szenvedsz tovább. Látod, hogy csakugyan eljött? Izsák sohasem hazudik. Ő mondta. Hidd el hát, hogy ahogy eljött, úgy meg is tud gyógyítani.

– Igen, jó anyám. Igen, Uram. De ha nem tudsz meggyógyítani, legalább tedd, hogy meghaljak! Kutyák vannak a mellemben. Gyermekeim szája, akiknek édes tejet adtam, tüzet és kíneservet tett bele. Nagyon szenvedek, Uram! Nagyon sok pénzbe kerülök! A férjem messze van, kenyérkereset miatt. Az öreganya tönkremegy. Én meghalok... Kire maradnak a gyerekek, amikor én meghalok a betegségtől, ő pedig a fáradtságtól és a kínlódástól?

– A madarokról gondoskodik Isten, és ugyanígy az ember apró gyermekeiről is. De nem fogsz meghalni. Nagyon fáj itt? – Jézus rá akarja tenni kezét a körülpólyált mellre.

– Ne nyúlj hozzám! Ne növelj fájdalmamat! – kiált a beteg.

Jézus azonban óvatosan ráteszi hosszú kezét a beteg emlőre.

– Valóban tűz van itt belül, szegény Jeruza. Az anyai szeretet vált tűzzé melledben. De azért, ugye nem gyűlölöd sem férjedet, sem gyermekeidet?

– Ó, miért tenném? Ő jó, és mindig szeretett engem. Okos szeretettel szeretttük egymást, és szerelmünk gyermekekben virágzott ki... Ők pedig!... gyötrődöm, hogy itt kell hagynom őket, de... Uram! Hisz megszűnt a tűz! Anya! Anya! Olyan, mintha egy angyal fújna mennyei levegőt kínomra! Ó! Micsoda nyugalom! Ne vedd el, ne vedd el kezedet, Uram! Inkább nyomd rá! Ó, micsoda erő! Micsoda öröm! Gyermekeim! Jöjjenek ide a gyermekeim! Akarom őket! Dína! Oziás! Anna! Széba! Melki! Dávid! Júdás! Ide! Ide! A mama már nem hal meg! Ó!... – A fiatalasszony örömtől sírva hanyatlik párnáira, míg odasietnek gyermekei. Az öregasszony pedig letérdel, és nem találva más örömében, rázendít a tüzes kemencében lévő Azariás énekére, és végig mondja, öreges, reszkető, megindult hangján. (Lásd: Dániel 3,51-90)

– Ah, Uram! De mit adhatok neked? Semmim sincs, amivel megtisztelhetnék! – mondja a végén.

Jézus fölemeli, és ezt mondja:

– Csak azt engedd meg, hogy kipihenhessem itt fáradtságomat. És hallgass! A világ nem szeret engem. Egy időre el kell mennem. Istenhez való hűséget, és hallgatást kérek tőled. Tőled, a fiatalasszonytól és a kicsiktől.

– Ó, ne félj! Senki se jár ahhoz, aki nyomorult! Itt maradhatsz, és nem kell tartanod attól, hogy valaki meglát. A farizeusok? Ugyan! De... mit fogtok enni? Nekem csak egy kevés kenyérem van...

Jézus hívja a Keriótit:

– Végy magadhoz pénzt, és menj megvenni, amire szükség van. E jó lelkeknél fogunk enni és pihenni. Ma estig. Menj, és hallgass! – Majd a meggyógyult asszonyhoz fordul: – Vedd le a kötéseket, kelj föl, segíts az anyának, és örvendezz! Isten kegyelmet gyakorolt veled, hitvesi erényeidre való tekintettel. Együtt törjük meg a kenyeret, mert ma a Fölséges Úr van a házában, és ezt teljes örömmel kell megünnepelni. – Majd Jézus kimegy, és odaszól Júdásnak, aki éppen indulóban van: – Bőségesen vásárolj be! Hogy jusson nekik a következő napokra is. Nekünk Lázárnál semmink se fog hiányozni.

– Igen, Mester. És, ha megengeded... Van saját pénzem. Megfogadtam, hogy fölajánlom ellenségeidtől való megmenekülésedért. Kenyér lesz belőle. Inkább adom ezeknek, akik testvéreink Istenben, mint a Templom torkának. Megengeded? Az arany számomra mindig álnok kígyó volt. Nem akarom többé bővöletét. Mert olyan jól érzem magamat, amikor jó vagyok! Szabadnak érzem magamat. És boldog vagyok.

– Tégy, ahogy akarsz, Júdás. És az Úr adjon neked békét!

Jézus visszatér a tanítványokhoz, amikor Júdás eltávozik.

A királyi tisztviselő fia

Jézus ismét felkeresi Kánában Zsuzsannát. Vele vannak unokatestvérei. Mialatt a házban tartózkodnak, pihennek és étkeznek, Jézus egyszerű szavakkal tanítja a jó embereket, és vigasztalja bánatában Zsuzsanna férjét. Úgy látszik, Zsuzsanna beteg, mert nincs jelen, és állandóan az ő szenvedését emlegetik. Ekkor belép egy előkelő öltözetű férfi, és Jézus lábaihoz borul.

– Ki vagy? Mit kívánsz?

Amíg az sóhajtozik és sír, a házigazda félrehúzza Jézust, és fülébe súgja: „Ez a negyedes fejedelem egyik tisztviselője. Ne nagyon bízzál benne!”

– Beszélj hát! Mit akarsz tőlem?

– Mester, megtudtam, hogy visszaérteztél. Úgy vártalak, ahogyan Istent várják. Gyere azonnal Kafarnaumba! Fiam oly súlyos betegen fekszik, hogy órái meg vannak számlálva. Találkoztam Jánossal, a tanítványoddal. Tőle tudtam meg, hogy idejöttél. Gyere azonnal, gyere, mielőtt túl késő lenne!

– Hogyan? Te, aki Izrael szentje üldözőjének vagy a szolgája, tudsz hinni bennem? A Messiás Előfutárában nem hisztek. Hogyan tudtok akkor hinni a Messiásban?

– Igaz. A hitetlenség és a kegyetlenség bűnét követtük el. De könyörülj meg egy apán! Én ismerem Kúzákat. És láttam Johannát. Láttam a csoda előtt és a csoda után is. És hittem benned.

– Bizony! Annyira hitetlen és romlott nemzedék vagytok, hogy hacsak jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek. Hiányzik belőletek az első szükséges feltétel ahhoz, hogy elnyerjétek a csodát.

– Igaz! Teljesen igaz! De látod... Én most hiszek benned, és kérlek: gyere, azonnal gyere Kafarnaumba! Kerítek neked egy bárkát Tibériásban, hogy gyorsabban odaéj. De gyere, mielőtt kisfiam meghal! – És keservesen sír.

– Most nem megyek. De te menj vissza Kafarnaumba. Fiad e pillanattól fogva egészséges, és él.

– Isten áldjon meg, Uram! Hiszek! De mivel azt akarom, hogy egész házam ünnepeljen téged, jöjj el majd otthonomba!

– Elmegyek. Isten veled! Béke legyen veled!

Az ember sietve távozik, és utána nyomban lódobogást lehet hallani.

– De csakugyan meggyógyult az a fiú? – kérdezi Zsuzsanna férje.

– Te képes volnál azt hinni, hogy hazudom?

– Nem, Uram. De te itt vagy, a fiú pedig ott.

– Az én lelkem számára nem léteznek sem korlátok, sem távolságok.

– Ó, Uram, aki menyegzőmön borrá változtattad a vizet, változtasd mosollyá sírásomat!

Gyógyítsd meg nekem Zsuzsannát!

– Mit adsz nekem cserébe érte?

– Akkora összeget, amekkorát csak akarsz!

– Nem piszkolom be a Mammon vérével azt, ami szent. A lelkedtől kértem, mit adsz nekem.

– Akár önmagammat is, ha akarod.

– És ha egy kimondottan nagy áldozatot kérnék tőled?

– Uram, én hitvesem testi egészségét kérem tőled, és mindnyájunk megszentelődését. Azt hiszem, hogy én, ennek elnyeréséért, semmit sem tarthatok túl nagynak...

– Te epekedsz asszonyod után. De ha én őt egészséges étellel visszaadnám neked, azonban örökre meghódítanám nőtanítványomnak, mit szólnál?

– Hogy... hogy jogod van hozzá, és hogy... utánozni fogom Ábrahámot a készséges áldozatvállalásban.

– Helyesen mondtad. Halljátok mindnyájan: Áldozatom ideje közeledik. Mint a víz, úgy szalad, gyorsan, megállás nélkül a torkolat felé. Teljesítenem kell mindazt, ami kötelességem. Az emberi keményszívűség azonban oly sok missziós területet elzár előlem. Édesanyám és Mária, Alfeus felesége, velem jön majd, amikor eltávozom innen, hogy olyan emberek közé menjek, akik még nem szeretnek engem, vagy nem is fognak szeretni soha. Bölcsességem tudja, hogy a nők tudnak majd segíteni a Mesternek ezen az elzárt területen. Azért jöttem, hogy a nőket is megváltsam, és az eljövendő hosszú időszakban, az én időmben, látni fognak majd nőket, akik papnőkhöz hasonlóan szolgálnak az Úrnak és az Úr szolgálóinak. Tanítványaimat én választottam ki. De hogy kiválaszthassam a nőket, akik nem szabadok, ezt az apáktól és a férjektől kell kérnem. Akarod te ezt?

– Uram... én szeretem Zsuzsannát. És mostanáig inkább úgy szerettem őt, mint testet, és nem mint lelket. De oktatásod nyomán máris megváltozott bennem valami, és feleségemet, mint lelket nézem, és nemcsak mint testet. A lélek Istené, és te, a Messiás, Isten Fia vagy. Nem vitathatom el jogodat arra, ami Istené. Ha Zsuzsanna követni akar téged, én nem leszek ellene. Csak, kérlek, művelj csodát, és gyógyítsd meg őt testében, engem pedig érzelmeimben...

– Zsuzsanna meggyógyult. Néhány órán belül ő maga jön elmondani neked örömét. Hagyd, hogy lelke kövesse elhatározását anélkül, hogy szólnál neki arról, amit most mondtam. Meg fogod látni, hogy lelke úgy jön majd hozzám magától, mint ahogy a láng tör fölfelé. Ettől azonban nem hal ki belőle a hitvesi szeretet. Hanem följut a legmagasabb fokra, ami azt jelenti, hogy legkiválóbb részletekkel: lelkekkel szeretitek egymást.

– Zsuzsanna a tied, Uram! Lassan, nagy fájdalmak között kellett volna meghalnia. És mint halottat, valóban elveszítettem volna őt a földön. De mivel úgy lesz, amint te mondod, továbbra is mellettem lesz, hogy magával vihessen a te utaidon. Isten adta őt nekem, és Isten veszi el tőlem. Áldott legyen a Magasságbeli, amikor ad, és amikor elvesz!

(3-50)

Ismerek egy orvost

Jézus, Simonnal együtt megérkezik a Getszemáni-kertben lévő házba. János a sötét konyhában szundikál. Jézus megszólítja:

– János!

– Te, Mester? Estére vártalak.

– Előbb jöttem. Hogy érezted magadat, János?

– Mint egy pásztor mellől elcsatangolt bárány. Mindenkinek beszéltem rólad, mert rólad beszélni annyi volt, mint egy kicsit veled lenni. Beszéltem néhány rokonomnak, ismerősnek, idegennek. Annásnak is... Meg egy nyomoréknak, akit három dénárral barátommá tettem. Úgy kaptam, és neki adtam. És egy asszonynak is – olyan korú, mint édesanyám – aki egy ajtó előtt sírdogált egy csoport asszony között. Megkérdeztem: „Miért sírsz?” Azt mondta: „Az orvos kijelentette nekem: 'Leányod tüdőbajos. Nyugodj bele! Az első októberi zivatarok idején meg fog halni.' Nincs más gyermekem rajta kívül. Szép, jó és tizenöt éves. Úgy volt, hogy tavasszal férjhez megy, de menyasszonyi láda helyett sírboltot kell majd készítenem neki.” Erre azt mondtam: „Ismerek egy Orvost, aki meggyógyíthatja neked, ha van hited.” „Már senki se tudja meggyógyítani. Három orvos is megvizsgálta. Már vért köp!” „Az enyém ám nem olyan orvos, mint a tieid” mondtam. „Nem orvossággal gyógyít, hanem hatalmával. Ő a Messiás...” Egy kis öregasszony akkor így szólt: „Ó, hidd el, Erzsi! Ismerek egy vak embert, aki neki köszönheti, hogy lát!” Az anya erre a bizalmatlanságból áticsapott a reménykedésbe, és vár téged... Jól tettem? Csak ennyit tettem.

– Jól tetted. Este elmegyünk barátaidhoz... Holnap pedig elindulunk Galilea felé.

(2-50)

Másnap Jézus a Hal-kapunál várja Júdást, s közben elbeszélget egy római katonával, Sándorral.

– Mester, ott jön Júdás a pásztorokkal és az asszonyokkal. Ha jól látom, köztük van a tegnapi lány is – mondja János.

– Békesség mindnyájatoknak – mondja Jézus, amikor odaérnek. Még mást is akar mondani, azonban egy sovány, de fiatal leány kiválik a csoportból, és Jézus lábaihoz borul:

– Még egyszer add rám áldásodat, Mesterem és Megmentőm, és én is hadd csókoljalak meg újra! Ezzel megcsókolja Jézus kezeit.

– Menj! Légy boldog és jó. Jó leány, majd jó hitves, s azután jó anya. Születendő gyermekedet tanítsd majd meg nevemre és tanításomra. Béke veled és édesanyáddal! Béke és áldás mindazoknak, akik Isten barátai! Béke veled is, Sándor!

(2-301)

Annalia, a meggyógyított leány, később felkeresi Jézust Názáretben, és kifejezi vágyát, hogy szüzességet fogadjon, és meghaljon, Jézus halála előtt. Jézus teljesíti mindkét vágyát. Lásd M 7,261-265; 13,535-540, F 50-53.

Csodák a hegyi-beszéd alatt

A hegyi-beszéd hétnapos beszéd sorozat volt, s az emberek elvitték oda betegjeiket is. Az első napon Jézus így bocsátotta el a népet:

– Menjetek! Holnap újra beszélek nektek. Most csak a betegek maradjanak, hogy segítséget nyújtsak nekik bajaikban!

(3-182)

A második napon Jézus ezzel fejezi be beszédjét:

– Itt, énelőttem is van valaki, aki gyűlöl engem, és nem meri kérni: „Gyógyíts meg!” mert tudja, hogy ismerem gondolatait. Én azonban azt mondom: „Legyen meg, amit akarsz! És ahogyan a hályog lehull szemeidről, úgy hulljon ki szívedből is a harag és a sötétség.”

Menjetek mindnyájan, az én békémel! Holnap újra beszélek nektek.

Az emberek lassan távoznak. Talán a megtörtént csoda hangos bejelentésére várnak, de az nem hangzik el. Az apostolok és legrégebb tanítványok is – akik a hegyen maradnak – megkérdezik:

– Ugyan, ki volt? Talán nem gyógyult meg? – És nem távoznak a Mester mellől, aki állva maradt, karbatett kézzel, hogy lássa, mint vonul lefelé a nép. Jézus először semmit sem válaszol, majd kijelenti:

– A szeme meggyógyult, a lelke nem. Nem gyógyulhat meg, mert tele van gyűlölettel.

– De ki az? Talán az a római?

– Nem. Egy szerencsétlen ember.

– De akkor miért gyógyítottad meg? – kérdi Péter.

– Sújtsak talán villámmal minden hozzá hasonlót?

– Uram... tudom, te nem akarod, hogy azt mondjam: „igen”, és ezért nem is mondom... csak gondolom... és ez ugyanaz...

– Ugyanaz, Simon, Jónás fia. De tudd meg, hogy akkor... Ó, mennyi szív van körülöttem is tele a gyűlölet hályogával! Gyere! Menjünk fel egészen a csúcsra, és nézzük meg onnan föntről a mi szép Galileai-tengerünket. Csak mi, én meg te.

(3-138)

A harmadik napon, miután Jézus elbocsátja a népet, ott tart két szegényt. Az egyik egy csonttá-bórré aszott asszony, a másik egy igen öreg férfi. De nincsenek együtt, a véletlen hozta őket össze, és ott maradtak az egyik sarokban, megalázottan, mert hiába nyújtották kezüket az előttük elhaladó felé.

Jézus egyenesen feléjük tart, minthogy nem mernek előbbre jönni, és kézenfogva vezeti őket a tanítványok csoportjának közepére, egy sátorféleség alá, amelyet Péter készített egy sarokban. Talán ez alatt húzzák meg magukat éjszakára, és ott gyűlnek össze a nap legmelegebb óráiban. Egy lombos ágakból és... köpenyekből összetákolt fészker ez. A célnak azonban megfelel, bár olyan alacsony, hogy Jézus és a Kerióti, a két legmagasabb, csak meghajolva tud belépni alája.

– Ez itt az apa, és ez itt egy nővéretek. Hozzátok ide, amink van. Amíg elfogyasztjuk, meghallgatjuk történetüket. – És Jézus személyesen szolgálja ki a két szegyenlőt, és végighallgatja panaszos elbeszélésüket. Az öreg egyedül él, mivel leánya messzire költözött urával, és megfeledkezett apjáról. Egyedül él az asszony is, mert férjét megölte a láz, és ráadásul ő is beteg.

– Az emberek megvetnek minket, mivel szegények vagyunk – mondja az öregember. – Én kéregetve járok, hogy összekuporgassam azt, amiből majd megülöm a pászkaünnepet. Nyolcvanéves vagyok. A húsvétot mindig megültem, és lehet, hogy ez lesz az utolsó. De nem akarok semmiféle lelkiismeret furdalással sem megtérni Ábrahám kebelére. Ahogy megbocsátok leányomnak, ugyanúgy remélek én is bocsánatot. És meg akarom ülni húsvétomat.

– Hosszú az út odáig, apa!

– Hosszabb az égbe vezető, ha elmulasztjuk az előírt szertartást!

– Egyedül mégy? És ha rosszul leszel az úton?

– Isten angyala majd lezárja szememet.

Jézus megsimogatja a reszkető, hófehér fejet, és megkérdi az asszonytól:

– És te?

– Én munka után járok. Ha jobb táplálékhoz jutnék, kigyógyulnék a lázból. S ha meggyógyulnék, dolgozhatnék a csépléseknél is.

– Gondolod, hogy pusztán az étel meggyógyítana?

– Nem. Te is itt vagy. Dehát én egy szegény vagyok, túl szegény ahhoz, hogy könyörületet kérhessek.

– És ha meggyógyítanálak, utána mit kívánnál?

– Semmi többet. Mert akkor máris többet kaptam, mint amennyit remélhetek.

Jézus mosolyog, és odanyújt neki egy darabka kenyeret, kis vízbe és ecetbe mártva, ami itt italul szolgál. Az asszony szótlanul megeszi, Jézus pedig tovább mosolyog.

Az étkezés hamar véget ér. Oly szűkös volt! Az apostolok és a tanítványok mennek, hogy árnyékot keressenek a lejtőkön, a bokrok között. Jézus a sátor alatt marad. Az aggastyán egy fűvel benőtt sziklának dőlve, fáradtan alszik.

Egy kis idő múltán az asszony, aki szintén távolabbra ment, hogy árnyékot és pihenőhelyet keressen, Jézus felé jön, aki bátorítóan mosolyog rá. Az asszony félénken, de mégis vidáman jön, amíg a sátor közelébe nem ér, s aztán elfogja az öröm, és az utolsó lépéseket már gyorsan teszi meg, és arccal a földre borul, elfojtott kiáltással:

– Meggyógyítottál engem! Te áldott! Ez a nagy hideglelés órája, de most nem jelentkezett... Ó! – és megcsókolja Jézus lábát.

– Biztos vagy abban, hogy meggyógyultál? Én ezt nem mondtam neked. Véletlen is lehet...

– Ó, nem! Most értettem meg mosolyodat, amellyel átnyújtottad nekem azt a kenyeret. A te erőd szállt belém azzal a falattal. Semmim sincs, amivel viszonzhatnám neked, csak a szívem. Parancsolj szolgálódnak, Uram, és ő haláláig engedelmeskedni fog neked!

– Igen. Látod azt az öreget? Egyedül van, és igaz ember. Neked volt férjed, de elragadta tőled a halál. Neki volt leánya, de elvette tőle az önzés. Ez rosszabb. És mégsem szitkozódik. De nem volna rendjén, egyedül hagyni őt utolsó óráiban. Légy a leánya!

– Igen, Uram!

– De vigyázz, mert ez azt jelenti, hogy kettő számára kell dolgoznod.

– Most már erős vagyok, és megteszem.

– Akkor menj oda, arra a meredek lejtőre, és mondd meg annak az embernek, aki ott pihen, annak a hamuszínű ruhát viselőnek, hogy jöjjön ide hozzám!

Az asszony gyorsan odamegy, és a zelóta Simonnal tér vissza.

– Gyere ide, Simon! Beszélnem kell veled. Várj, asszony!

Jézus odébb megy néhány méterrel.

– Gondolod, hogy megterhelést jelentene Lázárnak, ha eggyel több munkásnőt fogadna fel?

– Lázárnak? De, azt hiszem, azt sem tudja, hány szolgálja van! Eggyel több vagy kevesebb!... De ki az?

- Ez az asszony. Meggyógyítottam és...
- Elég, Mester. Ha te meggyógyítottad, az annak a jele, hogy szereted. Amit te szeretsz, az Lázár előtt szent. Vállalom az ő nevében!
- Igaz. Amit én szeretek, az Lázár előtt szent. Helyesen mondtad. És emiatt lesz Lázár szentté, mert ha azt szereti, amit én szeretek, a tökéletességet fogja szeretni. Azt az öregembert az asszony mellé akarom adni, és azt akarom, hogy az a pátriárka boldogan üljön meg utolsó húsvétját. Én nagyon szeretem a szent öregeket, és boldog vagyok, ha derűs alkonyt adhatok neki.
- A gyermekeket is szereted...
- Igen, és a betegeket...
- Meg azokat is, akik sírnak...
- És azokat is, akik egyedül vannak...
- Ó, Mesterem! Hát nem veszed észre, hogy te mindenkit szeretsz? Ellenségeidet is?
- Nem veszem észre, Simon. Szeretni: az én természetem. Nézd, a pátriárka ébredszik. Menjünk, mondjuk meg neki, hogy a húsvétot egy leánya mellett fogja megülni, és többé nem hiányzik majd számára a kenyér.
- Visszamennek a sátorhoz, ahol az asszony vár rájuk, majd mindhárman együtt mennek az öreghez, aki felült, és éppen saruját köti fel.
- Mit csinálsz, apa?
- Megyek le a völgybe. Remélem, találok valami helyet, ahol éjszakára meghúzhatom magamat. Holnap pedig majd koldulok az úton, és utána, egy hónap múlva, ha meg nem halok, a Templomban leszek.
- Nem.
- Ne menjek? Miért?
- Mert a jó Isten nem akarja. Nem egyedül fogsz menni. Ez az asszony megy veled. Elvezet téged oda, ahová én mondom, és irántam való szeretetből befogadnak titeket. Megülsz a húsvétodat, de nem kell fáradnod. Már eleget hordoztad keresztedet, apa! Most tedd le! És merülj el a jó Istennek mondott hálaimában.
- De miért?... de miért?... én... én nem érdelek ennyit... Te... egy leányt... Több ez, mintha húsz évet ajándékoznál nekem... És hová, hová küldesz engem?... – Az öreg sír nagy, bozontos szakállában.
- Lázárhoz, Teofil fiához. Nem tudom, ismered-e?
- Ó... én Szíria határvidékére való vagyok, és emlékszem Teofilra. De... de... Ó! Isten áldott Fia, engedd, hogy megáldjalak!
- És Jézus, aki ott ül a fűvön, szemben az aggastyánnal, valóban meghajol, és hagyja, hogy az öreg ünnepélyesen a fejére tegye a két kezét, és elmondja öreges-üreges hangján, az ősi áldást: „Az Úr áldjon meg és oltalmazzon meg. Az Úr mutassa meg neked arcát és legyen hozzád irgalmas. Fordítsa feléd arcát az Úr, és adja meg neked békéjét!”
- Jézus, Simon és az asszony együtt felelik rá:
- Úgy legyen!

(3-198)

- Az ötödik napon a beszéd előtt Jézus azt mondja Tamásnak:
- Te és társaid válasszátok ki a betegeket és a szegényeket, és vezessétek őket ide előre.
- Jézus a betegek csoportjához megy, és a betegek fölé hajol. A tömeg fel-felhangzó hozsannája jelzi az egyes csodákat.
- Egy asszony azt mondja János apostolnak:
- Szeretnék beszélni a Mesterrel...
 - Valami betegséged van? Szegény nem vagy...

– Nem vagyok beteg, és nem vagyok szegény. De szükségem van Őrá... mert vannak lázmentes bajok és szegénység nélküli nyomorúságok is... és az enyém... – és sír.

– Hallgass ide, András – mondja János a mellette álló apostolnak. – Ennek az asszonynak a szívében van valami fájdalom, és szeretné elmondani a Mesternek. Mit tegyünk?

András ránéz az asszonyra, és ezt mondja:

– Biztosan olyasmi, amit fáj elmondani... – az asszony rábólint fejével. András így folytatja: – Ne sírj!... János, vezesd a mi sátor-fészerünk mögé. Én meg odaviszem a Mestert.

Ezzel János mosolyogva utat kér a tömegben, András pedig ellenkező irányban, Jézus felé megy. A mozgást észreveszi két szomorú férfi is, s az egyik Jánost állítja meg, a másik Andrást, és kevéssel utóbb mindkettő, az asszonnyal és Jánossal együtt a sátor falát képező lombos ágaknál van.

András abban a pillanatban ér Jézushoz, amikor Ő meggyógyít egy nyomorékot, aki úgy emeli magasba mankóit, mint két győzedelmi jelvényt, életerősen, mint egy táncos, és hangos szóval mond áldást.

András odasúgja:

– Mester, a mi fészer-sátrunk mögött három síró ember van. De bajuk szívbeli, és más nem ismerheti.

– Jól van. Még itt van ez a kisleány és ez az asszony. Utána megyek. Eredj, mondd meg nekik, bízzanak!

(A kisleány meggyógyítását lásd: Gy 2,44.)

Jézus meggyógyítja a beteg asszonyt is. Minden beteg meghallgatást nyert, és harsányan kiáltozik az éljenző, hatalmas tömegben:

– Dávid Fia, aki Isten dicsősége és a mi dicsőségünk!

Jézus a fészer-sátor felé megy.

– Előbb az asszony. Gyere velem ide, a sövények közé! Beszélj, félelem nélkül!

– Uram, a férjem elhagy egy utcanő miatt. Öt gyermekem van, és a legkisebb két éves... Nagy az én bánatom... és a gyermekekre gondolok... Nem tudom, magával akarja-e vinni őket, vagy meghagyja nekem. A fiúkat, legalábbis az elsőt, akarja majd... És nekem, aki azt szültem, az az örömöm se lesz meg, hogy lássam? És mit gondolnak majd apjukról vagy rólam? Az egyikről rosszat kell, hogy gondoljanak. De nem szeretném, ha elítélnék apjukat...

– Ne sírj! Én az Élet és a halál Ura vagyok. Férjed nem fogja feleségül venni az a nőt. Menj békében, és légy továbbra is jó!

– De... ugye, nem ölöd meg? Ó, Uram, én szeretem őt!

Jézus mosolyog:

– Senkit se fogok megölni. De lesz, aki majd elvégzi dolgát. Tudd meg, hogy az ördög nem nagyobb Istennél. Városodba visszatérve majd megtudod, hogy volt valaki, aki megölte azt a megrontó teremtést, és pedig oly módon, hogy férjed ráeszmél, mit készült elkövetni, és téged megújult szerelemmel fog szeretni.

Az asszony megcsókolja a kezét, amelyet Jézus a fejére tett, és elmegy.

Jön az egyik férfi.

– Van egy lányom, Uram. Szerencsétlenségére elment barátnőjével Tibériásba, és ott mintha mérget szívott volna magába. Úgy jött haza, mint aki megrészegült. El akar menni egy göröggel... és utána... Ugyan, miért is született meg? Anyja megbetegedett a fájdalomtól, és talán meg is hal... Én... engem csak a múlt héten hallott szavaid tartanak vissza attól, hogy megöljem. De bevallom neked, szívemben már megátkoztam.

– Ne! Isten, aki Atya, csak a már elkövetett és megrögződött bűnt átkozza meg. Mit akarsz tőlem?

– Hogy térítsd észre.

– Én őt nem ismerem, ő pedig biztosan nem jön hozzám.

– De te meg tudod változtatni szívét távolból is. Tudod, ki küldött engem hozzád? Johanna, Kúza felesége. Éppen Jeruzsálembé indult, amikor felkerestem palotájában, hogy megkérdezzem, ismeri-e azt a becsstelen görögöt. Gondoltam, hogy nem ismeri, hiszem ő jó, bár Tibériásban él, de mivel Kúza jóban van a pogányokkal... Nem ismeri. De azt mondta nekem: „Menj Jézushoz! Ő nagyon messziről hívta vissza lelkemet, és meggyógyított, azzal a hívással tüdővészemből. Meg fogja gyógyítani leányod szívét is. Én imádkozni fogok. Te pedig bízzál!” Bízom. Látod. Légy könyörülettel, Mester!

– Leányod még ma este édesanyja térdein fog sírni és bocsánatot kér. Te is légy jó, mint anyja, és bocsáss meg. A múlt meghalt.

– Igen, Mester, ahogy te akarod, és légy áldott!

Megfordul, hogy távozzon... de aztán visszajön:

– Bocsáss meg, Mester... De annyira félek... A paráznaság erős ördög! Adj nekem egy szálát ruhádból! Beleteszem leányom fejbánkosába. Amíg alszik, az ördög nem fogja kísérteni.

Jézus elmosolyodik, és fejét csóválja... de eleget tesz az ember kérésének, mondván:

– Hogy nyugodtabb légy. De hidd el, hogy amikor Isten ezt mondja: „Akarom”, az ördög eltávozik, és másra nincs szükség. Ez azt jelenti, hogy rám való emlékezésül tartsd meg ezt – és bojtjai közül odaad neki egyet.

Jön a harmadik ember:

– Mester, meghalt az apám. Mi azt hittük, nagy pénz-vagyona van. De nem találtunk semmit. És ez nem is lenne baj, hiszen mindegyik testvéremnek van miből élnie. Csakhogy én laktam apámmal, minthogy az elsőszülött vagyok. A másik két fivérem azzal vádol, hogy eltüntettem a pénzt, és be akarnak vádolni, mint tolvajt. Te látod a szívemet. Nem loptam el egy fillért sem. Apám egy szekrényben tartotta pénzét, egy vasládikában. Halála után kinyitottuk a szekrényt, de a ládika nem volt sehol. Ők azt mondják: „Akkor éjszaka, amíg mi aludtunk, te kivetted.” Nem igaz. Segíts, hogy visszaálljon közöttünk a béke és a megbecsülés!

Jézus erősen ránéz, és elmosolyodik.

– Miért mosolyogsz, Mester?

– Mert apád a vétkes. Vétke olyan, mint a kisgyermeké, aki eldugja játékát, mert fél, hogy elveszik tőle.

– Pedig nem volt fősvény. Hidd el! Sok jót tett.

– Tudom. De nagyon öreg volt... Ezek már az öregek betegségei... Számotokra akarta megóvni, és – túlzott szeretetből – összeveszített titeket. A ládika el van ásva a pincelejárati lépcsőjének az aljánál. Ezt azért mondom meg neked, hogy megtudd: én tudom. Mialatt hozzád beszélek, öcséd, pusztán véletlenségből, dühösen dobantva a földre, megmozgatta a ládikát, és így ráakadtak. Most aztán zavarban vannak és bánják, hogy megvádoltak. Térj haza megnyugodva, és légy jó hozzájuk! Egy szóval se említsd becsstelenségüket!

– Nem, Uram! De nem is megyek. Téged akarok hallgatni. Majd holnap megyek.

– És ha elveszik a te részedet?

– Te azt mondd, nem szabad kapzsinak lenni. Nem is akarok azzá válni. Nekem elég, ha béke van köztünk. Különben... nem is tudom, mennyi pénz volt a ládikában, és semmilyen, az igazságnak meg nem felelő hírtől sem lesz szívfájdalmam. Meg arra gondolok, hogy az a pénz el is vesztetett volna... Ahogyan előbb éltem, úgy fogok élni ezután is, ha letagadják előttem az összeget. Elég, ha nem neveznek tolvajnak.

– Nagyon előre haladtál Isten útján. Menj tovább, és béke legyen veled!

Ez is elégedetten távozik.

Akarom, tisztulj meg!

A hegyi-beszéd után, a hegy lábánál várja be a tömeg a szombat elmúltát. A földet illatossá tevő, szemet gyönyörködtető temérdek virág közül kiemelkedik egy sebekkel borított, bűzlő, csonttá-bőrré aszott ember alakja.

Az emberek felordítanak a rémülettől, és visszaözönlenek a hegy alsó lejtőire. Néhányan köveket ragadnak, hogy a meggondolatlanra hajítsák. Jézus azonban, kitárt karral, megfordul, és ezt kiáltja:

– Nyugalom! Maradjatok ott, ahol vagytok, és ne féljete! Tegyétek le a köveket! Könyörüljetek szegény testvéreiken! Ő is Isten gyermeke.

A népsokaság, a Mester hatalmától lenyűgözve, engedelmeskedik. Ő keresztülgázol a magas, virágos növényeken, és a leprástól néhány méternyire megáll. A leprás is közelebb jön, amikor megéri, hogy Jézus védelmébe vette. Jézus közelébe érve leborul, a virágos növények pedig elnyelik, és úgy eltakarják, mint a friss, illatos víz. A virágok ringatóznak és összeborulnak, szinte fátylat vonva a közöttük rejtőző nyomorúság fölé. Csak a közülük kihallatszó panaszos hang emlékeztet egy szerencsétlen ember jelenlétére. A hang ezt mondja:

– Uram, ha te akarsz, meg tudsz gyógyítani engem. Rajtam is könyörülj meg!

Jézus így válaszol:

– Emeld föl arcodat, és nézz rám! Az embernek tudnia kell az égre tekinteni, amikor hisz benne. Te pedig hiszel, mert kérsz.

A növények megmozdulnak, és újra szétválnak. Ahogy egy hajótörött feje bukkan fel a tengerből, úgy emelkedik ki a leprás ember hajatlan, szakálltalan, csupasz arca. Egy koponya-fej ez, még nem teljesen megfosztva a húsrészekről. Jézus mégis rá meri tenni ujjá hegyét arra a homlokra, oda, arra a helyre, ahol tiszta, vagyis sebnélküli, ahol csak hamuszínű, pikkelyes bőr van két gennyes, pusztuló bőrrész között. Az egyik gennyes rész a hajas bőrt rombolta szét, a másik pedig lyukat vájt ott, ahol a jobb szem volt, úgyhogy nem tudnám megmondani, hogy abban a hatalmas lyukban – amely a halántéktól az orrig terjed, fölfedve az arccsontot és az orr porcos részét, és tele van gennyel – ott van-e még a szemgolyó vagy sem.

És Jézus, szép kezével azt a helyet érintve, ezt mondja:

– Akarom. Tisztulj meg!

És mintha az ember nem is lenne szétmart és csupa seb, hanem csak piszok földné, és erre mosószeres vizet öntenének, úgy tűnik el a lepra. Először a sebek záródnak össze, azután a bőr világos színe tér vissza, majd a jobb szem tűnik elő az újra kinőtt szemhéjak között, s az ajkak is összezáródnak a sárgás fogak fölött. Csak a haj és a szakáll hiányzik, vagyis csak ott vannak ritkás szőrcsomók, ahol előbb még volt egy darabka ép bőr-felhámréteg.

A tömeg kiáltozik az ámulattól. Az ember pedig az ujjongó kiáltásokból érti meg, hogy meggyógyult. Fölemeli két kezét, amelyet addig eltakart a növényzet, és megérinti szemét ott, ahol a hatalmas lyuk volt; megérinti fejét ott, ahol az a nagy seb volt, amely szabadon mutatta a koponyacsontot, és érzi az új bőrt. Ekkor föláll, és ránéz mellére, csípőjére... Mindenütt egészséges és megtisztult... Az ember leroskad a virágos rétre, és sír az örömtől.

– Ne sírj! Állj föl, és idehallgass! Térj vissza az életbe, a szokásos eljárás szerint, és ne beszélj senkivel, amíg az előírt szertartást el nem végezted. Előbb mutasd meg magadat a papnak, és add meg a Mózes által előírt adományt gyógyulásod csodájának bizonyosságául.

– Előtted kellene bizonytságot tennem, Uram!

– Nekem majd azzal teszel bizonytságot, hogy szereted tanításomat. Menj!

A tömeg ismét közelebb jön, és – bár csak a köteles távolságból – szerencsét kíván a csoda folytán meggyógyultnak. Van, aki annak érzi szükségét, hogy útiköltséget adjon, és

pénzt dob oda neki. Mások kenyeret és enivalót dobnak neki. Egy ember pedig látva, hogy a leprás köntöse egyetlen, cafatokban lógó rongy, amely mindent látni enged, leveszi köpenyét, csomóra köti, mintha kendő lenne, és odadobja a leprásnak, aki így tisztességesen be tudja takarni magát. Egy másik ember – minthogy a könyörülő szeretet ragályos, amikor együtt vannak, nem tudja megállni, hogy oda ne adja neki szandálját, azért leveszi, és oda dobja.

– No, és te? – kérdi Jézus, aki látja a tettet.

– Ó, én a közelben lakom. Mezítláb is mehetek. Neki hosszú utat kell megtennie.

– Isten áldjon meg téged és mindazokat, akik jót tettek testvérükkel. Ember, imádkozz ezekért!

– Igen, igen, értük és érted; hogy a világ higgyen benned!

– Isten veled! Menj békében!

Az ember néhány méternyire eltávolodik, majd visszafordul, és így kiált:

– De a papnak megmondhatom, hogy te gyógyítottál meg?

– Nem szükséges. Csak ennyit mondj: „Az Úr irgalmat gyakorolt velem.” Ebben benne van a teljes igazság, és másra nincs szükség.

(3-233)

Szabadíts meg minket a bűntől!

Jézus a Zelóta volt házában tartózkodik Lázár betániai birtokán, a nőtanítványokkal és apostolokkal együtt. Mária is ott van. A Zelóta kéri Jézust, hogy látogassa meg azokat a leprásokat Jeruzsálem mellett, ahol annakidején ő is tartózkodott. A Kerióti inkább barátait akarja felkeresni. Tamás, Fülöp és Bertalan szintén barátaikhoz mennek. A többi apostol azonban Jézussal tart. A Zelóta előre megy, hogy értesítse a leprásokat Jézus jöveteléről.

Ez a hely egy sziklás domb lejtőin terül el, két út között, amelyek Jerikóból vezetnek Jeruzsálembe. Különös hely ez. Csupa lépcsőzetesen emelkedő teraszokból áll. Kiszikkadt, élettelen... Végtelenül lehangoló.

– Mester! – kiáltja a Zelóta. – Itt vagyok! Állj meg, és megmagyarázom az utat... – Ezzel a Zelóta, aki egy sziklához támaszkodott, hogy árnyékban legyen, előre jön, és Jézust egy keskeny, lépcsős úton vezet, amely a Getszemáni felé halad.

– Itt vagyunk. Én a siloami sírok között éltem, és itt vannak barátaim. Egy részük. A többiek a Hinnom völgyében vannak, de ők nem jöhetnek... Át kellene menniük az úton, és meglátnák őket.

– Odamegyünk hozzájuk is.

– Köszönöm! Helyettük és a magam nevében.

– Sokan vannak?

– A tél megölte legtöbbjüket. De van itt öt azok közül, akikkel beszéltem. Várnak téged. Már itt is vannak, börtönük peremén...

Lehetnek vagy tízen a szörnyek. Azt mondom „lehetnek”, mert öten ugyan jól láthatók, ezek állnak, de a többiek, bőruk szürke színe és eltorzult arcuk miatt, és mert alig mutatják magukat a kövek között, nagyon nehezen vehetők ki, és így lehetnek többen is, de kevesebben is. Azok között, akik állnak, egyetlen egy nő van csak. Ez kizárólag megöszült, ápolatlan hajáról látszik, amely mereven és piszkosan hull a vállán át az övéig. Ettől eltekintve neme nem vehető ki, mert a nagyon előrehaladott állapotban lévő betegség csontvázzá soványította, és megsemmisített rajta minden nőies vonást. Ugyanígy a férfiak közül is már csak egyen van nyoma a bajusznak és a szakállnak. A többieknél leborotvált a pusztító betegség.

Ezt kiáltják:

– Jézus, Szabadítónk, könyörülj rajtunk! – És előrenyújtják elnyomorodott vagy sebekkel borított kezüket. – Jézus, Dávid Fia, irgalmazz nekünk!

– Mit akartok, hogy tegyek nektek? – kérdi Jézus, arcát a nyomorultak felé emelve.

– Hogy megszabadíts minket a bűntől és a betegségtől!

– A bűntől az akarat és bűnbánat szabadít meg...

– De ha te akarod, eltörölheted bűneinket. Legalább ezt tedd meg, ha testünket nem akarod meggyógyítani...

– Ha azt mondom nektek: „Válasszatok a kettő között”, melyiket akarjátok?

– Isten bocsánatát, Uram! Hogy ne legyünk annyira elhagyatottak.

Jézus helyeslően int, ragyogóan mosolyogva, majd utána két karját fölemelve, ezt kiáltja:

– Nyerjete meg hallgatást! Akarom!

Meghallgatást nyerni! Ez éppúgy vonatkozhat a bűnre, mint a betegségre, vagy mindkettőre, és az öt szerencsétlen bizonytalanságban marad. De bezzeg nem bizonytalanok az apostolok, akik nem tudják visszafojtani hozsannázásukat annak láttán, hogy a lepra olyan gyorsan tűnt el, mint ahogy a hópehely eltűnik, amikor tűzbe esik. Ekkor érti meg az öt, hogy meghallgatást nyert. Kiáltásuk úgy hangzik, mint győzelmi harsogás. Átölelik egymást, és csókot dobnak Jézusnak, minthogy nem rohanhatnak lábaihoz. Ezután társaikhoz fordulnak e szavakkal:

– És ti még most sem akartok hinni? Ennyire szerencsétlenek vagytok?

– Jók! Legyetek jók! Szegény testvéreiteknek még gondolkodásra van szükségük. Ne mondjatok rájuk semmit! A hitet nem szabad erőltetni, csak hirdetni békével, szelídséggel, türelemmel és kitartással. Úgy tegyetek majd tisztulástok után, ahogyan Simon tett veletek! A csoda, különben is, önmagáért beszél. Ti, gyógyultak, mielőbb menjetek a paphoz! Ti, betegek, várjatok itt minket estére. Hozunk nektek ennivalót. Béke veletek!

Jézus újra visszamegy az útra, mindenki áldásától kísérve.

– Most pedig menjünk a Hinnom völgyébe – mondja Jézus.

– Mester... én is szeretnék menni. De érzem, hogy nem bírok. A Getszemániba megyek – szól Lázár.

– Menj, menj, Lázár! Béke veled!

Mialatt Lázár lassan elindul, János apostol így szól:

– Mester, én elkísérem. Nehezen jár, és a keskeny út nem valami jó. Azután utánad megyek a Hinnom-völgyébe.

– Csak menj! Induljunk!

Átkelnek a Cedronon, elhaladnak a Tofét-hegy déli oldala mellett és bejutnak egy kis völgybe, amely mindenütt tele van sírokkal és piszokkal. Nincs ott egyetlen fa, egyetlen hely sem, amely védelmül szolgálna a nap heve ellen. A nap ugyanis minden tűzével süt erre a déli oldalra, és felforrósítja ezeknek az új pokol-lépcsőknek a kőanyagát. Ezek tövében meggyújtott, büzlő tüzek füstölögnek, amelyek csak növelik a hőséget. És ezekben a sírokban, amelyek hasonlóak a hullaégető kemencékhez, szegény testek vannak, amelyek felemésztyődnek... Siloam csúnya lehet télen, mivel nedves, és majdnem északi fekvésű... De ez iszonyú lehet nyáron...

A zelóta Simon hívó kiáltást hallat, és először három, majd kettő, azután egy, és még egy másik is előjön, ahogy bír, az előírt távolságig. Ezek között két nő van, és az egyik kézenfogva vezet egy eltorzult gyermeket, akit a lepra főleg az arcán támadott meg. Már vak... És van itt egy ember, aki nyomorult állapota ellenére is nemes megjelenésű. Ő beszél mindenki helyett:

– Legyen áldott az Úr Messiása, aki alászállott a mi Gehennánkba, hogy kivezesse belőle azokat, akik remélnék benne. Ments meg minket, Uram, mert elpusztulunk! Szabadíts ki minket, Szabadító! Dávid törzséből való Király, Izrael Királya, könyörülj alattvalóidon! Ó, Jessze törzsének Sarja, akiről meg van írva, hogy a te idődben nem lesz többé baj, nyújtsd ki kezedet, és vedd föl népednek e maradványait! Tüntesd el rólunk ezt a halált, szárítsd fel könnyeinket, mert így van megírva rólad. Hívj minket, Uram, kitűnő legelőidre, édes vizeidhez, mert szomjasak vagyunk! Vezess el minket az örök dombokra, ahol nincs többé bűn és fájdalom. Könyörülj rajtunk, Uram!

– Ki vagy?

– János, egy a Templomból. Talán egy leprás ember fertőzött meg. Nemrég van rajtam a betegség, s ezt te is látod. De ezek!... van, aki évek óta várja a halált, ez a kicsi leány pedig azóta van itt, amikor még jární sem tudott. Azt sem tudja, mi Isten teremtett világa. Amit ismer, vagy amire emlékszik Isten csodálatos alkotásaiból, ezek a sírok, ez a könyörtelen napsütés, és az éjszaka csillagai. Könyörülj meg a bűnösökön és az ártatlanokon, Urunk, Szabadítónk! – Mindnyájan letérdelnek, kezüket előre nyújtva.

Jézus sir ennyi nyomorúság láttán, majd kitért karral így kiált:

– Atyám, Én akarom számukra az egészséget, életet, látást és épséget! – Így marad, kiterjesztett karral, nagy erővel imádkozva, egész lelkével. Olyan, mint aki átszellemül és fölemelkedik az ima közben, mint egy fehér és nagyerejű szeretetláng az izzó, aranyszínű napsütésben.

– Mama, én látok! – ez az első kiáltás, és erre válaszol az anya erős kiáltása, aki szívére öleli meggyógyult kisleányát; utána fölhangzik a többié és az apostoloké is... Megtörtént a csoda.

– János, te, mint pap, elvezeted majd társaidat a szertartásra. Béke veletek! Nektek is hozunk ennivalót este felé. – Áldást ad, és távozni készül.

De a leprás János ezt kiáltja:

– A te nyomodban akarok járni. Mondd, mit tegyek, hová menjek, hogy rólad prédikáljak?!

– Erre a kietlen, kopár földre, amelynek szüksége van arra, hogy az Úrhoz térjen. Jeruzsálem városa legyen a te szántófölded. Isten veled!

(3-391)

Nekünk is vannak betegeink

Amikor Jézus először járt Hebronban, még nem ismerték őt, és a zsinagógafőnök kiutasította, mivel szóba állt Heródes emberének „szeretőjével”, aki bitorolta a Keresztelő szüleinek házát, amit Jézus meglátogatott, hogy imádkozzék Zakariás és Erzsébet sírjánál.

Amikor Jézus híre elterjedt, és a zsinagógafőnök felismerte benne a Messiást, nagyon megbánta viselkedését, és kedvesen fogadta második látogatása alkalmából. Szavait ezzel fejezte be:

– Nekünk is vannak betegeink, és tudatlanok vagyunk. Főleg abban vagyunk tudatlanok, ami szeretet és jószág. Jánosnak, tökéletes istenszeretetében vaskeze és tüzes szava van, és mindenkit úgy akar meghajlítani, amint egy óriás hajlít meg egy fűszálat. Sok emberen erőt vesz a csüggedés, mert az ember inkább bűnös, mint szent. Nehéz szentnek lenni!... Te... úgy mondják, nem hajlítász meg, hanem felemelsz, a sebet nem égeted ki, hanem balzsamot teszel rá, nem törsz darabokra, hanem simogatsz. Tudjuk, hogy atyai vagy a bűnösökhöz és hogy hatalmad van a betegségekben, bármilyenek legyenek is, ezen kívül és elsősorban a szív betegségein. A rabbik erre már képtelenek.

– Hozzátok elém betegeiteket, s azután gyűjletek össze ebben az elhagyott és büntől megalázott kertben, amelyet a meggyalázás előtt templommá tett a benne lakó Kegyelem.

A hebroniak úgy szétrebbennek minden irányban, mint a fecskék, és csak a zsinagógafőnök marad ott, aki Jézussal és a tanítványokkal belép a Heródes embere által már elhagyott kertbe. A hebroniak hamarosan visszatérnek. Velük van egy béna ember hordágyon, egy vak fiatal leány, egy néma fiúcska, és két beteg, akiknek baját nem ismerem, de akiket támogatva kísérek.

– Békesség neked! – köszönt Jézus minden érkező beteget. Majd felteszi a nyájas kérdést:

– Mit akartok, hogy tegyek nektek? – Erre a szerencsétlenek kórusban kezdenek siránkozni. Így akarja mindegyik előadni történetét.

Jézus, aki eddig ült, most feláll, és a néma fiúcskához lép, megnedvesíti annak ajkát nyálával, és kimondja a nagy szót:

– Nyílj meg! – Ugyanezt mondja a vak leánynak – akinek szemhéja egyben van, nyílás nélkül – megnedvesítve szemhéját megnyalozott ujjával. Ezután kezét nyújtja a bénának, e szavakkal: – Kelj föl! Végül ráteszi kezét a két betegre, e szavakkal: – Gyógyuljatok meg az Úr nevében!

A néma fiúcska, aki eddig csak vonításszerű hangot adott ki, most tisztán kimondja: „Mama!” A fiatal leány pislog, szétnyílt szemhéjával, a világosságtól, ujjait ellenzöként tartva az ismeretlen nap felé, és sír is, nevet is, és csak nézi, szemével hunyorítva – mivel még nem szokott hozzá a fényhez a lombokat, a földet, az embereket, de főleg Jézust. A béna ember biztosan száll le a hordágyról, hozzátartozói pedig a magasba emelik az üres hordágyat, hogy a távol állókkal így tudassák a kapott kegyelmet. A két beteg sír örömeiben, és letérdel, hogy hódoljon Megmentője előtt.

A tömeg féktelen hozsannázással kiáltozik. Tamás, aki Júdás közelében van, oly erősen néz rá, és olyan érthető arckifejezéssel, hogy Júdás így válaszol neki:

– Ostoba voltam, bocsáss meg! (Júdás előzőleg nem akarta, hogy a zsinagógafőnök Jézushoz jöjjön.) Utána Jézus hosszasan beszél az egybegyűlt emberekhez. A beszéd befejeztével fáradtan, kihevülten leül, s míg Jánossal és Júdással beszélget, a kertfal túlsó oldaláról nagy kiáltozás hallatszik. Előbb zavaros a kiáltozás, majd tisztán kivehető:

– Itt van a Messiás? Itt van? – és az igenlő válasz után, íme, egy nyomorékot vezetnek be, aki annyira össze van csavarodva, hogy egy S betűhöz hasonlít.

– Ó, Mazala!

– De túlságosan nyomorék! Miben reménykedik?

– Ez itt az anyja! A szerencsétlen!

– Mester, a férje e miatt az idétlen ember miatt taszította el, aki a fia, s az asszony könyöradományokból él itt. De már öreg, és nem sokáig fog élni.

Az idétlen ember most Jézus előtt van. Ő arcát sem láthatja, annyira görbe és elnyomorodott. Olyan, mint egy majomember vagy teveember karikatúrája. Az öreg anya nem is beszél, csupán ezt nyögi:

– Uram, Uram... én hiszek...

Jézus ráteszi kezeit az ember elferdült vállaira, aki alig ér a derekáig. Arcát az égre emeli, és erős hangon ezt mondja:

– Egyenesedjél ki, és járj az Úr útjain!

Az ember összerándul, majd hirtelenül kiegyenesedik, mint egy hibátlan testű ember. A mozdulat annyira gyors, mintha azok a rugók pattantak volna el, amelyek ebben a rendellenes testtartásban tartották. Most Jézus válláig ér. Ránéz Jézusra, majd, anyjával együtt, térdre rogyik, és megcsókolja Megmentője lábait.

Hogy mi megy végbe a tömegben, azt lehetetlen elmondani... És hiába minden szabadkozás, Jézus kénytelen Hebronban maradni, mert az emberek elszánták magukat, hogy torlaszként elállják a kivezető utakat, csakhogy megakadályozzák távozását.

Így betér az öreg zsinagógafőnök házába, aki annyira megváltozott tavaly óta.

(3-498)

Jézus csodái – 2 – meggyógyított!

Fogd ágyadat, és járj!

Jézus Marciammal együtt a Beteszda fürdőhöz megy, ahol sok beteg vár a gyógyulásra. A történet elejét lásd: Gy 6,249-250. A következő csodát Szent János is részletesen leírta: Jn 5,1-18.

Jézus körülnéz, és meglát egy béna embert, aki alacsony ágyán fekszik, és csendesen sír. Odamegy hozzá, föléje hajol, megsimogatja, és megkérdezi:

– Sírsz?

– Igen. Énrám soha se gondol senki sem. Itt vagyok, itt vagyok, mindenki meggyógyul, én soha. Harmincnyolc éve fekszem hátamon, mindenemet elköltöttem, enyéim meghaltak, és most terhére vagyok egy távoli rokonomnak, aki idehoz reggel, este pedig értem jön... De milyen nehezére esik ennek megtétele! Ó, szeretnék meghalni!

– Ne csüggedj el! Annyira türelmes voltál, és hittél! Isten meg fog hallgatni.

– Remélem... de néha elővesz a csüggedés. Te jó vagy. De a többiek... Aki meggyógyult, Isten iránti hálából megtehetné, hogy itt tartózkodna, és segítene szegény testvéreinek...

– Valóban ezt kellene tennie. De azért ne neheztelj rájuk! Ők erre nem is gondolnak. Nem rosszakaratból. Az öröm, hogy meggyógyultak, teszi őket önzővé. Bocsáss meg nekik...

– Te jó vagy. Te nem tennél így. Én megpróbálom kezemmel odáig vonszolni magamat, amikor a medence felkavarodik. De mindig megelőz valaki, a medence szélén pedig nem maradhatok, mert rám taposnának. De ha ott lennék is, ki bocsátana le? Ha előbb láttalak volna meg, téged kértelek volna erre...

– Csakugyan meg akarsz gyógyulni? Akkor állj föl! Fogd ágyadat, és járj! – Jézus fölegyenesedett a parancs adásához, és úgy tűnik, hogy fölegyenesedésével a bénát is fölállítja, mert az lábára áll, majd tesz egy, két, három lépést – szinte maga sem hiszi – Jézus mögött, aki elmegy. De látva, hogy csakugyan jár, akkorát kiált, hogy mindenki megfordul.

– De ki vagy? Isten nevében, mondd meg! Talán az Úr angyala?

– Több vagyok, mint egy angyal. Az én nevem: Könyörület. Menj békében!

Mindenki odacsődül. Látni akarnak. Szólni akarnak. Meg akarnak gyógyulni. De odasiet a templomórség is, amely – azt hiszem – felügyel a fürdőre is. Elzavarják ezt a lármázó csődületet, és büntetéssel fenyegetőznek.

A béna ember fogja kis hordágyát – két rúd, két pár kis keréken, és egy szakadozott vászon, a rudakra szegezve – s boldogan távozik, odakiáltva Jézusnak:

– Megtalállak! Nem felejttem el nevedet és arcodat!

Jézus, a tömeg közé vegyülve, más irányban távozik, a falak felé. De még nem ment át az utolsó tornácon, amikor odaérkezik – mintha szélroham taszította volna – egy csoport júdeai, a leggonoszabb osztályból valók, akiket az a kívánság egyesít, hogy sértő szavakat mondjanak Jézusnak. Keresik, tekintgetnek, kutatnak. Nem értik pontosan, kiről is van szó. Jézus pedig elmegy onnan, mialatt ezek, csalódottan, az őrség útbaigazítása nyomán, nekirontanak a szegény, de boldog gyógyultnak, és így szólnak rá:

– Miért viszed el azt az ágyat? Szombat van. Nem szabad!

Az ember rájuk néz, és így felel:

– Én semmit sem tudok. Azt tudom, hogy aki meggyógyított, azt mondta nekem: „Fogd ágyadat, és járj!” Ezt tudom.

– Biztosan valami ördög volt, mivel azt parancsolta, hogy szegd meg a szombatot. Milyen volt? Ki volt? Júdeai? Galileai? Újonnan áttért?

– Nem tudom. Itt volt. Meglátta, hogy sírok, és odajött mellém. Szólt hozzám. Meggyógyított. Elment, kézenfogva egy kisfiút. Azt hiszem a fia, mert abban a korban volt, hogy lehetett ilyenkorú fia.

– Egy kisfiú? Akkor nem Ő az!... Mit mondott, hogy hívják? Nem kérdezted meg tőle? Ne hazudj!

– Azt mondta, hogy Könyörületnek hívják.

– Ostoba vagy! Az nem név!

Az ember vállat von, és elmegy.

A többiek azt mondják:

– Biztosan Ő volt. Anias és Zakeus írástudók látták Őt a Templomban.

– De neki nincsenek gyermekei!

– Pedig Ő volt. A tanítványaival volt.

– De Júdás nem volt köztük. Őt jól ismerjük. A többiek... lehetnek bárkik.

– Nem. Ők voltak.

S a vita folytatódik, mialatt a csarnokok újra megtelnek betegekkel...

Jézus egy másik oldalon megy vissza a Templomba. Az apostolok követik. ... A zsidók csarnoka felé megy. Ennek közelében összetalálkozik a meggyógyult bénával, aki odament, hálát adni az Úrnak. A csodásan meggyógyult ember észreveszi Őt a tömegben, örömmel üdvözli, és elbeszéli neki, mi történt a fürdőmedencénél az Ő távozása után. És ezzel fejezi be:

– Azután megmondta nekem valaki – aki elcsodálkozott, hogy engem egészségesen lát itt – ki vagy te. Te vagy a Messiás. Igaz?

– Az vagyok. De ha a víztől gyógyultál volna meg, vagy más erőtől, akkor is ugyanaz lenne a kötelességed Isten iránt. Vagyis az, hogy egészségedet jó tettek végzésére használod. Te meggyógyultál. Menj tehát, és jó szándékkal kezd el újra az élet teendőinek végzését. És soha többé ne vétkezz! Nehogy még jobban megbüntessen az Isten. Isten veled! Menj békében!

– Öreg vagyok... semmihez sem értek... De szeretnék követni, hogy szolgáljak neked, s hogy tanuljak. Elfogadsz engem?

– Senkit sem utasítok el. Azonban gondolkozz, mielőtt jössz! És ha úgy döntöttél, gyere!

– Hová? Nem tudom, hová mégy...

– Szerte a világba. Mindenütt találsz majd tanítványokat, akik elvezetnek hozzám. Az Úr világosítson meg a legjobb felől.

Jézus a helyére megy, és imádkozik...

Nem tudom, a meggyógyult ember önként megy-e a júdeaiakhoz, vagy – mert azok ugyanott tartózkodnak – ezek állítják meg, hogy megkérdezzék, az gyógyította-e meg csodás módon, akivel beszélt. Azt tudom csak, hogy az ember beszél a júdeaiakkal, majd elmegy, ezek pedig ahhoz a lépcsőhöz mennek, amelyen Jézusnak le kell jönnie, hogy átmehessen a többi udvaron és eltávozzon a Templomból. Amikor Jézus odaér, nem is köszönnek neki, csak odaszólnak:

– Tehát te továbbra is megszegend a szombatot, hiába kaptál már annyi szemrehányást? És azt akarod, hogy úgy tiszteljenek, mint Isten küldöttjét?

– Küldöttjét? Annál is jobban: Mint Fiát. Mert Isten nekem Atyám. Ha nem akartok engem tisztelni, ne tegyétek! Én akkor sem hagyok fel küldetésem teljesítésével. Nincs egyetlen olyan pillanat sem, amelyben Isten abbahagyná a munkálkodást. Atyám most is munkálkodik, és én is munkálkodom, mert a jó fiú azt teszi, amit apja tesz, és mert én munkálkodni jöttem a földre.

Az emberek közelednek hozzájuk, hogy hallják a vitát. Vannak köztük olyanok is, akik ismerik Jézust, mások, akikkel jót tett, és ismét mások, akik most látják először. Egyesek

szeretik Őt, mások gyűlölik, sokan pedig tétováznak. Az apostolok körülfogják a Mestert. Marciam megijedt, és arcoeskája olyan, mint aki sírni készül.

A júdeaiak – vegyesen írástudók, farizeusok és szadduceusok – kiáltozva közlik megbotránkozásukat:

– Te merészeled ezt mondani? Ó, Isten Fiának mondja magát! Gyalázat! Hívjátok csak Szádokot! Gyűjtsétek ide a rabbikat, hadd hallják, és cáfolják meg!

– Ne háborogjatok! Hívjátok ide őket, és ők majd megmondják nektek, ha igazán tudják, hogy Isten Egy és Hármasság: Atya, Fiú és Szentlélek, és hogy az Ige, vagyis a Gondolat Fia, eljött, ahogyan meg van jövendőelve, hogy megszabadítsa a Bűntől Izraelt és a világot. Az Ige én vagyok. Az előre bejelentett Messiás. Ezért semmi istengyalázás nincs abban, ha Atyámnak hívom az Atyát. Ti azért vagytok ingerültek, mert én csodákat művelek, ezekkel magamhoz vonzom a tömegeket, és meggyőzőm őket. Ti azzal vádoltok engem, hogy ördög vagyok, mivel csodás dolgokat művelek. De Belzebub századok óta a világot járja, és igazán nincs híjával hűségese imádóknak... Akkor miért nem teszi ő azt, amit én teszek?

Az emberek összesúgnak:

– Igaz! Igaz! Senki sem teszi azt, amit Ő tesz.

Jézus folytatja:

– Én megmondom nektek: azért, mert én tudom azt, amit ő nem tud, és megtehetem azt, amit ő nem tehet meg. Ha én Isten műveit cselekszem, azért van, mert én a Fia vagyok. Magától senki sem juthat el oda, hogy olyasmit tegyen, aminek megtételét nem látta. Én, a Fiú, csak azt tudom megtenni, aminek megtételét Atyámtól láttam, minthogy egy vagyok vele, ősidőktől fogva, nem különbözöm tőle sem természetemben, sem hatalmamban. Mindazt, amit az Atya tesz, teszem én is, aki Fia vagyok. Sem Belzebub, sem a többiek nem tehetik meg, amit én megteszek, mert azok nem tudják, amit én tudok. Az Atya szeret engem, a Fiát, és olyan határtalanul szeret engem, amint én is szeretem Őt. Ezért mutatta és mutatja meg nekem mindazt, amit Ő tesz, hogy én is ugyanazt tegyem, amit Ő tesz, én a földön, ebben a kegyelmi időszakban, Ő az égben, még mielőtt az Idő létezett volna a föld számára. És egyre nagyobb műveket fog mutatni nekem, hogy én is megtegyem azokat, ti pedig álmélkodjatok rajtuk.

Az Ő gondolata ötletekben kifogyhatatlan. Én Őt utánzom, mivel kifogyhatatlan vagyok annak teljesítésében, amit az Atya kigondol, és gondolatával akar. Ti még nem tudjátok, mennyire kifogyhatatlanul teremt a Szeretetet. Mi vagyunk a Szeretetet! És számunkra nem létezik korlátozás, és olyasmi sincs, ami ne lenne alkalmazható az ember három fokozatára: az alsórendűre, a felsőbbrendűre és a szellemire. Valóban, ahogyan az Atya feltámasztja a halottakat, és visszaadja nekik az életet, ugyanígy én, a Fiú, életet adhatok azoknak, akiknek akarok. Sőt, azon végtelen szeretet miatt, amit az Atya érez a Fiú iránt, megadatott nekem nemcsak az, hogy visszaadjam az életet az alsórendű résznek, hanem az is, hogy a felsőbbrendű résznek is visszaadjam azt, megszabadítva az ember gondolkodását és szívét az elmebeli tévedésektől és a gonosz szenvedélyektől. A szellemi résznek pedig visszaadjam a léleknek a bűntől való szabadságát, mert az Atya senkit sem ítél el, hanem minden ítélezést átadott a Fiúnak. Ugyanis a Fiú az, aki saját áldozata árán vette meg az emberiséget, hogy megváltsa. És ezt igazságosságból teszi az Atya, mivel úgy igazságos, hogy aki saját pénzével fizet, annak adassék, és hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogy már az Atyát tisztelik.

Tudjátok meg, hogy ha elválasztjátok az Atyát a Fiútól, vagy a Fiút az Atyától, és nem emlékeztek meg a Szeretetről, akkor ti nem úgy szeretitek Istent, ahogyan szeretni kell: igazsággal és bölcsességgel, hanem az eretnesség bűnét követitek el, mert csak az egyiknek adjátok meg az imádó tiszteletet, holott ők csodálatos Hármasságot képeznek. Ezért, aki nem tiszteli a Fiút, olyan, mintha nem tisztelné az Atyát, mert az Atya, Isten, nem fogadja el, hogy csupán önmagának egy részét imádják, hanem azt akarja, hogy teljes egészében részesüljön

imádásban. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, aki Őt küldte, szeretetből fakadó, tökéletes elgondolásából. Tehát tagadja, hogy Isten tud igaz műveket véghezvinni.

Bizony mondom nektek, hogy aki hallgatja szavamat, és hisz Abban, Aki engem küldött, az elnyeri az örök életet, és nem sújtja kárhozható ítélet, hanem a halálból eljut az életbe, mert Istenben hinni, és szavamat elfogadni annyit jelent, mint saját magába önteni azt az életet, amely nem ismer halált. Közeleg az óra, sőt, sokak számára már el is érkezett, amikor a holtak meghallják Isten Fiának hangját, és aki azt éltető módon hallja majd hangzani szíve mélyén, az élni fog.

Mit mondasz, te írástudó?

– Azt, hogy a halottak már semmit sem hallanak, és hogy te bolond vagy.

– Az ég majd meggyőz róla, hogy nem így van, és hogy a te tudásod semmi az Istenéhez viszonyítva. Ti annyira emberi ízűvé tettétek a természetfölötti dolgokat, hogy a szavaknak csupán kézzel fogható és földies jelentést adtok. A szentírás magyarázatot merev formulákkal, a tettekkel, tanítottatok, és meg sem próbáltatok megérteni a jelképek igazi jelentését, és most, lelketek mélyén – mivel megelégteltétek, hogy zaklasson titeket valami, a lélek fölött diadalmaskodó emberi érzés – már abban sem hisztek, amit tanítottok. És ez az oka, hogy már nem tudtok harcolni a titkos erők ellen.

A halál, amelyről én beszélek, nem a test halála, hanem a léleké. Jönnek majd olyanok, akik szavamat fülükkel meghallják, szívükbe fogadják, és tettekre váltják. Az ilyenek, ha lelkileg halottak is, visszanyerik az életet, mert az én szavam élet, amely beléjük ömlik. És én ezt annak adhatom, akinek akarom, mert bennem tökéletes élet van. Mert miként magában az Atyában a tökéletes élet van, ugyanúgy kapta meg a Fiú az Atyától, a maga számára, a tökéletes, teljes, örök, kifogyhatatlan és másokba átszármaztatható életet. És az élettel együtt az Atya megadta nekem az ítélkezés hatalmát, mivel az Atyának a Fia az Embernek a Fia, és meg tudja ítélni, és meg is kell ítélnie az embert.

Ne csodálkozzatok ezen az első feltámadáson, a lélek feltámadásán, amelyet én Szavammal művelek. Ennél még nagyobbakat is fogtok látni, nagyobbakat, nehézkes érzékszerveitek számára, mert bizony mondom nektek, hogy nincs nagyobb valami egy lélek láthatatlan, de valóságos feltámadásánál. Hamarosan elérkezik az óra, amikor Isten Fiának a hangja behatol a sírboltokba, és mindazok, akik ott vannak, meg fogják hallani. És azok, akik jót cselekedtek, előjönnek onnan, hogy bemenjenek az örök Élet feltámadásába, mindazok pedig, akik gonoszokat műveltek, feltámadnak az örök kárhozatra.

Én nem mondom, hogy ezt teszem, és nem magamtól fogom megtenni, kizárólag saját akaratomból, hanem az Atyának az enyémmel egyesült akaratából. Én aszerint beszélek és ítélek, amit megvizsgállok, és az én ítéletem helyes, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki engem küldött.

Én nem váltam külön az Atyától. Én Őbenne vagyok, Ő pedig énbennem van, s én ismerem gondolatát, és azt váltom szavakra és tettekre.

Amit én mondok, hogy bizonyosságot tegyek önmagamról, azt a ti hitetlen lelketek nem tudja elfogadni, mert nem akartok mást látni bennem, mint csak egy mindnyájatokhoz hasonló embert. Van más is, aki tanúságot tesz rólam, és akiről ti azt mondjátok, hogy nagy prófétaként tisztelitek. Én tudom, hogy tanúbizonyossága igaz. De ti, ti, akik azt mondjátok, hogy tisztelitek őt, nem fogadjátok el tanúskodását, mert az nem egyezik meg a ti, velem szemben ellenséges, gondolkodástokkal. Ti nem fogadjátok el az igaz embernek, Izrael utolsó prófétájának tanúságtételét abban, ami nektek nem tetszik, s azt mondjátok, hogy ő csak ember, és tévedhet.

Küldötték útján kérdést intéztetek Jánoshoz, remélve, hogy rólam azt mondja majd, amit ti kívántok, amit ti gondoltok rólam, amit ti akartok gondolni rólam. János azonban az igazság szerint tett bizonyosságot, azt pedig ti nem tudtátok elfogadni. Mivel a próféta azt mondja, hogy a názáreti Jézus Isten Fia, ti, szívetek mélyén, – minthogy félték a tömegetől –

azt mondjátok, hogy a próféta bolond, ahogyan Krisztus is az. Én mégse az embertől – legyen bár az Izrael legszentebb embere – kapok tanúbizonyságot. Én mondom nektek: ő volt az égő és világító lámpa, ti azonban alig akartátok élvezni fényét. Amikor ez a fény rám vetődött, hogy veletek annak ismertesse meg Krisztust, aki valójában, ti hagyátok, hogy ezt a lámpát véka alá tegyék, és már előbb falat emeltetek a lámpa és magatok közé, hogy fényében ne lássátok meg az Úr Krisztusát.

Én hálás vagyok Jánosnak tanúságtételéért, és hálás azért neki az Atya is. János pedig nagy jutalmat kap ezért a tanúskodásáért, és emiatt is lángolni fog az Égben, mint első nap, amely kiragyoq majd az összes emberek közül, ott fenn. Úgy lángol majd, mint ahogy mindazok fognak lángolni, akik hűségeseek voltak az Igazsághoz, és az Igazságosság után áhítoztak. Nekem azonban nagyobb tanúbizonyságom van, mint Jánosé. És ez a bizonyosság az én műveim. Mert azok a művek, amelyek elvégzésével az Atya bízott meg. Én azokat viszem végbe, és ezek tanúsítják, hogy az Atya küldött engem, megadva nekem minden hatalmat. És így maga az Atya – aki engem küldött – az, aki mellettem tanúskodik.

Ti nem hallottátok soha a hangját, nem láttátok soha az arcát. Én azonban láttam és látom, hallottam és hallom. Bennetek nem lakik a Szava, mert nem hisztek abban, akit Ő küldött.

Ti az Írást kutatjátok, mert azt hiszitek, hogy annak ismerete által nyeritek el az örök életet. S akkor hogyan nem veszitek észre, hogy éppen az Írások beszélnek rólam? Akkor viszont miért nem akartok továbbra sem hozzám jönni, hogy elnyerjétek az életet? Én megmondom nektek: mert amikor valami ellenkezik a ti megrögzött eszméitekkel, azt ti elutasítjátok. Hiányzik belőletek az alázat. Nem vagytok képesek kimondani: „Tévedtem. Az az ember, vagy ez a könyv az igazat mondja, én pedig tévedtem.” Így tettetek Jánossal, így tesztetek az Írásokkal, így tesztetek az Igével, aki szól hozzátok. Már nem vagytok képesek se látni, se érteni, mert körül vagytok véve a kevélységgel és saját hangotok, süketekké tesz.

Ti azt hiszitek, azért beszélek így, mert azt akarom, hogy ti dicsőítsetek engem. Nem. Vegyétek tudomásul, hogy én nem keresek, és nem fogadok el dicsőséget az emberektől. Amit én keresek és akarok, az a ti örök üdvösségetek. Ezt a dicsőséget keresem. A Szabadító dicsőségét, amely nem létezhet, ha nem mentek meg senkit sem. S ez annál nagyobb, minél többet mentettem meg. Ezt a dicsőséget a megmentett lelkeknek kell megadniuk nekem, és megadja azt az Atya, aki a végtelenül Tiszta Szellem. Ti azonban nem lesztek megmentve. Annak ismerlek meg titeket, akik vagytok. S ezért nem jöttök a hozzátok beszélő Szeretethez, és nem juttok be a Szeretet Országába. Ti ott ismeretlenek vagytok. Nem ismer benneteket az Atya, mivel ti nem ismertek engem, aki az Atyában vagyok. Nem akartok ismerni.

Én Atyám nevében jöttem, és ti nem fogadtok be engem, holott bárkit készek vagytok befogadni, aki a saját nevében jön, csak mondja azt, ami nektek tetszik. Azt mondjátok, hogy ti hithű emberek vagytok? Nem. Nem vagytok azok. Hogyan tudtok hinni, ti, akik dicsőséget koldultok ettől is, attól is, de nem kerseitek a mennyek dicsőségét, amely Istentől ered? Azt a dicsőséget, amely Igazság, nem pedig az érdekek játéka, amely érdekek csupán a földön léteznek, és csak Ádám mélyre süllyedt gyermekei vétkes, emberi természetének hízelegnek.

Én nem foglak vádolni titeket az Atyánál. Ne gondoljátok! Már van, aki vádol titeket. Az a Mózes, akiben ti reméltek. Ő veti majd szemetekre, hogy nem hisztek benne, mivel nem hisztek bennem, hiszen ő írt rólam, ti pedig nem ismertek el engem aszerint, amit ő rólam írásban hagyott. Ti nem hisztek Mózes szavainak, akire ti, mint kiváló emberre, esküsztek. Hogyan hihetnétek akkor az én szavaimnak, az Emberfia szavainak, akiben nem hisztek? Emberileg szólva ez ésszerű. Itt azonban lelki síkon vagyunk, és a ti lelketekről van szó. Isten lelketeket az én műveim fényénél vizsgálja meg, és az általatok művelt cselekedeteket azzal veti össze, amit én jöttem tanítani. És Isten ítél meg titeket.

Én elmegyek. Hosszú ideig nem találkoztok majd velem. És higgyétek el, ez nem diadal, hanem büntetés. Menjünk!

És Jézus utat nyit a tömegben. A tömeg egy része hallgat, másik része helyeslően suttog, de csak suttog, a farizeusoktól való félelmében. És Jézus eltávozik.

(4-613)

Legyen hitetek szerint!

Jézus Kafarnaumban vacsorázik az apostolokkal. Mialatt a sült halat falatozzák, megérkeznek a vakok is, akik már az úton kérlelték Jézust. Most is ezt ismételtetik:

– Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtunk!

– Ugyan, menjetek el! Azt mondta nektek: „holnap”, akkor hát legyen holnap! Hagyjátok enni! – korholja őket Péter.

– Nem, Simon. Ne zavard el őket! Ekkora kitartás jutalmat érdemel. Jöjjetek előre, ti ketten! – mondja a vakoknak. Azok be is mennek, botjukkal tapogatva a talajt és a falakat.

– Hiszitek, hogy vissza tudom adni látástokat?

– Ó, igen, Uram! Azért jöttünk, mert ebben biztosak vagyunk.

Jézus föláll az asztaltól, odamegy hozzájuk, ujjait a vak szemhéjakra teszi, arcát fölfelé tartva imádkozik, és ezt mondja:

– Legyen hitetek szerint! – Elveszi kezeit, és a mozdulatlan szemhéjak megmozdulnak, mert a fény behatol az újjászületett pupillákba az egyiknél, és szétnyílnak a szemhéjak a másikonál, ahol természetes összenövés volt – bizonyára a rosszul kezelt fekélyek miatt – és íme, hibátlanul formálódik újjá a szemhéj széle, felnyílik és lecsukódik, mint ahogy egy szárny mozog.

A két ember térdre esik.

– Álljatok fel, és menjetek! És nagyon vigyázzatok, senki meg ne tudja, mit tettem veletek. A kapott kegyelem hírért vigyétek el városaitokba, rokonaitoknak és barátaitoknak. Itt erre nincs szükség, és lelketeknek se tenne jót. Őrizzétek meg lelketeket sérüléstől mentesen, hitében, amilyen most, amikor tudjátok, mit jelent a szem, s ezt ezentúl minden sérüléstől óvni fogjátok, nehogy újra megvakuljon.

(4-651)

Vedd le rólam a leprát!

Názáretben hitetlenkedve fogadják Jézust, aki a zsinagógában tanítja őket. A városból való eltávozása előtt, odamegy hozzá egy férfi:

- Köszönöm, Mester, hogy meggyógyítottad anyámat.
- Megérdemelted, mert tudtál hinni. Itt nem tehetek semmit, mert itt nincs hit.

(4-756)

A galileai Betlehem előtt beszélget Jézus az ottani pásztorok egy csoportjával, akik felajánlották neki és tanítványainak karámjukat szállásként.

A poros úton egy kis fegyveres csapat közeledik: hat férfi, lármázó emberekkel. A pásztorok odanéznek, és halkán beszélgetnek egymással. Utána Máriára és Jézusra tekintenek. A legidősebb így szól:

- Nagyon jó, hogy nem mész be ma este Betlehembe.
- Miért?

– Mert azok az emberek, akik most mentek el itt, és vonulnak be a városba, azért mennek, hogy egy fiút elszakítsanak anyjától.

- Ó, de miért?
- Hogy megöljék.
- Ó, ne! Mit követett el?

Jézus is ezt kérdi, az apostolok pedig közelebb mennek, hogy hallják.

– A hegyen átvezető úton megölve találták a gazdag Joelt. Szikaminoból volt hazatérőben, tele pénzzel. De nem rablók ölték meg, mert a pénzt ott hagyták. Az őt kísérő szolga azt mondta, hogy gazdája kérte, siessen előre, és jelentse be hazaérkezését, és az úton, amely a gyilkosság helye felé vezet, csak azt az ifjút látta, akit most meg fognak ölni. Különben, két falubeli ember is esküszik rá, hogy látták, amint nekiesett Joelnek. Most a halott hozzátartozói követelik halálát. És ha gyilkos...

- Nem hiszed, hogy az?

– Szerintem lehetetlen. Az ifjú alig több egy gyermeknél, állandóan anyjával él, akinek egyetlen fia. Az asszony özvegy, méghozzá szent özvegy. A fiú nincs híjával az anyagiaknak. Nőkre sem gondol. Nem kötekedő természetű. Nem bolond. Akkor miért ölt?

- De talán vannak ellenségei?
- Kinek? Joelnek, a halottnak, vagy Ábelnek, a megvádoltnak?
- A megvádoltnak.

- Ah! Nem tudom... De... Nem tudom.

- Légy őszinte, ember.

– Uram, ez olyan dolog, amit csak gondolok, és Izsák azt mondta nekünk, hogy a felebarátról nem szabad rosszat gondolnunk.

- De legyen bátorsága az embernek, hogy beszéljen, s ezzel megmenten egy ártatlant.

– Ha beszélek, akár igazam van, akár nincs, menekülnöm kell innen, mert Ászer és Jákob nagyon hatalmas.

- Beszélj, és ne félj! Nem kell menekülnöd.

– Uram, Ábel anyja fiatal, szép és okos. Ászer ellenben nem okos, és Jákob sem az. Az elsőnek tetszik az özvegy, a másodiknak pedig... a falu tudja, hogy a második egy kakukk Joel hitvesi ágyában. Én azt gondolom, hogy...

- Megértettem. Menjünk, barátaim! Ti, asszonyok csak maradjatok a pásztorokkal!

Hamar visszajövök.

- Nem, Fiam! Én veled megyek!

Jézus már sietve halad a város belseje felé. A pásztorok eleinte tétováznak, majd rábízzák a nyáját a legfiatalabbakra, akik az asszonyokkal maradnak. Az Anya és Mária, Alfeus felesége, követik Jézust, és igyekeznek utolérni az apostolok csoportját.

A Betlehem főutcáját keresztező harmadik utcánál találkoznak a Keriótival, Simonnal, Péterrel és Jánossal, akik hadonászva és kiáltozva jönnek feléjük.

– Micsoda eset, Mester! Micsoda eset! És milyen fájdalom! – mondja Péter, magából kikelve.

– Egy fiút erőszakkal vesznek el anyjától, hogy megöljék, az anya pedig úgy védi, mint egy hiéna. De csak egy asszony a fegyveresekkel szemben – teszi hozzá a zelóta Simon.

– Már sok helyen vérzik – mondja a Kerióti.

– Benyomták az ajtaját, mert eltorlaszolta magát a házban – fejezi be Jakab, Zebedeus fia.

– Megyek hozzá.

– Ó, igen! Te meg tudod őt vigasztalni.

Jobbra kanyarodnak, majd balra, a falu központja felé. Már idelátszik a lármázó sokaság, amely Ábel házában háborog és tolong, és ide hallatszik az asszony szívtépő, nem is emberi, vad, de egyben szánalmat keltő sikoltozása.

Jézus meggyorsítja lépteit, és arra a kis térre ér – ami nem is annyira tér, mint csak az út kiszélesedése, a kanyarban – ahol a kavardás a tetőfokán van. Az asszony elkeseredetten védelmezi fiát a katonák ellen, egyik kezével, amely vaskarommá válva kapaszkodik a kitépett ajtó maradványaiba, másik kezével pedig fia övét szorítja, és ha valaki megpróbálja elszakítani őt onnan, vadul beleharap, mit sem törődve a kapott ütlegekkel, s azzal sem, hogy a haját cibálják, amit olyan vadul tesznek, hogy fejét egészen hátrahúzzák. Amikor nem harap, üvölt:

– Engedjétek el! Gyilkosok! Ő ártatlan! Azon az éjszakán, amikor Joelt megölték, ő ágyban volt, énmeltem! Gyilkosok! Gyilkosok! Rágalmazók! Tisztátalanok! Hamisan esküvők!

Az ifjú pedig, akit vállánál ragadtak meg, és karjainál fogva húznak, feldúlt arccal, hátra fordulva kiáltja:

– Mama! Mama! Miért kell meghalnom, ha semmit sem tettem?

Szép, magas növésű, karcsú ifjú, a szeme sötét és szelíd, feketésbarna haja kissé leng. Összeszagattott ruhája alól, hajlékony, ifjú test látszik ki, amely szinte egy kisfiúé.

Jézus, kísérei segítségével, kettéválasztja a sűrű Tömeget, amely olyan kemény, mint egy sziklatömb, és utat tör a szánnivaló csoporthoz, pontosan abban a pillanatban, amikor a kimerült asszonyt elszakítják az ajtótól, és vonszolják, mint egy, a fia testéhez kötött zsákot; végig a köves úton. De ez csak néhány méteren át tart. Egy még dühösebb, heves rándítás eltépi az anya kezét fia övétől, és az asszony, lezuhanva, erősen beveri arcát a kövezetbe, s így még jobban vérzik. De rögtön föltérdel, karjait széttárja, miközben fiát elviszik, olyan gyorsan, ahogyan a nehezen szétváló tömeg lehetővé teszi. A fiú pedig, kiszabadított bal karját lengetve, hátrafelé fordult testtel kiáltozik:

– Mama! Isten veled! Legalább te ne feledd el, hogy ártatlan vagyok!

Az asszony egy örült szemével nézi, majd ájultan zuhan a földre.

Jézus az elfogatást végzők csapata elé áll:

– Álljatok meg egy pillanatra! Parancsolom nektek! – s arca nem tűr ellenkezést.

– Ki vagy? – szól támadóan a csoporthoz tartozó egyik városbeli. – Nem ismerünk. Menj el utunkból, és hagyj minket is menni, hogy megölhessük az est beállta előtt!

– Rabbi vagyok. A legnagyobb. Jahvé nevében, álljatok meg, vagy Ő sújt le rátok villámaival! – s közben úgy tűnik, hogy Ő szór villámokat. – Ki tanúskodik a fiú ellen?

– Én, ő, meg ő – feleli az, aki az imént beszélt.

– A ti tanúskodástok nem érvényes, mert hamis!

– Hogyan mondhatod ezt? Mi készek vagyunk rá meg is esküdni!

– Eskütök bűn!
 – Mi vétkezünk? Mi?
 – Ti. Ahogyan paráznaságot hordoztok magatokban, ahogyan gyűlöletet tápláltok, ahogyan a vagyona áhítoztok, ahogyan gyilkosok vagytok, ugyanúgy hamisan esküdtök. Eladtátok magatokat a Tisztátalanságnak. El tudtok követni bármilyen ocsmányságot.
 – Vigyázz, hogy beszélsz! Én Ászer vagyok...
 – Én pedig Jézus vagyok!
 – Nem vagy idevalósi, nem vagy se pap, se bíró! Semmi se vagy! Idegen vagy!
 – Igen, az Idegen vagyok, mert a föld nem az én országom. De Bíró és Pap vagyok! Nemcsak Izrael e kis részéé, hanem egész Izraelé és az egész világé!
 – Menjünk, menjünk! Semmi dolgunk egy bolonddal! – mondja a másik tanú, és meglöki Jézust, hogy álljon félre az útból.
 – Te egyetlen újabb lépést se teszel! – mennydörgi Jézus, és azzal a csodatevő kifejezéssel tekint rá, amely lenyűgöz és megbénít, de amivel visszaadja az életet és a boldogságot is, amikor akarja. – Te egyetlen újabb lépést se teszel! Nem hiszel abban, amit mondok? Nos, akkor lásd! Itt nincs a Templom pora, se onnan való víz, és nincsenek itt tintával írott szavak sem, hogy annak belemosásával keserűvé tegyem a vizet, amely átokvíz ítéletként szolgál a féltékenység és a házasságtörés ellen, de itt vagyok én. És én ítélek! – Jézus hangja oly erős, mint a harsona zengése.
 Az emberek egymást nyomják, hogy lássanak. Csak a Legszentebb Mária, és Mária, Alfeus felesége marad az ájult anya mellett, hogy segítsék őt.
 – És én így hozok ítéletet: adjatok nekem egy csipetnyit az út porából, és egy kortynyi vizet egy korsóban. És amíg ezeket idehozzák, ti, akik vádoltok, és te, akit vádolnak, válaszoljatok nekem. Ártatlan vagy te, fiú? Őszintén mondd meg annak, aki a Szabadítód!
 – Az vagyok, Uram!
 – Ászer, esküszöl-e, hogy csak az igazat mondtad?
 – Esküszöm! Nincs rá okom, hogy hazudjam. Esküszöm az oltárra! Szálljon le az égből egy láng, és égessen össze, ha nem az igazat mondom.
 – Jákob, te esküszöl-e, hogy őszinte a vádad, és nincs titkos indítékod, ami hazugságra készítetne?
 – A Jáhvéra esküszöm! Csak megölt barátom iránti szeretetem készítet beszédre. Ezzel a fiúval nincs személyes bajom.
 – És te, szolgál, esküszöl-e, hogy az igazat mondtad?
 – Ezerszer is megesküszöm rá, ha kell! Gazdám, az én szegény gazdám! – és fejét betakarva köpenyével, sír.
 – Jól van. Itt a víz és itt van a por. A szó pedig ez: „Szent Atyám és Fölséges Isten. Te tégy igazságos ítéletet általam, hogy az ártatlan és a kétségbeesett anya visszakapja életét és becsületét, és méltó büntetést kapjon az, aki bűnös. De arra a kegyes jóindulatra kérlek, amellyel irántam viseltetsz, hogy ne láng, se halál, hanem hosszú vezeklés jöjjön azokra, akik ezt a bűnt elkövették”.

Ezeket a szavakat úgy mondja ki, hogy közben kezeit kinyújtva tartja a korsó fölött, ahogyan a pap teszi a mise alatt. Ezután jobb kezét a korsóba dugja, és vízbemártott kezével meghinti a négy ítélet alá esőt, és egy-egy kortyot is itat velük abból a vízből. Először az ifjúval, utána a másik hárommal.

Ezután keresztbe teszi karját a mellén, és nézi őket. A tömeg is néz, és pár pillanat múltán felordít, és arccal a földre borul. Ekkor a négy személy, akik egy sorban álltak, szintén egymásra néz, és szintén felordít. Először az ifjú, az ámulattól, utána a többiek, a rémülettől. Mert látják, hogy arcukat nyomban lepra borította el, míg az ifjúé sértetlen.

A szolga Jézus lábaihoz borul. Jézus félreáll, mint mindenki, a katonákat is beleértve, és úgy áll félre, hogy kézen fogja az ifjú Ábelt is, nehogy az megfertőzze magát a három leprás mellett. A szolga így kiált fel:

– Ne! Ne! Bocsáss meg! Leprás vagyok! Ők fizettek nekem azért, hogy estig késleltessem gazdám, hogy leüthessék a kihalt úton. Ezért vétették le velem a patkót is öszvéremről. Ők tanítottak meg, hogy azt hazudjam, hogy előre jöttem. Pedig velük voltam, hogy megöljük őt. És azt is megmondom, miért tették. Mert Joel észrevette, hogy Jákob szereti az ő fiatal feleségét, Ászer pedig ennek a fiúnak az anyját akarta, de az elutasította. Erre megegyeztek, hogy egyszerre szabadulnak meg Joeltől és Ábeltől, s így élvezik az asszonyokat.

Elmondtam. Vedd le rólam a leprát, vedd le rólam! Ábel, te jó vagy, te kérleld Őt értem!

– Te menj anyádhhoz! Hogy az aléltságból magához térve lássa arcodat, és újra derűs legyen az élete. Ti pedig... Nektek ezt kellene mondanom: „Azt tegyétek veletek is, amit ti tettetek!” És ez lenne az igazságos emberi ítélet. Én azonban emberfölötti vezeklésre bízlak titeket. A lepra, amelytől irtóztok, megment titeket attól, hogy megragadjanak és megöljenek titeket, amint megérdemlitek. Betlehem népe, állj félre, válj ketté, mint a tenger vize, és hagyjátok elindulni ezeket hosszú kínjukba. Iszonyú kín! Kegyetlenebb, mint a hirtelen halál. Mégis isteni könyörület ez, hogy módot adjon nekik a megtérésre, ha ők is akarják.

Menjete!

A tömeg a falhoz húzódik, szabadon hagyva az út közepét, s a három ember – akiket úgy elborított a lepra, mintha évek óta volnának betegek – egymás mögött haladva megy a hegy felé. A csendben és a leszálló alkonyatban – amikor elhal minden madár és négylábú hangja – csak az ő sírásuk hallatszik.

– Tisztítsátok meg az utat bőséges vízzel, miután tüzet gyújtottatok rajta. Ti pedig, katonák, menjete, és jelentsétek, hogy igazság tétetett, a legtökéletesebb mózesi törvény szerint.

Ezzel Jézus készül oda menni, ahol Édesanyja és Mária, Alfeus felesége tovább ápolgatják az asszonyt, aki kezd magához térni, miközben fia simogatja és csókolgatja jéghideg kezét. De Betlehem népe, szinte rémült tisztelettel, így kérleli:

– Uram, beszélj nekünk! Te valóban nagyhatalmú vagy! Biztosan te vagy az, akiről az az ember beszélt, aki erre járt, és hirdette a Messiást.

– Beszélni fogok éjszaka, a pásztorok akla mellett. Most megyek, és megvigasztalom az anyát.

Odamegy az asszonyhoz, aki Mária, Alfeus felesége ölében ül, és egyre jobban magához tér, és Mária szerető arcát nézi, aki rámosolyog. De nem igazodik ki. Végre tekintete rátéved fia sötétbarna hajára. Fia anyja remegő kezére hajtja fejét. Az anya megkérdi:

– Én is meghaltam? Ez a limbus?

– Nem asszony. Ez a föld, és ez a fiad, aki megmenekült a haláltól. Ez pedig Jézus, a Fiam, a Megmentő.

Az asszony először összeszedi minden erejét, és előre hajlik, hogy megfogja fiának lehajtott fejét, és látva, hogy az él és egészséges, szenvedélyesen megcsókolja, sírva, nevetve, s elhalmozza a sok-sok, bölcsőjénél használt névvel, hogy így fejezze ki örömét.

– Igen, mama, igen. De most ne énrám nézz, hanem Őrá, aki megmentett engem! Áldd az Urat!

Az asszony, aki még túl gyenge ahhoz, hogy felálljon, vagy térdre ereszkedjék, kinyújtja még mindig remegő és vérző kezét, megfogja Jézus kezét, és elborítja csókokkal és könnyekkel.

Jézus az anya fejére teszi bal kezét, és azt mondja:

– Légy boldog! Békében. És légy mindig jó. Te is, Ábel.

– Nem, Uram. Az én életem és fiam élete a tied, mert ezeket te mentetted meg. Engedd, hogy a tanítványokkal menjen, ahogyan kívánta, mióta itt jártak. Neked adom őt, nagy

örömmel, és kérlek, engedd meg, hogy én is kövessem, hogy szolgáljam őt, és szolgáljam Isten szolgálait.

– És a házad?

– Ó, Uram! Egy halálból föltámadtnak lehetnek-e ugyanolyan kedvtelései, mint halála előtt voltak? Mirta általad jött elő a halálból és az alvilágból. Ebben a faluban végül oda jutnék, hogy gyűlölném azokat, akik megkínóztak engem gyermekemben. Te pedig a szeretetet hirdeted. Tudom. Engedd meg tehát, hogy a szegény Mirta azt az Egyetlent szeresse, aki szeretetet érdemel, s az Ő küldetését és szolgálait. Most még erőtlenség vagyok, és nem tudnák követni. De mihelyt megtehetem, engedd meg ezt nekem, Uram! Kiséretedben leszek és Ábelem mellett.

– Követni fogod fiadat, és vele engem. Légy boldog! Nyugodj meg most már! Az én békémmel. Isten veled!

És mialatt a fiától és a néhány, szánakozó embertől támogatva, az asszony visszatér házába, Jézus, a pásztorokkal, az apostolokkal, Édesanyjával, és Máriával, Alfeus feleségével, kimegy a faluból, és utána a juhakolhoz indul, amely egy út végén van.

Nagy örömtüzet raktak, hogy megvilágítsák az összegyűlteket. A mezőn, félkörökben ülve, sokan vároznak, hogy Jézus jöjjön, és beszéljen. Addig is megtárgyalják a nap eseményeit. Jelen van Ábel is, akinek sokan kifejezik jókívánságaikat, mondván, hogy mindenki hitt ártatlanságában.

– De azért készek voltatok megölni engem! Te is, aki házam ajtajánál üdvözlöttél engem, pontosan abban az órában, amikor Joelt megölték – feleli az ifjú, mivel nem tudja megállni, hogy ne feleljen. És hozzáteszi: – De én megbocsátok neked, Jézus nevében.

Már itt is van Jézus, aki a juhakoltól jön feléjük. Magas természetével, fehér öltözékben, körülvéve az apostoloktól, követve a pásztoroktól és az asszonyoktól.

– Békesség mindnyájatoknak!

Ha idejövetelem arra volt jó, hogy megteremtse köztetek Isten Országát, legyen áldott az Úr. Ha idejövetelem arra volt jó, hogy fényt derítsek egy ártatlanságra, legyen áldott az Úr! Ha időben való érkezésem – hogy megakadályozzak egy gonosztettet – arra is jó, hogy három vétkes embernek módot adjak a megtérésre, legyen áldott az Úr!

Mert a sok minden közül, ami arra indít, hogy elgondolkozzunk ezen a napon, s amelyről akkor elmélkedjünk, mialatt leszáll az éj, hogy sötétséggel vegye körül két szív örömét és három ember lelkiismeret furdalását – és sötétségében úgy rejti el, mint szemérmes fátyol alatt, az első kettő örömkönnyeit és a többiek égető könnyeit, amelyeket azonban lát az Isten – álljon előttünk az a tény, amely megmutatja, hogy semmi sem hiábavaló, amit Isten adott törvényként.

Jézus beszédének folytatását lásd Jd 4,156-159. oldalán és M 9,362-363. oldalán.

(4-763)

Először meggyógyítom a betegeket

Jézus a Földközi-tenger partján fekvő Szikaminonból elmegy Tíruszba. Mikor visszatér a városba, ott azzal fogadják, hogy sok beteg vár már rá.

– Van itt egy szegény beteg fiúcska is, Fiam, és anyja téged óhajt látni.

– Máris megyek hozzá! – Az apostoloknak, akik vele együtt voltak, azt mondja: – Menjetek haza! Azonnal megyek én is. KészüljeteK addig vacsorához, a várakozóknak pedig mondjátok meg, hogy az est beállta után beszélni fogok.

– És ha vannak betegek is?

– Őket gyógyítom meg legelőször. Még vacsora előtt, hogy boldogan térhessenek haza.

Megérkeznek a házakhoz, ahol befogadták őket. Az apostolok elindulnak, hogy egybegyűjtsék azokat, akik a Mestert akarják, főleg a betegeket...

Jézus elébe hozzák az elmaradhatatlan szembajost, akit szinte teljesen vakká tett a szemfekély. Jézus meggyógyítja. Majd egy – bizonyára maláriás – beteg következik, aki le van soványodva, és olyan sárga, mint egy kínai. Őt is meggyógyítja. Egy asszony van soron, aki különös csodát kér tőle: tejet a melle számára, amelyben nincs tej. Megmutat Jézusnak egy párnapos fiúcskát, aki nagyon sovány és egészen vörös, mintha ki lenne melegegdedve. Az asszony sírva mondja:

– Látod, azt a parancsot kaptuk, hogy engedelmeskedjünk férjünknek, és foganjunk. De mit használ, ha aztán sorvadni látjuk gyermekeinket? Ez a harmadik, akit szültem, de kettőt már sírba fektettem, eldugult mellem miatt. Már ez is haldoklik, mert hőség idején született. A többiek közül az egyik tíz napig élt, a másik hat hónapig, hogy aztán még inkább sírjak, amikor bélbajban meghaltak. Ha lenne tejem, ez nem történt volna meg...

Jézus ránéz, és így szól:

– Gyermeked élni fog. Bízzál! Térj haza, s amint hazaérsz, nyújtsd emlődet a kisdednek. Bízzál!

Az asszony engedelmesen elmegy, szívére szorítva a szerencsétlen kisgyermeket, aki úgy nyivákol, mint egy kismacska.

– De vajon megjön-e a teje?

– Persze, hogy megjön.

– Én azt mondom, hogy életben marad a kisfia, de a teje nem jön meg, és már az is csoda, ha életben marad. Majdnem belehalt az éhezésbe.

– Én pedig azt mondom, hogy megjön a teje.

– Igen.

– Nem.

Ahány ember van ott, annyi véleményen vannak. Jézus közben visszavonul enni. Amikor újra kijön, hogy prédikáljon, még több ember van ott, mert a beteg gyermek csodájának a híre már elterjedt a városban.

Jézus az összegyűlt embereknek elmondja a szilfáról és a szőlőtőről szóló példabeszédet (P 3,109-112), s így fejezi be:

– Ez a példabeszéd. Ami pedig a szárazmellű asszonyt illeti, íme a válasz: nézzetek a város felé!

Mindenki a város felé fordul, és látják sietni az előbbi asszonyt, aki sietés közben sem veszi el fiacskáját tejtől duzzadó emlőjétől, amelyet a kis éhes akkora mohósággal szív, hogy majdnem megfullad. Az asszony csak akkor áll meg, amikor Jézus elé ér. Őelőtte egy pillanatra elhúzza a gyermeket mellbimbójától, és ezt kiáltja:

– Áldd meg, áldd meg, hogy érted éljen!

Jézus megjegyzi:

– A csodával kapcsolatos találgatásaitokra így megkaptátok a választ.

(4-799)

Várj meg, Uram!

Jézus a Tízváros vidékén jár, Gerazában, egy kereskedő karavánjához csatlakozva. Mikor már elhagyni készül a várost, jönnek Geraza lakói, hogy elköszönjenek tőle, és gyümölcs- és más étel-ajándékot hoznak. Odasiet egy ember is, egy kis beteg gyermekkel.

– Áldd meg, hogy meggyógyuljon! Könyörülj meg rajta!

Jézus fölemeli kezét, és áldást mond, majd hozzáteszi:

– Menj nyugodtan! Bizzál!

Az ember olyan bizalomteljes igennel felel, hogy egy asszony megkérdezi:

– A férjem szemén fekély van, meggyógyítanád?

– Ha tudtok hinni, igen.

– Akkor megyek érte. Várj meg, Uram! – És csak úgy repül, mint egy fecske.

Várni! Micsoda szó! A tevék már elindultak. A kereskedő, Sándor, a menetoszlop élén mit sem tud arról, amit a sor végén akarnak.

– Fuss, Marciam! Mondd meg a kereskedőnek, hogy álljon meg, mielőtt kimenne a városfalra – mondja Jézus. Marciam nyílként fut, hogy eleget tegyen a megbízatásnak.

A karaván megáll, mialatt a kereskedő Jézus felé jön.

– Mi történik?

– Maradj itt, és meglátod!

A gerazai asszony hamar visszatér szembajos férjével. Több ez, mint fekély. Két gennyes üreg az arc közepén. Abból látszik ki a szem, elhomályosulva, vörösen, félvakon, undorító könnycsorgás között. Amint az ember fölemeli a kötést szeméről, ami óvta a fénytől, a könnyezés fokozódik, mert a fény növeli a beteg szem fájdalmát. Az ember nyög:

– Könyörülj rajtam! Nagyon szenvedek!

– De vétkeztél is sokat! Amiatt nem jajgatsz? Csak szegény, evilági látásod miatt keseregsz, hogy elveszítheted? Istenről nem tudsz semmit sem? Az örök sötétség nem rémít meg? Miért vétkeztél?

Az ember sír, és szótlánul meggörnyed. Felesége is sír, és azt nyögi:

– Én megbocsátottam...

– Én is meg fogok bocsátani, ha ő itt megesküszik nekem, hogy többé nem esik vissza bűnébe.

– Igen, igen! Bocsáss meg! Most már tudom, mit hoz magával a bűn. Mint az asszony, te is bocsáss meg nekem! Te a Jóság vagy!

– Megbocsátok neked. Menj ahhoz a patakhoz, mosd meg vízében arcodat, és meggyógyulsz!

– A hideg víz nagyon árt neki, Uram! – siránkozik az asszony.

Az ember azonban csak a járással törődik. Tántorogva megy, amíg a szánakozó János apostol meg nem fogja kezét, és egyedül vezeti. Utána felesége is megfogja a másik kezét. Az ember lemegy a jéghideg vízhez, amely a kövek között morajlik, lehajol, két marokkal vizet merít, megmossa, és újra megmossa arcát. Nem látszik, hogy fájna neki, sőt, mintha enyhülést nyerne.

Majd, még mindig vizes arccal, feljön a vízparton, visszamegy Jézushoz, aki megkérdezi tőle:

– Nos? Meggyógyultál?

– Nem, Uram. Most még nem. De te megmondtad, és én meg fogok gyógyulni.

– Akkor tarts ki reményedben! Isten veled!

Az asszony letörten sír... Csalódott. Jézus int a kereskedőnek, hogy indulhat. A kereskedő, aki szintén csalódott, előre üzen. A tevék újra elindulnak, hintázó hajókként,

amely a hullámon föl és le mozgatja a hajó orrát. Kimennek a városfalon, rátérnek a széles, poros karavánútra, amely délnyugati irányban halad.

Az apostolcsoport két utolsó tagja, endori János és a zelóta Simon, alig távolodik el húsz méternyire a falaktól, amikor éles kiáltás hasít a csendes levegőbe. Újra és újra felhangzik, magasabb hangon, boldogan, hozsannázva:

– Látok! Jézus! Áldalak! Látok! Látok! Hittem! Látok! Jézus, Jézus! Áldalak! – és az ember, akinek arca teljesen ép, szeme újra szép: két fénylő, élő drágakő – átvág az apostolok között, Jézus lábához zuhan, és kis híja, hogy a kereskedő tevéinek patái alá nem kerül, mert a kereskedőnek alig van annyi ideje, hogy elrántsa az állatot a földre borult embertől. A férfi megcsókolja Jézus köntösét, és ismételteti:

– Hittem! Hittem és látok. Áldott légy!

– Kelj föl, és légy boldog! De főleg, jó. Mondd meg feleségednek, hogy tudjon teljesen hinni! Isten veled! – Jézus kiszabadítja magát a csodásan meggyógyult ember szorításából, és újra elindul.

A kereskedő elgondolkozva simítja végig szakállát... Végül megkérdezi:

– De ha az arcmosást követő csalódás után már nem hitt volna?

– Olyan maradt volna, amilyen volt.

– Miért követelsz meg ekkora hitet, hogy csodát tégy?

– Mert a hit tanúskodik az Istenbe vetett remény és a szeretet jelenlétéről.

– És előbb miért akartad, hogy megbánja bűnét?

– Mert a bánat baráttá teszi az Istent.

– Nekem, aki nem vagyok beteg, mit kellene tennem, hogy tanúskodjam hitemről?

– Az Igazsághoz kell jönnöd!

– És jöhetnék, Isten barátsága nélkül?

– Nem jöhetnél Isten jósága nélkül. Az Úr megengedi, hogy az, aki keresi Őt – bár még nem bánja bűneit – meg is találja. Mert a bánat általában akkor jelentkezik, amikor az ember – tudatosan, vagy csak félig-meddig tudva, hogy mit akar a lelke – megismeri Istent. Eleinte olyan, mint valami együgyű ember, akit csupán ösztöne vezet. Te sose érezted szükségét annak, hogy higgy?

– Sokszor. Nos, nem elégedtem meg azzal, amim volt. Éreztem, hogy más is létezik. S ez erősebb, mint a pénz és gyermekeim, akik az én reménységem... De aztán nem törődtem azzal, hogy tovább keressem azt a tudást, amire öntudatlanul vágyakoztam.

– Lelked kereste Istent. Isten jósága megengedte, hogy megtaláld Őt. Bánatod, amiatt, hogy tétlen múltadat Istentől távol töltötted, megszerzi majd neked Isten barátságát.

– Akkor, hogy... megkapjam azt a csodát, hogy lelkemmel lássam az Igazságot, meg kell bánnom múltamat?

– Természetesen. Bűnbánatot kell tartanod, és el kell határoznod magadat életed teljes megváltoztatására...

A kereskedő elgondolkozva a karaván elejére megy. Jézus nem tartja vissza.

(4-1090)

Nagy reményed jutalmazott meg

Jézus a Tízváros területén lévő Bozrában várja, hogy a nép összegyülekezzen beszédére. Messze vidékről jöttek is vannak a tömeg között. Az emberek arról beszélgetnek egymás között, hogy miért jöttek ide oly messziről.

– Amikor megtudtam, hogy Ő idejött, a Jordánon túlra, elcsüggedtem. Már hazatérőben voltam Jezraelbe, amikor tanítványok jöttek, és azt mondták nekünk, akik Kafarnaumban várakoztunk: „Ebben az órában Ő már biztosan túl van Gerazán. Ne vesztegessétek az időt, hanem menjetek Bozrába vagy Arbelába”. És eljöttem, ezekkel...

– Én viszont Gadarán láttam átmenni a farizeusokat. Afelől kérdezősködtek, ott van-e már Jézus, aki ezen a vidéken tartózkodik. Feleségem beteg. Csatlakoztam hozzájuk. Majd, tegnap, Arbelában megtudtam, hogy előbb Bozrába ment, és ide jöttem.

– Én Gamalából jövök, e gyermek miatt. Megrúgta egy dühös tehén. Így maradt... – és megmutatja teljesen összezsugorodott fiát, aki karját sem tudja szabadon mozgatni.

– Én az enyémet nem tudtam elhozni. Mageddóból jövök. Mit mondotok? Meggyógyítja nekem innen is? – nyöszörgi egy asszony, sírástól kivörösödött arccal.

– A betegnek jelen kell lennie.

– Nem. Elég, ha van hited.

– Nem. Ha nem teszi rá kezét, a beteg nem gyógyul meg. A tanítványok is így tesznek.

– Nagy utat tettél meg, asszony, semmiért.

Az asszony sírni kezd, és azt mondja:

– Ó, én nyomorult! Szinte haldokolva hagytam otthon, azt remélve.... Nem fogja meggyógyítani, én pedig nem vigasztalhatom meg haldoklásában...

Egy másik asszony így vigasztalja:

– Ne hidd, asszony! Én azért jövök, hogy köszönetet mondjak neki, mert nagy csodát tett nekem anélkül, hogy lejött volna a hegyről, amelyen beszélt.

– Mi baja volt a fiadnak?

– Nem a fiamnak. A férjemnek, aki megbolondult. – és ők ketten tovább beszélgetnek, halkán.

– Igaz. Az arbelai anya is megtérten kapta vissza fiát anélkül, hogy a Mester látta volna őt – mondja egy arbelai ember, és tovább beszélget szomszédaival....

– Utat kérünk! Utat! – kiáltják azok, akik egy teljesen letakart hordágyat hoznak.

A tömeg kettéválk, és a hordágy elhalad, fájdalmas terhével, hogy aztán letegyék az udvar végében, szinte a szalmaboglya mögé. Férfi vagy nő fekszik a hordágyon? Ki tudja!

Jézus beszél az összegyűlteknek, és beszédje végén kitarja karját, kereszt alakban, tenyerét az ég felé fordítva, fölemelt arccal, ezüst harsonaként zengő hangjával... és néhány percig így marad, csendben. Majd égszínkép szeme már nem az eget nézi, hanem az emberekkel zsúfolt, tágas udvart. Az emberek megindultan sóhajtoznak, vagy a reménykedéstől remegnek. Jézus, kezeit majdnem összezárva, előre nyújtja, és olyan mosollyal, amely színében elváltoztatja Őt, utoljára azt kiáltja:

– Ujjongjatok, ti, akik hisztek és reméltek! Szenvedők népe, kelj fel, és szeresd az Urat, a te Istenedet!

Egyszerre gyógyul meg minden beteg. Visító és mennydörgő hangok kiáltanak hozsannát a Szabadítónak. És az udvar végéből, még magával húzva a lepedőt, ami fedte, egy asszony választja ketté a tömeget, és rogyik az Úr lábaihoz. A tömeg most másként kiált fel, rémületében:

– Mária, Joachim leprás felesége! – és minden irányban menekülnek.

– Ne féljetek! Meggyógyult. Már érintése sem okozhat nektek bajt – nyugtatja meg őket Jézus. Majd így szól a földre borulthoz:

– Állj fel, asszony! Nagy reményed jutalmazott meg, és szerezhetsz neked bocsánatot, noha megszegted az óvatosságot embertestvéreiddel szemben. Térj vissza házádba, az egészségügyi tisztálkodások után!

A fiatal és feltűnően szép asszony sír, miközben feláll. Jézus megmutatja őt a tömegnek, amely kissé közelebb jön, bámulja a csodát, és ámuldozva kiáltozik.

– Férje, aki imádta, földjeinek végében épített neki menedékhelyet. Minden este odament annak határáig, és sírva adott neki ételt...

– Jótékonyága miatt lett beteggé, mert egy koldust ápolt, aki elhallgatta, hogy leprás.

– De hogy került ide Mária, a jó asszony?

– Azon a hordágyon. Hogy nem gondoltunk arra, hogy ez Joáchim két szolgája?

– Annak veszélyét is vállalták, hogy emiatt megkövezik őket.

– Az úrnőjük! Meg tudta magát szerettetni, és ők jobban szeretik, mint saját életüket...

Jézus int kezével, és mindenki elhallgat:

– Ti is láthatjátok, hogy a szeretet és a jóság csodát eredményez, és örömet okoz. Ezért tudjatok hát jók lenni. Menj, asszony! Senki sem fog bántani. Béke legyen veled és házáddal!

Az asszony, a szolgáktól követve – akik ott az udvaron felgyújtották a hordágyat – kimegy, és sokan követik.

Jézus elbocsátja a tömeget, miután még meghallgatott néhány embert, és visszatér a házba azokkal, akik vele voltak.

– Micsoda szavak, Mester!

– Mennyire elváltoztál!

– Milyen hang!

– És milyen csodák!

– Láttad, amikor eliszkoztak a farizeusok?

– Úgy mentek el – már az első szavak után – kúszva, mint két zöld gyík.

– A bozrabelieknek és az összes itteni falvakba valóknak ragyogó emlékük marad rólad...

– Édesanyám, te mit mondasz?

– Én megáldalak téged, Fiam. A magam nevében és az övékében.

– Nos, akkor áldásod követni fog, míg újra nem találkozunk.

– Miért mondasz ezt, Uram? Az asszonyok elhagynak minket?

– Igen, Simon. Holnap, pirkadatkor, Sándor Aerába indul. Vele megyünk az Arbelába vezető útig, és azután elhagyjuk őt.

Szent betegségek

Jézus a Tízváros vidékén, Arbelában beszél a néphez, s eközben mondja:

– A betegségek bekövetkezése elkerülhetetlen. Mégsem jelenti, hogy minden betegség a bűn vagy büntetés bizonyítéka.

Vannak szent betegségek, amelyeket az Úr azért bocsát igaz embereire, hogy a világban – amely önmagát teszi meg mindennek és az élvezet eszközének – legyenek szentek, akik, miként a háborús túsok, a többieket mentik meg. Ők személyesen fizetnek, hogy szenvedésükkel vezekeljék le azokat a bűnöket, amelyeket a világ naponként halmoz fel, s amely végül is rázuhanna az emberiségre, és átka alá temetné. Emlékeztek az öreg Mózesre, aki imádkozott, miközben Józsue az Úr nevében harcolt? Fontoljátok meg, hogy aki szentül szenved, az a legádázabb csatát vívja a világ legkegyetlenebb harcosával, a Sátánnal, a Kínzóval, minden gonoszság okozójával, aki emberi külsőt ölt magára, vagy elrejtőzik a népek mögött. A szentül szenvedő minden emberért vívja küzdelmét.

De mennyire különböznek ezektől a szent betegségektől – amelyeket Isten küld, azok, amelyeket az érzékiség bűnös szeretetéből fakadó szenvedély okoz! Az előbbiek Isten jótékony akaratát bizonyítják, az utóbbiak pedig a sátáni rombolást.

Beszédének befejezése után Jézus két sorba rendeztet el a betegeket, mert sokan vannak. Közben megkérdezi tanítványától, az arbelai Fülöptől:

– Miért nem gyógyítottad meg őket te?

– Azért, hogy amint én, ők is általad részesüljenek a gyógyulásban.

Jézus elhalad köztük, egyenként megáldja a betegeket, és megismétlődnek a szokásos csodák: a vakok látnak, a süketek hallanak, a némák megszólalnak, az összegörnyedtek kiegyenesednek, a láz elmúlik, a gyengeség megszűnik.

(4-1126)

Isten csodatevő hatalma

Jézus ismét Naimban jár. Betér a feltámasztott Dániel házába. Odamennek a farizeusok és írástudók is, hogy belekössenek Jézusba. Először Jézussal kötekednek, utána elkezdik az ifjú Dánielt kérdezgetni. Emlékszik-e, mi a halál? Mit érzett, amikor visszatért az életbe? Mit látott a halál és az élet közti térségben?

– Én csak azt tudom, hogy halálos beteg voltam, és kiálltam a haláltusát. Ó, az szörnyű! Ne juttassátok eszembe!... Pedig eljön a nap, amikor újra végig kell szenvednem! Ó, Mester!... – Rémülten néz rá, és már annak gondolatára is elfehéredik, hogy újra meg kell halnia.

Jézus nyájasan bátorítja:

– Maga a halál, vezeklés. Te, mivel kétszer halsz meg, teljesen megtisztulsz a szennyfoltoktól, és azonnal a mennyországot fogod élvezni. Ez a gondolat késztesen arra, hogy szentül élj, és csak szándéktalan és bocsánatos bűnök legyenek benned.

De a farizeusok újra támadnak:

– De mit éreztél az életbe való visszatértedkor?

– Semmit. Élve, és tökéletes egészségben találtam magamat, mintha hosszú, nyomasztó álomból ébredtem volna fel.

– De arra csak emlékeztél, hogy meghaltál?

– Arra emlékeztem, hogy nagyon beteg voltam, a haláltusáig, és ez minden.

– És a túlvilágról mire emlékezel?

– Semmire. Nincs semmi. Egy fekete lyuk, egy üres hely életemben... Semmi.

– Akkor szerinted nincs ott limbus, tisztítóhely, pokol?

– Ki mondja, hogy nincs? Persze hogy van. Csak én nem emlékszem rájuk.

– De biztos vagy abban, hogy halott voltál?

A naimiak mind felcsattannak:

– Hogy halott volt-e? Mit akartok még? Amikor felravataloztuk már kezdett bűzleni. No meg! Attól a rengeteg balzsamtól és kötéstől egy óriás is meghalt volna!

– De te nem emlékszel arra, hogy halott voltál?

– Mondtam nektek, hogy nem! – Az ifjú kezdi elveszteni türelmét, és hozzáteszi: – Dehát mit akartok elérni ezzel a hosszú faggatással? Hogy egy egész falu jelentse ki: én halott voltam; állítsa azt édesanyám, a menyasszonyom – aki majdnem meghalt a fájdalomtól – és én magam is, aki körülkötözve, bebalzsamozva feküdtem, holott nem volt igaz? Mit mondotok? Hogy Naim csupa gyermekekből vagy félkegyelmű emberekből áll, akiknek tréfára kerekedett a kedvük? Édesanyám néhány óra alatt hófehérré lett. Menyasszonyomat ápolni kellett, mert szinte megőrijtette a fájdalom és az öröm. Ti pedig kételkedtek? És ugyan miért tettük volna ezt?

– Miért? Csakugyan! Miért tettük volna? – kérdik a naimiak.

Jézus nem szól. Az abrosszal játszik, mintha oda se figyelne. A farizeusok nem tudnak, mit mondani. Jézus azonban hirtelenül megszólal, amikor úgy látszott, hogy befejeződött a beszélgetés, a tárgy kimerült, és ezt mondja:

– Az ok ez: ők – és a farizeusokra és írástudókra mutat – azt akarják állítani, hogy a te feltámasztásod csak egy jól kitervelt játék volt, hogy növelje tekintélyemet a tömegek előtt. Én terveztem ki, ti voltatok a cinkosaim, hogy becsapjuk Istent és felebarátainkat. Nem! A csalást meghagyom a hitványoknak. Nincs szükségem sem a bűvészkedésre, sem a csselfogásokra ahhoz, hogy az legyenek, ami vagyok, sem másokat nem csapok be és nem teszek meg büntársakká. Miért akarjátok elvitatni Istentől azt a hatalmat, hogy vissza tudja adni a lelket egy testnek? Ha Ő adja a lelket, amikor a test létrejön, minden alkalommal megteremtve a lelkeket, miért ne tudná visszaadni, a Messiás imájára, a lelket a testnek, hogy

ezzel sok embert segítsen az igazsághoz való eljutásra? Elvitathatjátok-e Istentől a csodatevő hatalmat? Miért akarjátok azt elvitatni?

– Te Isten vagy?

– Én az vagyok, aki vagyok. Csodatetteim és tanításom beszélnek arról, ki vagyok.

– De akkor ez az ember miért nem emlékezik, holott a megidézett szellemek meg tudják mondani, mi a túlvilág?

– Mert ez a lélek az igazat mondja, mivel megszentelődött első halála vezeklésétől, míg az, aki a szellemidézők ajkával beszél, nem az igazat mondja.

(4-1164)

Eloszlott szeméről a fátyol

Jézus a Földközi-tenger partján fekvő, Alexanderről elnevezett városban jár. Három kereskedőtestvér meghívja őt, hogy kereskedőházának nagy udvarán beszéljen a néphez. Egyes emberek felismerik Őt, mások találgatják, hogy ki lehet. Egy anya megkérdezi egy kereskedőtől:

- Mit gondolsz? Megadja nekem a kegyelmet akkor is, ha csak nemrég áttért vagyok?
- Úgy gondolom, igen. Próbáld meg! Bántani biztosan nem fog!

Egy félvak öregember, akit egy kislány vezet, megkérdezi:

- Hol van, hol van a Messiás?

A kisleány kéri az embereket:

– Adjatok helyet az öreg Márknak! Kérem, mondjátok meg az öreg Márknak, hol van a Messiás!

- A Rabbihoz akartok menni? Nézzétek, ott áll! Az, aki a koldusokkal beszélget.

Sokan veszik körül Jézust. Hirtelenül kiáltás hallatszik, és az emberek mozgásba jönnek. Mások is odasietnek a piacról, egyesek viszont, a csoportból kiválva, a tér felé rohannak, sőt még messzebbre is.

- Mi történt?
- Mi van itt?
- Az izraeli férfi meggyógyította az öreg Márkot!
- Eloszlott szeméről a fátyol!

Jézus közben bemegy az utcáról az udvarra. Az emberek utána nyomulnak. A sor végén biceg egy sánta koldus, aki inkább keze segítségével vonszolja magát, mint lábával. Lába görbe és erőtlenségre. Mankók nélkül nem jutna előbbre. Hangja viszont erős, és keresztülszeli a levegőt:

– Szent! Szent! Messiás! Rabbi! Könyörülj rajtam! – Torkaszakadtából kiáltozik, megállás nélkül. Két-három személy is odafordul hozzá:

- Hallgass el! Márk héber, te nem.
- Csodákat csak az igazi izraelitákkal tesz, nem azokkal, akik kutyáktól születtek!
- Anyám héber volt...
- Meg is verte az Isten, amikor bűnéért téged adott neki, te szörny! Ki innen, te nőstényfarkas fia! Menj vissza a helyedre, sár a sárba!...

Az ember nekitámaszkodik a falnak, megszégyenülve, megrettenve a feléje nyúló öklök fenyegetésétől...

Jézus megáll, megfordul, néz. Megparancsolja:

- Ember, gyere ide!

A férfi reá néz, majd azokra, akik fenyegetik... de nem mer előre menni.

Jézus szétválasztja a kis tömeget, és odamegy hozzá. Kezét a vállára teszi, és azt mondja:

– Ne félj! Gyere előre, velem! – Majd a kegyetlen emberekre nézve, így szól: – Isten mindenkié, aki Őt keresi, és aki irgalmas.

Azok megértik a célzást, és most ők kerülnek a sor végére, megállva ott, ahol vannak.

Jézus újra megfordul. Meglátja őket ott, zavartan, már-már elmenőben, és így szól hozzájuk:

– Nem! Ti is jöjjetek! Nektek is jót tesz majd, ha lelketeket ugyanúgy kiegyenesítetek és megerősítetek, mint ahogyan én kiegyenesítem és megerősítem ezt az embert, mivel tudott hinni. Ember, mondom neked, gyógyulj meg betegségedből! – és leveszi kezét a sánta ember válláról, aki összerándult Jézus szavaira.

A férfi biztosan fölegyenesedik lábára, eldobja a használatból elkopott mankókat, és felkiált:

– Ő meggyógyított! Legyen dicséret anyám Istenének! – majd letérdel, hogy megcsókolja Jézus köntösének szegélyét.

A tolongás – azoké, akik látni akarnak, vagy akik már láttak, és most megtárgyalják – a tetőfokára hág. A térről az udvarba vezető kapualjban a hangok olyan kongó ércességgel hangzanak, mint valami kútban, és visszhangot kiváltva, nekiverődnek a vár falának.

A katonák nyilván azt gondolják, hogy veszekedés kezdődött, és ott teremnek. Durván utat törnek maguknak, és megkérdezik, mi történt.

– Csoda! Egy csoda! A nyomorék Jónás meggyógyult. Ott van a galileai ember mellett!

A kereskedők fellázadnak Jézus ellen, mert elrontotta üzletüket azzal, hogy az emberek inkább az Ő beszédét hallgatták. Ezért a katonák felszólítják Jézust, hogy hagyja el a várost, kíséretükben, amit Ő meg is tesz.

(5-114)

Ez nem kudarc, Jakab!

Az apostolok nagyon leverték amiatt, hogy kiutasították őket a föníciai városból. Jakab megjegyzi:

– Csak kudarcok!... meg kudarcok!... mintha átok ülne rajtunk...

Már két napja mennek, amikor pásztorokkal találkoznak.

– Menjetek oda azokhoz a pásztorokhoz, akik a nyáját fejik, és kérjétek egy kis tejet Isten nevében. Ne féljétek! – mondja, látva az apostolok csüggedt tekintetét. – Engedelmeskedjétek bizalommal! Tejet kaptok és nem botütéseket, akkor is, ha az az ember föníciai.

Mind a hatan odamennek. Jézus pedig az úton vár rájuk. Addig is imádkozik. Az apostolok egy kis vödör tejjel térnek vissza, és így szólnak:

– Az az ember azt üzeni, hogy menj oda hozzá, mert beszélnie kell veled, ő azonban nem hagyhatja kis bojtárait a virgonc kecskéket.

Jézus azt válaszolja:

– Akkor menjünk oda, és étkezzünk velük!

Mindnyájan a meredek hegyoldalra mennek, amelyen fölágaskodva kapaszkodnak a rakoncátlan kecskék.

– Köszönöm a tejet, amit nekem adtál. Mit kívánsz tőlem?

– Te vagy a Názáreti, nemde? Az, aki csodákat tesz.

– Az vagyok, aki az örök üdvösséget hirdeti. Az Út vagyok, amelyen el lehet jutni az igaz Istenhez. Az Igazság vagyok, amely önmagát ajándékozza. Az Élet vagyok, amely titeket éltet. Nem csodákat művelő bűvész vagyok. Ezek az én jószágom és a ti gyengeségetek megnyilvánulásai, mert nektek bizonyítékokra van szükségetek ahhoz, hogy hinni tudjatok. De mit akarsz tőlem?

– Te voltál két nappal ezelőtt Alexander városában?

– Igen. Miért?

– Én is ott voltam kisgidáimmal, de amikor észrevettem, hogy veszekedés kezdődik, megléptem, mert szokásuk veszekedést kezdeni, hogy közben elrabolják azt, amit a vásárra vittek. Mind rabló: a föníciai éppúgy, mint a többi. Nem lenne szabad ezt mondanom, mert apám újonnan áttért, anyám szíriai és én is újonnan áttért vagyok. De ez az igazság. Jól van. Térjünk vissza az elbeszéléshez! Egy szállásra mentem állataimmal, hogy ott várjam be fiam szekerét. És este, amikor elhagytam a várost, egy síró asszonnyal találkoztam, karjában egy leánykával. Nyolc mérföld utat tett meg, hogy hozzád jöjjön. Mert kinn lakik, vidéken. Megkérdeztem, mi baja. Újonnan áttért asszony. Azért ment a városba, hogy áruljon és vásároljon. Hallott rólad. És szívébe remény költözött. Hazasietett, ölébe vette kislányát. De ekkora teherrel lassan lehet csak járni. Amikor a fivérek kereskedéséhez érkezett, te már nem voltál sehol. Ők, a fivérek, azt mondták neki: „Elkergették. De tegnap este nekünk azt mondta, hogy visszafelé újra a tiruszi úton megy”. Én, aki szintén apa vagyok, azt mondtam neki: „Akkor pedig menj oda!” De ő így felelt: „És ha az után, ami történt, más úton megy, hogy visszatérjen Galileába?” Ezt válaszoltam: „Ó, hallgass ide! Vagy azon, vagy a határvidék másik útján. Én Rohob és Lesemdan között legeltetek, pontosan annál az útnál, amely határvonal az itteni hely és Neftali között. Ha meglátom Őt, szólok neki, újonnan áttért szavamra mondom.” És meg is mondtam neked.

– Isten jutalmazza meg érte! Elmegyek ahhoz az asszonyhoz. Vissza kell térnem Acibba.

– Acibba mégy? Akkor együtt tehetjük meg az utat, ha nem vetsz meg egy pásztor.

– Senkit se vetek meg. Miért mégy Acibba?

– Mert bárányaim vannak ott. Ha ugyan... még megvannak.

– Miért?

– Mert betegek... Nem tudom, varázslat-e vagy más. Azt tudom, hogy szép nyájam megbetegedett. Ezért hoztam ide a még egészséges kecskéket, hogy elkülönítsem őket a juhoktól. Két fiammal lesznek itt. Ők most a városban vannak, bevásárolni. De én megyek vissza, szép gyapjas juhaimhoz, hogy lássam kimúlni azokat... – A pásztor felsóhajt... Jézusra néz, és mentegetőzik: – Ilyesmiről beszélni neked, aki Az vagy, aki vagy, és elszomorítanom téged, aki már úgyis el vagy keseredve attól, ahogyan bánnak veled, oktalanság. De szeretjük a juhokat, és pénzt jelentenek számunkra, tudod?...

– Értem. De meg fognak gyógyulni. Nem mutattad meg őket olyannak, aki ért hozzájuk?

– Ó, mindegyik ugyanazt mondta: „Vágd le őket, és add el bőrüket! Nincs más tennivaló.” És még meg is fenyegettek, ha egyik helyről a másikra viszem őket... Félnek, hogy az ő juhaik is megbetegszenek. Így aztán bezárva kell őket tartanom,... és még több elpusztul belőlük. Rosszak ám az acibi emberek, tudod?...

Jézus egyszerűen csak ennyit mond:

– Tudom.

– Én azt mondom, hogy megigézték őket...

– Nem. Ne higgy el ilyen meséket... Amikor megjönnek fiaid, azonnal útnak indulsz?

– Azonnal. Mindjárt itt lesznek. Ezek a tanítványaid? Csak ennyien vannak?

– Nem. Vannak még többen is.

– És ide miért nem jönnek? Egyszer, a Meron tó mellett, találkoztam egy csoportjukkal. Vezetőjük egy pásztor volt. Annak mondta magát. Magas, izmos ember, a neve Illés. Októberben volt, úgy emlékszem. A sátoros ünnepek előtt vagy után. Most már elhagyott téged?

– Egyetlen tanítványom sem hagyott el.

– Nekem azt mondták, hogy...

– Mit?

– Hogy te... hogy a farizeusok... Egyszóval, hogy a tanítványok félelemtől elhagytak, mivel te...

– Ördög vagyok. Csak mondd ki! Tudom. Kettős érdemed, hogy mégis hiszel.

– És, tekintettel erre az érdemre, nem tudnád... de talán szentségtörő dolgot kérek...

– Mondd meg! Ha gonosz dolog, megmondom.

– Nem tudnád, elhaladtodban, megáldani nyájamat? – A pásztor arca csupa aggodás...

– Meg fogom áldani nyájadat. Ezt... – és kezét fölemelve, megáldja a szertesét lévő gidákat – és a juhnyájadat. Hiszed-e, hogy áldásom megmenti őket?

– Ahogyan az embereket kigyógyítod a betegségekből, ugyanúgy kigyógyíthatod a jószágokat is. Azt mondják: Isten Fia vagy. A juhokat is Isten teremtette. Azért az Atya dolgai. Én... nem tudom, illő-e ezt kérnem tőled. De ha lehet, tedd meg, Uram, és én nagy hálaajándékot viszek a Templomnak. Vagyis, nem! Neked fogom adni! A szegények számára. És így jobb lesz.

Jézus mosolyog, és hallgat. Megjönnek a pásztor fiai, és nem sokkal később Jézus elindul övéivel és a pásztossal, a legényeket pedig ott hagyják a kecskék őrzésére.

Szaporán lépkednek, hogy mielőbb elérjék Cédeszt, onnan pedig azonnal távozzanak is, és igyekezzenek elérni az országutat, amely a tengertől jön a szárazföld belseje felé. Ez biztosan ugyanaz az út, amely két ágra válik, a tengerbe nyúló hegyfok tövében, s amelyen Alexander városába menet mentek. Legalábbis így veszem ki a pásztornak a tanítványokkal folytatott beszélgetéséből. Jézus egyedül halad, lefelől.

– De vajon nem adódnak-e újabb kellemetlenségek? – kérdi Jakab, Alfeus fia.

– Cédész nem tartozik annak a századosnak a felügyelete alá. Ez kívül esik a föníciai határvidéken. Elég, ha valaki nem ingerli a századosokat, s akkor ők nem törődnek a vallással.

– Meg aztán nem is állunk meg ott...

– Meg bírtok tenni egy nap alatt több mint harminc mérföldet? – kérdi a pásztor.

– Ó, mi örök vándorok vagyunk!

Mennek, csak mennek... Elérik Cedeszt. Túl is jutnak rajta, minden kellemetlenség nélkül. Rátérnek az egyenes országútra. Az útjelző kövön Acib van jelezve. A pásztor rámutatva mondja:

– Holnap ott leszünk. Ma éjszaka velem jöttök. Ismerem a völgyben lakó béreseket, de sokan vannak a föníciai határvidéken is... Jól van! Átlépjük a határvonalat. És biztosan nem fedeznek fel bennünket rögtön... Ó, az éberség! Jobban tennék, ha a rablókat lennék!...

Lemenőben a nap, és bizony, a völgyekben nem igen marad világosság, mivel erdőkkel vannak borítva. A pásztor azonban jól ismeri a terepet, és biztos léptekkel megy előre.

Egy apró faluhoz érnek, amely igazán csak egy maroknyi házból áll.

– Ha itt befogadnak minket, akkor izraeliták. Egészen a határnál vagyunk. Ha nem fogadnak be, megyünk egy másik faluba, amely föníciai.

– Bennem nincs előítélet, ember.

Zörgetnek egy háznál.

– Te, Annás? barátokkal? Gyere, gyere, és Isten legyen veled – mondja egy nagyon idős asszony.

Bemennek a tágas konyhába, amelyet barátságossá tesz a tűz. Egy nagy létszámú család – minden életkorú van köztük – az étkezőasztal körül ül, de udvariasan helyet adnak az újonnan érkezetteknek.

– Ez Jónás. Ez a felesége, ezek a fiai, unokái és menyei. Az Úrhoz hű pátriárkák családja ez – mondja Annás pásztor Jézusnak. Majd az öreg Jónáshoz fordulva, mondja: – Ez pedig, aki velem van, Izrael Rabbija. Az, akit megismerni vágyakoztál.

– Áldom Istent, hogy vendégül láthatom, és van helyem ma este. És áldom a házamba érkezett Rabbit, és kérem áldását.

Annás megmagyarázza, hogy Jónás háza szinte fogadó a vándorok számára, akik a tengertől mennek a szárazföld belseje felé.

Mindnyájan leülnek a meleg konyhában, az asszonyok pedig kiszolgálják az újonnan érkezetteket. A tisztelet akkora, hogy szinte már bénító.

Jézus azonban feloldja a feszültséget azáltal, hogy étkezés után azonnal maga köré veszi a sok gyermeket, kérdezősködik tőlük, és máris kész a barátság. A vacsora és a lefekvés közti rövid időben, a gyermekek mögé odabátorkodnak a ház férfi tagjai is, és elmondják, mit tudtak meg a Messiásról, és új dolgok iránt érdeklődnek. Jézus pedig helyreigazít, megerősít, magyaráz, jóságosan, nyugodt társalgásban. Végre a vándorok is, a család tagjai is nyugovóra térnek, miután Jézus mindenkit megáldott.

(5-128)

E fejezet után következik a kánaáni asszony története, amelyet a Szentírás is megörökített. Lásd E 6,235-239. Amikor Jakab megkérdezi:

– De, Mester, miért hagytad annyit könyörögni, hogy végül meghallgassad? – Jézus ezt válaszolja:

– Miattad, és mindnyájatok miatt. Ez nem kudarc, Jakab! Innen nem üztek el, itt nem gúnyoltak ki, nem átkoztak el... Ez ismét lelket önt belétek. Most pedig menjünk ahhoz a másik asszonyhoz, aki tud hinni, és szilárd hittel várni!

– Az én juhaim, Uram? Nemsokára másik útra kell térnem, ami nem a tiéd, hogy a legelőmre menjek...

Jézus mosolyog, de nem felel. Elérkeznek az útelágazáshoz. Annás pásztor bánatosan mondja:

– Itt el kellene válnom tőled... Igazán nem jössz meggyógyítani juhaimat? Nekem is van hitem... és újonnan áttért vagyok... De legalább azt megígéred, hogy a szombat elmúltával eljössz?

– Ó, Annás! Hát még mindig nem fogtad fel, hogy juhaid már meggyógyultak, amikor fölemeltem kezemet Lesemdan felé? Menj tehát te is, lásd a csodát, és áldd az Urat!

Azt hiszem, sóbálvánnyá változása után sem nézhetett ki másként Lót felesége, mint a pásztor, aki úgy maradt, ahogy volt, meghajlásra görbülve, fejét fölfelé tartva, hogy Jézust nézze, egyik karja félig előre nyújtva a levegőben... Olyan, mint egy szobor. A szobor címe ez lehetne: „Az esdeklő”. De aztán magához tér, és arca borulva mondja:

– Te áldott! Te jó! Te szent!... De én sok pénzt ígértem neked, és itt csak pár drachmám van... Gyere, gyere el hozzám a szombat után!...

– Eljövök. De nem a pénzért, hanem hogy újra megáldjalak egyszerű hited miatt. Isten veled, Annás! Béke veled!

Ezzel elválnak egymástól...

– És ez sem kudarc, barátaim! És itt sem gúnyoltak ki, nem kergettek el, és nem átkoztak meg... Nosza, siessünk! Van egy anya, aki napok óta vár ránk...

Tovább mennek. Csak rövid időre állnak meg, hogy kenyeret és sajtot egyenek, és egy forrásból igyanak.

A nap delelőjén van, amikor feltűnik előttük a kettéágazó út.

– Ott kezdődik a tiruszi lépcsősor, a végében – mondja Máté. És felvidul arra a gondolatra, hogy az út nagyobbik részét már megtették.

A római útjelző oszlopnak támaszkodik egy asszony. Lába előtt, kis matracon van egy hét-nyolc év körüli kisleány. Az asszony minden irányba tekintget, a sziklába vájt lépcső felé, a Ptolemaisza vezető út felé, arra az útra, amelyen Jézus jár. Időnként lehajol, megsimogatja kislányát, fejét vászondarabbal védi a napsütéstől, lábát és kezét betakargatja egy sállal...

– Ott az asszony! De vajon hol aludt ezekben a napokban? – kérdi András.

– Talán abban a házban, ott, közel az útelágazáshoz. A közelben nincs más ház – feleli Máté.

– Vagy a harmatban – mondja Jakab, Alfeus fia.

– Nem. A kislány miatt, nem – válaszolja testvére.

– Ó, csakhogy elnyerje a kegyelmet!... – mondja János.

Jézus nem szól semmit sem. De mosolyog. Mindnyájan egy sorban mennek, egymás mellett. Középen Jézus, hárman egyik oldalán, hárman a másikon. Így elfoglalják az út teljes szélességét, ebben az órában, amikor az utazók pihennek, és ott maradnak enni, ahol a dél érte őket.

A magas, szép Jézus mosolyogva megy a sor közepén. És mintha a nap minden fénye összpontosulna az arcán, annyira ragyog. Mintha sugarakat lövellne.

Az asszony fölneéz... Már úgy ötven méterre vannak. Figyelmét kisleánya fölsírása terelte el, de most magára vonja Jézus reá szegeződő tekintete. Néz... Az izgalomtól és az összerezzenéstől a szívére teszi két kezét, önkéntelen mozdulattal.

Jézus mosolya fokozódik. És ez a ragyogó, leírhatatlan mosoly sokat mondhat az asszonynak, aki már nem aggódik, hanem úgy mosolyog, mintha máris boldog lenne. Lehajol, hogy fölvegye a kislányt, és előrenyújtott karján tartva, a kis matraccal, mintha Istennek ajánlaná fel, megy előre. Amikor odaér Jézus lába elé, letérdel, és amennyire bírja, föltartja a fekvő kislányt, aki elragadtatással nézi Jézus gyönyörű arcát.

Az asszony egy szót sem mond. Mit is mondhatna, annál mélyebb értelműt, mint amit egész külseje kifejez?

Jézus is csak egy rövid szót mond, de az nagyerejű és boldogító, mint Isten „LEGYEN”-je a világ megteremtésekor. És kezét a fekvő leányka kis mellkasára teszi.

A gyermek pedig – akkorát kiáltva, mint a kalickából kiszabadult nagy, mezei pacsirta – ezt mondja: „Mama!”, és hirtelenül felül, majd lábára áll, átöleli anyját, aki a kimerültségtől megtántorodik, és kezd hanyatt esni, elalélta a fáradtságtól, a megszűnt aggodástól, az örömtől, amely meghaladja az elmúlt sok fájdalomtól amúgy is legyengült szíve erejét.

Jézus nyomban felfogja. Hathatósabb segítség ez, mint kislányaé, aki nem tudná segíteni anyját a térdelésben. Jézus leülteti, és erőt áraszt belé...

És nézi, ahogyan a néma könnyek végigcsorognak az asszony fáradt, de boldog arcán. Ezután jönnek a szavak:

– Köszönöm, Uram! Köszönet és áldás! Reményem elnyerte jutalmát... Sokáig vártam rád... De most boldog vagyok...

Az asszony, miután túljutott aléltóságán, újra föltérdel, és imádja Őt, maga előtt tartva a gyogyult kisleányt, akit Jézus simogat. És így magyarázza meg:

– Két év óta gennyesedett egy csont a hátgerincének csigolyájában, s ez megbénította, és lassan, nagy fájdalmakkal a halál felé vezette. Megvizsgáltattuk Antióchia, Tírusz, Szidon sőt Cezárea és Páneász orvosaival is. Annyi pénzt költöttünk az orvosokra és az orvosságokra, hogy el kellett adnunk városi házunkat, és ki kellett költöznünk a vidékibe. Elbocsátottuk a házi szolgálókat, és csak a mezőn dolgozókat tartottuk meg. Eladtuk azokat a terméseket is, amelyeket azelőtt mi fogyasztottunk el... Mégse használt semmit! Láttalak téged. Tudtam arról, amit másutt műveltél. Kegyelemet reméltem a magam számára is... És elnyertem! Most megkönnyebbültem, vidáman térek haza... és örömet szerzek férjemnek... Jakabomnak, aki szívembe ültette a reményt azzal, hogy elbeszélte nekem, mi történik hatalmad ereje folytán Galileában és Júdeában. Ó, ha nem tartottunk volna attól, hogy nem találunk meg, elmentünk volna a kisleánnyal. De te mindig úton vagy!...

– Utamban jöttem el hozzád... De hol tartózkodtál ezekben a napokban?

– Abban a házban... De éjszaka csak a kislány volt ott. Én mindig itt maradtam, attól félve, hogy te éjszaka haladsz el itt.

Jézus a fejére teszi kezét:

– Jó anya vagy. Ezért szeret az Isten. Látod, mindenben megsegített.

– Ó, igen! Igazán éreztem, mialatt jöttem. Otthonról a városba mentem, abban a hiszemben, hogy ott találalak, ezért kevés pénzzel és egyedül. Majd, az ember tanácsára, tovább jöttem, erre a helyre. Ezt megüzentem haza, és jöttem... és soha nem hiányzott semmim sem. Se a kenyér, se a szállás, se az erő.

– Mindig ezzel a súllyal a karodban? Nem használhattál volna egy kocsit?... – kérdi szánakozva Jakab, Alfeus fia.

– Nem. Túlságosan szenvedett volna. Belehalt volna. A mamája karján jött az én Johannám a Kegyelemhez.

Jézus megsimogatja mindkettőjük haját:

– Most pedig menjete, és legyetek mindig hűségesek az Úrhoz. Az Úr legyen veletek, és békém is legyen veletek.

Jézus azon az úton folytatja útját, amely Ptolemaisba vezet.

– És ez sem kudarc, barátaim! És itt sem kergettek el, nem gúnyoltak ki, nem átkoztak meg.

Jézus, beteg vagyok!

Jézust a farizeus Izmael meghívja lakomára, és ott tettet, hogy ő Jézus barátja. A történet elejét lásd Gy 3,103-105.

Jézus utasítást ad egy súlyosan beteg férfi feleségének, hogy amikor hazatér útjáról, amire azért indult, hogy megtalálja Jézust, és gyógyulását kérje tőle, menjenek el Izmaelhez, és ott majd meggyógyítja őt.

Lakoma közben megérkezik a beteg ember, de nem tud bemenni a terembe, mert az be van zárva.

– Jézus, könyörülj rajtam! – hangzik nyöszörgő kiáltása a bereteszelt ablakon keresztül.

– Ki szólít engem?

– Valami alkalmatlankodó. Elzavartatom. Vagy valami koldus. Adatok neki kenyeret.

– Jézus, beteg vagyok! Ments meg engem!

– Ugye megmondtam. Egy alkalmatlankodó. Megbüntetem a szolgálkat, amiért beengedték. – Ezzel Izmael feláll.

De Jézus – aki legalább húsz évvel fiatalabb, és egy teljes nyak- és fejhosszal magasabb – visszaülteti úgy, hogy kezét a vállára teszi, és ráparancsol:

– Maradj, Izmael! Látni akarom azt az embert, aki engem keres. Vezessétek be!

Belép egy ember. A haja még fekete. Olyan negyven év körüli lehet. De olyan dagadt, mint egy hordó, és sárga, mint egy citrom, a félig nyitott, lihegő száj ajkai lilásak. A látomás első részében látott asszony kíséri.

Az ember nehezen megy előre, a betegség és a félelem miatt. Látja, hogy csúnyán néznek rá. Jézus azonban otthagyja helyét, a szerencsétlen emberhez megy, megfogja kezét, és a terem közepére vezeti az U alakban elrendezett asztalok közti üres helyre, pontosan a csillár alá.

– Mit akarsz tőlem?

– Mester... annyit kerestelek... régóta... Az egészségen kívül semmit sem akarok... A gyermekeim és az asszonyom miatt... Te mindent megtehetsz. Nézd, milyenné váltam...

– És hiszed, hogy én meg tudlak gyógyítani?

– De mennyire, hogy hiszem!... Minden lépés fájdalom... minden rázás kín számomra... mégis kilométereket tettem meg, hogy megkeresselek... és utána még szekéren jöttem utánad... de soha nem értelek utol... De mennyire, hogy hiszem!... Azon csodálkozom, hogy még nem gyógyultam meg, amióta kezem a tiedében van, mert tebenned minden szent, Isten Szentje!

Az ember úgy fújtat, mint egy fújtató, az erőlködéstől, hogy annyit beszélt. Felesége férjére és Jézusra néz, és sír.

Jézus nézi őket, és mosolyog. Majd megfordul, és ezt kérdi:

– Te, öreg írástudó, válaszolj nekem: Szabad-e szombaton gyógyítani?

– Szombaton semmilyen munkát sem szabad végezni.

– A kétségbeeséstől sem szabad valakit megmenteni? Az nem kézzel végzett munka.

– A szombat az Úrnak van szentelve.

– Van-e a szent naphoz méltóbb cselekedet, mint olyant tenni, amellyel elérjük, hogy Isten egyik gyermeke így szóljon az Atyához: „Szeretlek, és magasztallak, mert meggyógyítottál!”?

– Ezt akkor is meg kell tennie, ha szerencsétlen.

– Kananiás, tudod-e, hogy ebben a pillanatban ég a legszebb erdő, és Hermon egész lejtője fénylik a láng bíborszínétől?

A kis öregember úgy felpattan, mintha áspiskígyó marta volna meg:

– Mester, az igazat mondod vagy tréfálsz?

- Az igazat mondom. Én látom, és tudom.
- Ó, én szánnivaló! A legszebb erdőm! Sokezer siklus (héber pénznem) ég hamuvá! Átok rájuk! Legyenek átkozottak a kutyák, akik felgyújtották! Úgy égjen a belük, mint az én fám!
- A kis öregember kétségbe van esve.
- Pedig az csak egy erdő, Kananiás, mégis jajgatsz! Miért nem magasztalod az Urat ebben a csapásban? Ez az ember nem fát veszít el, ami újra kinő, hanem az életét és gyermekei kenyérkeresőjét, és ő magasztalja Istent, amit te nem teszel? Tehát, írástudó, szabad-e ezt az embert meggyógyítanom szombaton?
- Légy átkozott te, ő, meg a szombat! Nekem más gondom van... – és ellöki Jézust, aki kezét a karjára tette, és dühtől tajtékozva kirohan, és behallatszik üvöltése, hogy hozzák elő a kocsiját.
- És most? – kérdi Jézus, tekintetét körülhordozva a többiekben – és most ti mondjátok meg nekem: szabad-e vagy nem szabad?
- Nem válaszolnak. Eleazár lehajtja fejét, miután félig kinyitotta, majd újra becsukta száját, mert megcsapta a teremben támadt fagyos hangulat.
- Nos, akkor én beszélek – mondja Jézus. És megjelenésében tiszteletet parancsol, hangja pedig mennydörög, mint mindig, amikor csodát készül tenni. – Én beszélek majd. Beszélek. Ezt mondom: Ember, legyen hited szerint! Meggyógyultál. Magasztald az Örökkévalót! Menj békében!
- Az ember elképed. Valószínűleg azt gondolta, hogy nyomban olyan karcsú lesz, mint valamikor. És úgy tűnik neki, hogy nem gyógyult meg. De ki tudja, mit érez... Örömeben felkiált, Jézus lábához borul, és megcsókolja.
- Menj, menj! Mindig légy jó! Isten veled!
- Az ember kimegy. Az asszony követi, de az utolsó pillanatban hátrafordul, hogy köszönjön Jézusnak.
- Node, Mester... Az én házamban... Szombaton!
- Nem helyesled? Tudom. Éppen ezért jöttem el. Barátom vagy te? Nem. Ellenségem. Nem vagy őszinte se hozzám, se Istenhez.
- Most sértegetsz?
- Nem. Az igazságot mondom. (Folytatását lásd: Gy 3,97-98.(Lásd még: Lk 14,1-24.))

Hozsanna! Meggyógyított!

Jézus a korozaini zsinagógában van, amely lassanként megtelik néppel. Jézus, úgy látszik nem akar beszélni ott, de a város vezetői ragaszkodnak ehhez:

– Nem vagyunk szemtelenebbek a júdeaiaknál vagy a Tízváros lakóinál. Te mégis elmész oda, éspedig ismételten.

– Itt is oktatlak titeket szavaimmal és tetteimmal, hallgatásommal és cselekedeteimmal egyaránt.

– De ha mi keményebb szívűek vagyunk a többieknél, ez eggyel több ok arra, hogy oktass minket. Vedd tehát jónéven a meghívást, és beszélj!

Jézus erre elmondja nekik a gyantakancsóról szóló példabeszédet (P 5,187-189), amelyből ezt a tanulságot vonja le:

– Ti megmunkálhatatlanok vagytok. A szeretet melege, a türelmes tanítás, a dorgálás hidege, a véső fáradozása nem fog rajtatok. Amint leveszem rólatok kezemet, megint olyanná váltok, mint voltatok. Pedig a megváltozáshoz egyetlen dolgot kellene csak tennetek: teljesen rám bízni magatokat. Nem teszitek. Sohasem fogjátok megtenni. A Megmunkáló, csüggedten, sorsotokra hagy titeket. De mivel igazságos, nem egyformán hagy el mindenkit. Levertségében is ki tudja választani a szeretetére méltókat, ezeket megvigasztalja és megáldja. Asszony, gyere ide! – mondja, egy asszonyra mutatva, aki a fal mellett áll, kérdőjel alakban meggörbedve.

Az emberek látják, hová mutat Jézus, de nem látják az asszonyt. Az asszony viszont, testtartása miatt nem láthatja Jézust és kezét.

– Menj hát, Márta! Hív téged – mondják neki többen is. S a szerencsétlen elindul, bicegve, botjával, amelynek teteje egy magasságban van fejével. Már Jézus előtt van, aki így szól hozzá:

– Asszony, legyen egy emléked arról, hogy itt jártam, és nyerj jutalmat néma, alázatos hitedért! Szabadulj meg betegségedtől! – kiáltja végül, kezeit az asszony vállaira téve.

Az asszony rögtön fölegyenesedik. Olyan egyenes, mint egy pálmafa. Magasra tartott karral kiáltja:

– Hozsanna! Meggyógyított! Meglátta hűségű szolgálóját, és jót tett vele! Dicsőség Isten Szabadítójának és Királyának! Hozsanna Dávid Fiának!

Az emberek hozsannázással válaszolnak az asszonyéra, aki most Jézus lábánál térdel, és köntöse szegélyét csókolgatja. Ő pedig így szól hozzá:

– Menj békében, és tarts ki a hitben!

A zsinagóga előljárója, akit égethetnek Jézusnak a példabeszédben mondott szavai, méreggel akarja viszonzni a korholást, és felháborodva kiáltja, miközben a tömeg kettéválik, hogy utat engedjen a csodásan meggyógyultnak:

– Hat nap van a munkára, hat nap a kérésre és az adásra. Azokon jöjjetek tehát kérni, ugyanúgy, mint adni. Azokon gyertek meggyógyulni, és ne szegjétek meg a szombatot, ti bűnösök és hitetlenek, romlottak és a Törvény megrontói! – és igyekeznek mindenkit kituszkolni a zsinagógából, mintha a meggyalázást akarná kiűzni az imádság helyéről.

Jézus azonban, aki látja őt, valamint a neki ebben segítő négy vezető embert és másokat – akik a tömeg közé vegyültek, és leginkább kimutatják megbotránkozásukat, és jelét adják annak, hogy mennyire bántja őket Jézus... gáztette – rájuk szól, s közben mellén összefont karral, szigorúan, főségesen néz rájuk:

– Képmutatók! Ma közületek ki nem oldotta el ökrét vagy szamarát a jászoltól, hogy megittassa? És ki nem vitt fűkötegeket nyája juhainak, és nem fejte ki a tejet a megtelt emlőkből? Hat napotok van ennek megtételére, akkor miért tettétek meg ma is, kevés pénzt érő tejért, vagy attól félve, hogy szomjan pusztul ökrötök meg szamaratok, és így elveszítitek

azt? És én ne oldozzam fel ezt az asszonyt kötelekeitől, miután a Sátán tizennyolc éven át megkötözve tartotta, pusztán azért, mert szombat van? Menjetek! Én fel tudtam oldani ezt az asszonyt nem akart bajából. De soha nem foglak tudni feloldani titeket bajaitokból, amelyeket magatok akartatok, ti, a Bölcsesség és az Igazság ellenségei!

A jó emberek – Korozain sok rossz embere között – helyeselnek, és dicsérik Jézust. A többiek azonban, haragtól elkékvülve, elszaladnak, faképnél hagyva a szintén elkékvült zsinagógafőnököt.

Jézus is faképnél hagyja, és kimegy a zsinagógából, körülfogva a jó emberektől. Ezek mindaddig körülveszik, míg a mezőre nem ér. Itt Jézus még egyszer megáldja őket, majd rátér a főútra, unokatestvéreivel, Péterrel és Tamással.

(5-183)

A meggörbült asszony meggyógyítását Lukács is följegyezte: Lk 13,10-16.

Jézus később kiegészítette a korozainiakról szóló példabeszédét a terméketlen fügefáról szóló példabeszéddel: P 5,190-191. Lk 13,6-9. Korozain megátalkodásáról pedig ezt jegyezte fel a Szentírás:

Jaj neked, Korozain! Jaj neked, Betsaida! Mert ha Tíruszban és Szidonban történtek volna a bennetek végbement csodák, már rég zsákban és hamuban tartottak volna bűnbánatot. Ezért Tirusznak és Szidonnak tűrhetőbb lesz a sorsa az ítéletkor, mint nektek. Lk 10,13-14. Mt 11,20-22.

Jézus csodái – 3 – Állj fel!

Az apostolok csodái

A Szeftetbe vezető út mentén gyülekeznek a küldetéseikről visszatérő apostolok. Pontosan, sietve érkeznek a találkozóra, és örömmel csatlakoznak a Mesterhez és társaikhoz. Beszámolnak útjukról, amelyet áldottá tett néhány csoda. A csodákat – mint mondják – felváltva tette „az összes apostol”. Kerióti Júdás helyesbít:

– Kivéve engem, akinek egyet se sikerült tennem. – Megalázottsága, amellyel ezt bevallja, kínos látvány.

– Mondtuk neked, ez azért volt, mert nagy bűnössel volt dolgunk – feleli neki Jakab, Zebedeus fia. És meg is magyarázza: – Tudod, Mester? Jákobról van szó, aki nagyon beteg. S ezért hívott téged segítségül, mert fél a haláltól és Isten ítéletétől. De most fősvényebb, mint valaha, mert előre látja az igazi csapást terményeiben, amelyeket teljesen elpusztított a fagy. Ott veszett minden vetőmagja. Újra vetni azért nem tudott, mert beteg, szolgálója pedig, aki legyengült a dologtól és az éhezéstől – mert Jakab takarékoskodik a kenyérliszttel is, mivel elfogta a félelem, hogy egy napon nem lesz mit ennie – nem bírta felszántani a földet. Mi – talán vétkeztünk, mert egész pénteken dolgoztunk, naplemente után is, amíg csak volt egy kis világosság, sőt fáklyákat és máglyákat is gyűjtöttünk, hogy ezek fényénél lássunk – mi nagy területet szántottunk fel. Fülöp, János és András ért hozzá, meg én is. Görnyedeztünk... Simon, Máté és Bertalan mögöttünk jött, és megtisztogatta a rögöket a kikelt, de elhált búzától, Júdás pedig elment Júdához és Annához, hogy nevedben egy kis vetőmagot kérjen tőlük, és megígérte, hogy ma meglátogatjuk őket. Kapott is, méghozzá válogatottat. Akkor így szóltunk: „Holnap elvetjük.” Ezért késtünk egy kicsit. Ugyanis naplemente után fogtunk hozzá. Az Örökkévaló bocsássá meg nekünk, ha vétkeztünk vele. Júdás ezalatt Jákob ágyánál maradt, hogy megtérítse. Köztünk ő tud a legjobban beszélni. Legalábbis ezt remélte Bertalan és a Zelóta is. De Jákob süket maradt minden érvelésre. Gyógyulást akart, mert sokba kerül neki a betegsége, és a szolgálót is sértegette, hogy lusta. Júdás, hogy megnyugtassa – látva, hogy így beszél: „Megtérek, ha meggyógyulok” – rátette a kezét. Jákob azonban ugyanolyan beteg maradt, mint előbb volt. Júdás ezt csüggedten mondta el nekünk. Mi is próbálkoztunk lefekvés előtt. De nem sikerült csodát tennünk. Most Júdás úgy állítja be, hogy ez azért van, mert ő kegyvesztett, mivel bánatot okozott neked, és ezért van letörve. Mi pedig azt mondjuk, azért van, mert makacs bűnössel volt dolgunk, aki követelődött, hogy elnyerjen mindent, amit akart, határt szabva és parancsolgatva Istennek is. Kinek van igaza?

– Nektek, a hétnek. Igazat mondatok. És Júdás és Anna? Az ő földjeik?

– Meglehetősen tönkrementek. De nekik van módjuk hozzá, és már mindent helyrehoztak. Ők nagyon jó emberek! Tessék! Ezt az adományt és ezeket az ennivalókat küldik. Remélik, láthatnak néha. Ami elszomorító, az Jákob lelkiállapota. Én inkább a lelkét szerettem volna meggyógyítani, mint a testét... – mondja András.

– És a többi helyen?

– Ó, a debareti úton, a falu közelében, meggyógyítottunk egy láztól szenvedő embert, aki éppen az orvostól jött haza, miután az menthetetlennek mondta – folytatja a beszámoló Máté. – Nála maradtunk, s láza nem jelentkezett alkonyattól hajnalig, ő pedig azt állította, hogy jól és erősnek érzi magát. Majd Tibériásban András gyógyított meg egy csónakost, akinek eltört a válla, amikor elesett a fedélzeten. Rátette kezét, és a váll meggyógyult. Elképzelheted az embert! Ingyen akart elszállítani minket Magdalába és Kafarnaumba, majd Betszaidába, és ott maradt, mivel ott tartózkodnak a tanítványok: az aerei Timóneusz, az

arbelai Fülöp, Hermaszteusz és Márk, Joziás fia, az egyik, akit Gamalánál szabadítottál meg az ördögtől. József, a csónakos is tanítvány akar lenni... A gyermekek, Johannánál, jól vannak. Mintha kicserélték volna őket. A kertben játszottak Johannával és Kúzával...

– Láttam őket. Én is jártam ott. Folytassátok!

– Magdalában Bertalan térített meg egy bűnterhelt szívet, és gyógyított meg egy bűnös testet. Milyen jól beszélt! Kifejtette, hogy a lélek rendetlensége okozza a testben a rendellenességet, és minden engedmény, amit valaki a becstelenségnek tesz, azt eredményezi, hogy az illető elveszti nyugalmát, egészségét és végül a lelkét. Amikor látta, hogy az ember megbánta vétkét, és meggyőzte őt, rátette kezét, s az ember meggyógyult. Ott akartak minket marasztalni Magdalában. Mi azonban engedelmeskedtünk, és az éjszaka elmúltával tovább indultunk Kafarnaumba. Ott öten voltak, akik tőled akartak kegyelmet kérni. Leverten, már éppen távozni készültek. Meggyógyítottuk őket. Senki mással nem találkoztunk, mert rögtön hajóba szálltunk, hogy Betániába menjünk, s így elkerüljük Héli, Uriás és társaik kérdezősködését...

Betszaidában Jakab művelt csodát egy szegény, nyomorék emberen. Máté pedig az úton, Jákob háza felé, egy kisfiút gyógyított meg. De éppen ma, ott, a hídnál lévő téren, Fülöp és János gyógyított meg egy szembajost és egy ördögtől megszállott kisfiút.

– Mindnyájan jól működtek. Nagyon jól. Most elmegyünk addig a lejtőn lévő faluig, ott maradunk, és megalszunk valamelyik háznál.

(5-188)

(Az apostolok közbenjárására is Jézus tett csodákat.)

Hatalmával megbénította őket

Jézus felkeresi Hillel sírját, Giszkala közelében, apostolaival együtt. Miközben Jézus, övéitől körülveve, tisztelettel imádkozik Hillel hófehérre meszelt sírboltja mellett, a rabbik egy csoportja csendben megközelíti őket. Egyikük először a Keriótit akarja rávenni valamire, azonban ő durván és hangosan visszautasítja. (Lásd részletesen Jd 5,204-205.)

Erre a düh Jézusra zúdul. Fenyegetően mennek előre, és ezt üvöltik:

– Mit csinálsz itt, te, Izrael átka? El innen! Ne reszkessenek miattad az Igaz Ember csontjai, amelyekhez közeledni nem vagy méltó! Ezt megmondjuk Gamálielnek, és büntetést kérünk rád!

Jézus megfordul, és rájuk néz. Egyenként.

– Miért nézel így ránk, te ördögtől megszállott?

– Hogy megismerjem arcotokat és szíveteket. Mert nemcsak apostolom fog veletek találkozni, hanem én is. És jól akarlak benneteket ismerni, hogy azonnal felismerjem arcotokat.

– Jól van: láttál minket? Menj innen! Gamáliel, ha itt volna, ezt nem engedné meg neked.

– A múlt évben vele voltam itt...

– Nem igaz, hazug!

– Kérdezzétek meg tőle, és – mivel ő becsületes ember – azt mondja majd nektek, hogy igen. Én szeretem és tisztelem Hillelt, tisztelem és becsülöm Gamálielt. Két olyan ember, akikben megmutatkozik az ember származása, igazságosságuk és bölcsességük révén, amely arra emlékeztet, hogy az ember Isten képére van alkotva.

– Mibennünk nem, he? – szakítják félbe az őrjöngők.

– Bennetek elhomályosította a haszonlesés és a gyűlölet.

– Halljátok csak! Más házában így beszél és sérteget! Takarodj! Menj el innen, Izrael legjobbainak megrontója! Vagy köveket ragadunk! Róma nincs itt, hogy megvédjen téged, aki szövetszél a pogány ellenséggel...

– Miért gyűlöltök engem? És miért üldöztök? Mi rosszat tettem nektek? Közületek néhányan jótéteményben részesültek tőlem. Mindenkit tisztelek. Akkor pedig miért vagytok kegyetlenek hozzám? – Jézus alázatos, szelíd, mélyen szomorú és kedves. Szinte kéri őket, hogy szeressék Őt.

Ezt ők a gyengeség és a félelem jelének fogják fel, és támadnak. Repül az első kő, és Jakabot, Zebedeus fiát horzsolja. Ez gyorsan készül visszadobni a követ a támadókra, mialatt a többiek szorosan körülfogják Jézust. De tizenketten vannak körülbelül száz ellen. Egy másik kő Jézus kezét találja el, aki éppen megparancsolja övéinek, hogy ne dobjanak vissza. A kézfejen ejtett seb vérzik.

Ekkor Jézus abbahagyja a kérlelést. Tiszteletet parancsolva kiegyenesedik, rájuk néz, tekintetével végigméri őket. De egy újabb kötől Jakab, Alfeus fia halántéka kezd vérezni. Jézusnak hatalmával kell megbénítania minden újabb dobást, apostolai védelmében, akik engedelmesen tűrik a kődobálást, és nem viszonzják.

És amikor a hitványokat megfélemezi Jézus akarata, Ő félelmetes nagyszerűséggel, harsány hangon ezt mondja:

– Elmegeyek. De tudjátok meg, hogy Hillel megátkozna titeket azért, amit műveltek.

Elmegeyek. De emlékezzetek rá, hogy még a Vörös-tenger sem térítette le az izraelitákat arról az útról, amelyet Isten jelölt ki. Minden egyenessé simult, és utat engedett az elhaladó Isten akaratának. És ez áll rám is. Ahogyan az egyiptomiak és a filiszteusok, amorreusok, kananeusok és egyetlen más nép sem tudta megállítani Izrael diadalmas menetelését, ugyanígy ti, akik rosszabbak vagytok, mint azok, sem fogjátok feltartóztatni az én, Izrael, menetlésemet és küldetésemet. Jusson eszetekbe, hogy az Isten által adott víz kútjánál ezt

énekelték: „Adj vizet, ó kút, amelyet a vezérek ástak, a nép fejei készítettek, a Törvényadóval és botjaikkal.” Én vagyok az a Kút! Az a Kút én vagyok! Amelyet a mennyből ásott ki a szent nép igazi fejedelmeinek és vezéreinek – akik nem ti vagytok – összes könyörgése és igaz élete. Nem. Nem ti vagytok. Miattatok soha nem jött volna el a Messiás, mert ti nem érdemlitek meg. Mert az Ő eljövetele a ti pusztulástokat jelenti. Mert a Fölséges Úr ismeri az emberek minden gondolatát, és ezeket öröktől fogva ismeri, még mielőtt lett volna Káin, akitől származtok, és Ábel, akihez én vagyok hasonló; még mielőtt lett volna Noé, előképem, Mózes, aki elsőként használta jeleket; még mielőtt lett volna Báalaám, aki megjövendölte a Csillagot, és Izajás, meg az összes próféta. És Isten ismeri a ti gondolataitokat is, és elborzad tőlük. Mindig is borzadt tőlük, de mindig ujjongott az igazak miatt, akikért helyes volt engem elküldenie, és akik valóban, ó, igen, valóban leszívtak engem a mennyek magasságából, hogy hozzam el az élő Vizet a szomjazó embereknek. Én vagyok az örök Élet Forrása. De ti nem akartok belőle inni. És meg fogtok halni.

És lassan elhalad a megbénított rabbik és tanítványaik között, s folytatja útját, lassan, ünnepélyesen az ámuló emberek csendjében.

(5-206)

Csodakövetelők

Jézus Cédesz városában, ami az egyik menedékváros Izraelben, beszél a zsinagógában. Hallgatói között jelen van néhány rabbi azok közül, akik kövel dobálták őket Hillel sírjánál.

Beszédét gúnyos nevetés és kiáltozás szakítja félbe, a zsinagóga végéből. Az emberek tiltakoznak, a zsinagógafőnök, aki szinte behunyt szemmel merült el Jézus hallgatásában, föláll, és csendet parancsol, és kizavarással fenyegeti a rendbontókat.

– Hagyd őket! Sőt, hívd ide őket, hadd adják elő ellenvéleményüket – mondja Jézus; hangosan.

– Ó, jól van! Ez már jó! Engedd, hogy odamenjünk melléd! Meg akarunk kérdezni – kiáltják gúnyosan a zavarkeltők.

– Jöjjetek! Engedjétek ide őket, ti cédeszbeliek!

A tömeg, ellenséges pillantásokkal és grimaszokkal – néhány megvető jelző sem hiányzik – hagyja őket előre menni.

– Mit akartok tudni? – kérdi Jézus, szigorúan.

– Te tehát azt mondod, hogy a Messiás vagy? Igazán biztos vagy ebben?

Jézus, mellén összefont karral, oly hatalommal néz a kérdezőre, hogy annak menten elmúlik gúnyolódó kedve, és elhallgat.

Egy másik azonban átveszi a szót:

– Nem kívánhatod, hogy az emberek higgyenek szavadnak! Mindenki hazudhat, jóhiszeműleg is. De, hogy hinni tudjunk, ahhoz bizonyítékok kellene. Adj tehát nekünk bizonyítékokat arról, hogy te az vagy, aminek mondod magadat!

– Izrael tele van bizonyosságaimmal – mondja határozott hangon Jézus.

– Ó, azok!... Apró dolgok, amilyeneket bármelyik szent ember tud tenni. Olyanokat már műveltek, és fognak művelni, Izrael igaz emberei! – mondja egy farizeus.

Egy másik megtoldja:

– Az sem biztos, hogy te azokat szentséged folytán és Isten segítségével művelted! Azt mondják, és ez bizony nagyon hihető, hogy téged a Sátán segít. Újabb bizonyítékokat akarunk. Nagyobbakat. Amilyeneket a Sátán nem tud művelni.

– Úgy ám! Egy legyőzött halált... – mondja egy másik.

– Kaptatok.

– Azok tetszhalálok voltak. Mutass nekünk, például, egy szétrohadt halottat, aki életre kel és összeáll. Hogy így bizonyosodjunk meg afelől, hogy Isten veled van. Isten az egyetlen, aki visszaadhatja a lehetet a sárnak, amely már a porba tér.

– Ilyet sohasem kértek a prófétáktól, hogy higgyenek bennük.

Egy szaduceus kiáltja:

– Te nagyobb vagy egy prófétánál. Te – legalábbis így mondod – Isten Fia vagy!... Ha, ha! Akkor miért nem cselekszel Istenként? Nosza hát! Adj nekünk egy jelet! Egy jelet!

– Úgy bizony! Egy égből jövő jelet, amely téged Isten Fiaként jelöl meg, és akkor imádni fogunk – kiáltja egy farizeus.

– Természetesen! Jól mondod, Simon! Nem akarunk mi is Áron bűnébe esni. Nem imádjuk a bálványt, az aranyborjút. De tudnánk imádni Isten Bárányát! Nem te vagy? Csak mutassa meg az ég, hogy az vagy – mondja Uriel, aki Hillel sírjánál is ott volt, és maró gúnnyal nevet.

Egy másik így kezd hangoskodni:

– Hadd beszéljek én, Szádok, az aranyszavú írástudó! Hallgass meg engem, Krisztus! Téged már túl sok krisztus előzött meg, akik nem igazi Krisztusok voltak. Elég volt a csalódásokból. Egy jelet, hogy te az vagy. És Isten, ha veled van, nem tagadhatja meg tőled

ezt a jelet. Mi pedig hinni fogunk benned, és segítünk. Különben, tudod mi vár rád, Isten parancsa szerint.

Jézus fölemeli sebzett jobbát, és jól odamutatja a hozzá beszélőnek:

– Látod ezt a jelet? Te csináltad. Mutatóujjadat rátetted egy másik jelre. És amikor majd látod, hogy azt rávésik a Bárány húsára, ujjongani fogsz. Nézd meg! Látod? Az égből is látni fogod, amikor majd megjelenysz, hogy számot adj arról, hogyan éltél. Mert én foglak megítélni, és megdicsőült testemmel ott leszek, fenn, az én szolgálatom és a ti szolgálatotok jeleivel, az én szeretetem és a ti gyűlöletetek jeleivel. És te is meg fogod látni, Uriel, meg te, Simon, és látni fogja Kaifás és Annás, és sokan mások, az Utolsó napon, a harag napján, a rettenetes napon, és azért szívesebben lennétek a mélységben, mert a jel, megsebzett kezemen, jobban éget majd titeket, mint a pokol lángjai.

– Ó, ezek szavak és káromlások! Te az égből, testeddel?! Káromló! Te, mint ítélőbíró, Isten helyett?! Átok rád! Te, a Főpap gyalázója! Megérdemelnéd, hogy megkövezzenek! – üvöltik kórusban a farizeusok, szaduceusok és írástudók.

A zsinagóga vezetője ismét feláll, mint egy pátriárka, oly gyönyörű, hófehér hajával, mint Mózes, és így kiált:

– Cédesz menedékváros és papi város. Tartsátok tiszteletben!...'

– Ósdi történetek! Ma már nem érvényesek!

– Ti istenkáromló nyelvek! Ti vagytok a bűnösök, nem Ő, és én védelmembe veszem Őt. Ő nem mond semmi rosszat. A prófétákat magyarázza, és a jó Ígéretet hozza nekünk. Ti pedig félbeszakítjátok, kísértitek, sértegetitek. Ezt nem engedem! Ő az öreg Mátyás védelme alatt áll, aki apai ágon Lévi törzséből, anyai ágon pedig Áron törzséből származik. Távozzatok, és hagyjátok, hadd oktassa öregségemet és férfikorú fiaimat! – Ezzel az öreg, védelmül, Jézus karjára teszi ráncos kezét.

– Egy igazi jelet adjon nekünk! És meggyőzve távozzunk! – ordítják ellenségesen.

– Ne izgasd fel magadat, Mátyás! Én beszélek – mondja Jézus, nyugtatva a zsinagógafőnököt. Majd a farizeusokhoz, szaduceusokhoz és törvénytudókhöz fordulva ezt mondja: – Amikor közeleg az este, az eget kémlelitek, és ha az, alkonyatkor, vöröslik, ti, a régi mondással kijelentitek: „Holnap szép idő lesz, mert az alkonyat vörösbe vonja az eget”. Hajnalban pedig, amikor a ködtől és párából sűrű levegőben a nap nem mutatkozik aranszínben, hanem olyan, mintha vért hintene az égből, ti azt mondjátok: „A nap nem múlik el vihar nélkül”. Ti tehát következtetni tudtok az időjárásra az ég változó jeleiből. De az idők jeleit nem tudjátok felismerni? Ez nem válik becsületére elméteknek és tudományotoknak; lelketekre és állítólagos bölcsességekre pedig teljes szégyent hoz. Ti gonosz és házasságtörő nemzedék vagytok, amely Izraelben annak házaskapcsolatából született, aki a Gonosszal paráználkodott. Ti ennek örökösei vagytok, és gonoszságotokat és házasságtöréseket csak fokoztatok, amikor utánozzátok apáitok bűnét ebben a tévelygésben. Nos, tudd meg, Mátyás, tudjátok meg ti, cédeszbeliek és mindazok, akik mint hívők vannak jelen vagy mint ellenség. A jövendölés, amit én mondok, magamtól, a Habakuktól származó jövendölés helyett, amelyet meg akartam magyarázni, ez: ez a gonosz és házasságtörő nemzedék; amely jelet kíván, nem kap más jelet, mint Jónás jelét... Menjünk! Béke legyen a jóakarató emberekkel! – És egy oldalajtón át, amely a kertek és házak közt vezető csendes útra nyílik, eltávozik apostolaival.

(5-219)

(V.ö. Mt 16,1-4; Mt 12,38-39; Mk 8,11-13; Lk 11,29.)

Cédesz után Jézus Fülöp Cezáreájába megy, ahol lelkes tömeg fogadja. Jézus ott mintegy előző beszédét folytatja, amit cédeszbeliek is hallgatnak:

– Halljátok! Jónás jele – amelyet a gonoszoknak ígértem, és amit nektek is megígérek, nem mintha gonoszok volnátok, hanem inkább azért, hogy eljussatok oda, hogy tökéletesen tudjatok hinni, amikor beteljesülni látjátok – ez: Ahogyan Jónás három napig maradt a tengeri szörny gyomrában, és utána újra kitétetett a földre, hogy Ninivét megtérítse és megmentse, ugyanígy lesz az Emberfia is. Izrael főemberei egy nagy, sátáni vihar magas hullámverésének lecsendesítéséhez, hasznosnak tartják majd az Ártatlan feláldozását. Pedig csak saját vesztüket fogják növelni, mert az őket megzavaró Sátánon kívül ott lesz a büntető Isten is, gazzettük után. A Sátán viharát azzal győzhetnék le, ha hinnének bennem. De ezt nem teszik, mert bennem látják zavartságuk, félelmeik, veszélyeik okát és szentségük – amely nem őszinte – megcáfolóját. De amikor eljön majd az óra, a telhetetlen szörny, vagyis a föld gyomra, amely minden meghalt embert elnyel, újra megnyílik, hogy visszaadja a világnak a Világosságot, amelyet megtagadott.

Íme tehát, miként Jónás az Úr hatalmának és irgalmának jele volt a niniveiek számára, ugyanúgy az lesz az Emberfia is e nemzedék számára. Azzal a különbséggel, hogy Ninive megtért, Jeruzsálem viszont nem fog megtérni, mert tele van azzal a gonosz nemzedékkel, amelyről beszéltem. Ezért Dél Királynője fölkel majd az Ítélet Napján e gonosz nemzedék emberei ellen, és elítéli őket. Mert ő, annak idején, a föld széléről is eljött, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét, míg ez a nemzedék, amely között élek, nem akar engem meghallgatni, és úgy üldöz és kerget el engem, mint valami leprást vagy bűnöst, pedig jóval nagyobb vagyok, mint Salamon. Ninive lakói is felkelnek majd az Ítélet napján a gonosz nemzedék ellen, amely nem tért meg az Úrhoz, Istenéhez, ők, akik egy ember prédikációjára megtértek. Én több vagyok, mint egy ember, legyen az akár Jónás vagy bármelyik más próféta.

Ezért adom majd Jónás jelét annak, aki félre nem érthető jelet kér. Egy meg egy jelet adok majd annak, aki nem hajtja meg gögös homlokát a már visszaadott életek tanúbizonysága előtt, amelyek az én akaratomból tértek vissza az életbe. Mindegyik jelet meg fogom adni. Mégpedig egy feloszlott testét, amely újra élni fog és ép lesz, és egy Testét, amely önmagától támad fel, mert lelkének megadatott minden hatalom. De ezek nem kegyelmek lesznek. Helyzetükön nem könnyítenek. Sem itt, sem az örök könyvekben. Ami írva van, az meg van írva. És miként a kövek egy közeli megkövezéshez, úgy halmozódnak fel ellenem a bizonyítékok, hogy ártsanak nekem, de nem tudnak. Őellenük halmozódnak fel, hogy örökre abba a kárhozatba döntse őket Isten ítélete, amely kijár a hitetlen gonoszoknak.

Íme Jónás jele, amelyről beszéltem. Van-e még kérdeznivalótok?

– Nincs, Mester. Elmondjuk a zsinagógafőnököknek, aki nagyon közel járt az igazsághoz, a megígért jel értelmezésében.

– Mátyás igaz ember. Az Igazság feltáruul az igazak előtt, ahogyan feltáruul ezen ártatlanok előtt, akik mindenki másnál jobban tudják, ki vagyok.

A történet folytatását lásd: Gy 3,105-106.

Uram! Én hiszek benned!

Jézus éppen megérkezik Betszaidának első utcájába, amikor Péter, más betszaidabeli emberekkel, egy vakot vezet Jézushoz. A vak hozzátartozóival együtt sok tanítvány is jelen van, akik Szikaminoból és más városokból jöttek ide.

– Hozzád vezettem, Uram. Napok óta itt várokozok – magyarázza Péter, miközben a vak és hozzátartozói így esengenek:

- Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtunk!
- Tedd kezedet fiam szemére, és látni fog!
- Könyörülj meg rajtam, Uram! Én hiszek benned.

Jézus megfogja a vak kezét, néhány métert hátrál, hogy árnyékba vigye, mivel a nap sugarai már erősen tűznek az útra. Nektámasztja a falu legszélső háza lombtakarta falának, és szemközt áll vele. Mindkét mutatóujját megnyalazza, és nedves ujjaival megdörzsöli szemhéjait, majd kezét a két szemre nyomja, tenyerével a szemgödörben, ujjaival pedig a hajába mélyesztve. Így imádkozik. Majd elveszi a kezét.

– Mit látsz? – kérdezi a vaktól.

– Embereket látok. Biztosan emberek. Pedig a virágzó fákat képzeltem ilyeneknek. De biztosan emberek, mert járkálnak, és felém integetnek.

Jézus újra ráteszi kezét, majd ismét leveszi, és megkérdezi:

– És most?

– Ó, most már jól látom a különbséget a földbe ültetett fák és az emberek között, akik engem néznek... És látlak téged! Milyen szép vagy! Szemed olyan, mint az ég, hajad, mint a napsugarak... nézésed és mosolyod pedig, mint Istené. Uram, imádlak! – Letérdel, hogy megcsókolja ruhájának szegélyét.

– Kelj föl, és jöjj anyádhoz, aki annyi éven át világosságod és erősítőd volt, és akinek csak a szeretetét ismered.

Kézen fogja, és anyjához vezeti, aki néhány lépéssel odébb térdepel. Előzőleg esdekelt, most imád.

– Állj fel, asszony! Itt van a fiad! Látja a nappal világosságát, és bárcsak követné szíve az örök Világosságot! Menj haza! Legyetek boldogok! És legyetek szentek, Isten iránti hálából! De a falvakon áthaladva, ne mondjátok el senkinek sem, hogy én meggyógyítottalak, nehogy iderohanjon a tömeg, és meggátolja, hogy elmenjek oda, ahová helyes elmennem, hogy a hit erősítését és az örömet elvigyem Atyám többi gyermekének is.

(5-260)

(Lásd: Mk 8,22-26)

Szánom ezt a népet

Jézus dombos vidéken, egy hatalmas szikla tetején állva, nagy néptömeghez beszél, amely szétszórtan áll a domboldalon. Már alkonyodik. Jézust körülveszik a tanítványok. Bizonyára csodákat művelt előzőleg, mert azt mondja:

– Ne nekem, hanem annak legyetek hálásak, és azt dicsőítsétek, aki engem küldött. Az igazi dicsőítés nem szélként jön a szájból, hanem a szívből száll fel, a szív igazi érzelméből fakad. Ez kedves Istennek. A meggyógyultak hűséges szeretettel szeressék az Urat! És szeressék Őt a meggyógyultak hozzátartozói is! A visszanyert egészség ajándékát ne használjátok rosszra! A test betegségeinél is jobban féljete a szív betegségeitől! És ne akarjátok bűnt elkövetni! Mert minden bűn egy-egy betegség. És vannak olyanok, amelyek halált okozhatnak. Most tehát, ti mindnyájan, akik ujjongtok, ne romboljátok le Isten áldását a bűnnel! Ujjongástok is megszűnne, mert a gonosz cselekedetek elveszik a békét, ahol pedig nincs béke, ott ujjongás sincs. Hanem legyetek szentek! Legyetek tökéletesek, miként Atyátok akarja. Azért akarja, mert szeret titeket, és akiket szeret, azoknak akarja adni Országát. De szent Országába csak azok jutnak be, akiket tökéletessé tesz a Törvényhez való hűség. Isten békéje legyen veletek!

Jézus elhallgat. Két karját keresztbe teszi a mellén, és így összefont karral figyeli a körülötte levő tömeget. Majd körülnéz. Főlemeli szemét a derült égre, amely egyre sötétebb színt ölt a csökkenő világosság miatt. Gondolkozik. Lejön a sziklatömből. A tanítványoknak mondja:

– Szánom ezt a népet. Három napja követ engem. Már nincs élelmük. Minden településtől távol vagyunk. Félek, hogy a gyengébbek kidőlnek az úton, ha étlen küldöm el őket.

– De hogyan akarod tenni, Mester? Te mondod, messze vagyunk minden településtől. Ezen a kihalt helyen hol találunk kenyeret? Meg ki adna nekünk annyi pénzt, hogy mindenkinek vehessünk?

– Nincs semmitek?

– Van néhány halunk és pár darab kenyérünk. Ennivalónk maradéka. De ez senkinek sem elég. Ha odaadod a közeledben levőknek, a többiek felzúdulnak. Minket megfosztasz, és senkinek sem teszel jót – mondja Péter.

– Hozzátok elém, amitek van!

Odahoznak egy kis kosarat. Benne hét kenyérdarab. Nem egész kenyerek ezek. Úgy néznek ki, mint nagy kenyerekből levágott szeletek. Az apró halak pedig maréknyi, lángon megpörkölt szegény halacsok.

– Telepítsétek le a tömeget ötvenesével, körökben, ne járkáljon, és maradjon csendben, ha enni akar.

A tanítványok nekilátnak, hogy létrehozzák a Jézustól kívánt rendet. Egy részük föláll a sziklákra, más részük az emberek közé megy. Nagy nehezen sikerül is. Néhány gyermek pityereg, mivel éhes és álmos, néhány másik azért sírdogál, mert – hogy engedelmességre bírja – mamájuk vagy más hozzátartozójuk lekent neki egy pofont.

Jézus fogja a kenyereket – természetesen nem mindet – kettőt, mindkét kezébe egyet-egyét, fölajánlja, majd leteszi, és megáldja. Fogja az apró halakat, de ebből oly kevés van, hogy majdnem mind belefér markába. Ezeket is fölajánlja, majd leteszi, és megáldja.

– Most pedig fogjátok, járjatok körül a tömegben, és adjatok mindenkinek, bőségesen!

A tanítványok engedelmeskednek.

Jézus állva figyeli, és mosolyog. Hófehér alakja kimagaslik ebből a néptömegből, amely hatalmas körökben ül, és teljesen beborítja az egész domboldalt.

A tanítványok mennek, csak mennek, egyre messzebbre. Adnak és adnak. A kosár pedig mindig tele van ennivalóval. Az emberek esznek, s közben leszáll az este. Nagy csend és nagy béke honol itt.

(5-312)

(Lásd: Mt 15,32-39; Mk 8,1-10)

Add vissza fiát az anyjának!

Jézust Galgalában meg akarják kövezni a szemtelenkedő írástudók, és csodát követelnek tőle: menjen át száraz lábbal a Jordánon, mint Józsue. Jézus ránéz a legszemtelenebbre, majd délnyugat felé fordul, és két karját előre nyújtva, ezt mondja:

– Ott van Júda pusztája, és ott mondta nekem a Gonoszság Szelleme, hogy kísértsem meg az Urat, Istenemet. És én azt feleltem: „Távozz, Sátán! Írva van, hogy Istent csak imádni szabad, de megkísérteni nem. És jobban kell követni, mint a testet és a vért.” Nektek is ezt mondom.

– Minket sátánnak nevezel? Minket? Ah! Átkozott! – és jobban hasonlítanak rossz kölykökhöz, mint a Törvény tudósaihoz, amikor kezdik fölszedni a földön heverő köveket, hogy megdobálják. Közben így kiabálnak:

– Távozz! Takarodj! Te, örökre kárhozott!

Jézus félelem nélkül néz rájuk. Istengyalázó mozdulatukat megbénítja, fölveszi köpenyét, és ezt mondja:

– Menjünk!

(6-625)

A Holt-tenger vidékén fekvő Engaddiban jól fogadják Jézust. Példabeszédet mond nekik a pálmamagról és meggyógyítja a zsinagógafőnök megvakult és gyengeelméjűvé vált feleségét. (P 6,241-244)

Utána Ábrahám, a zsinagógafőnök elvezeti Őt a hegyekben rejtőző leprás fiához:

Az út a Holt-tengert szegélyező dombok tetején vezet, amelynek oldalában, barlangszerű hasadékok vannak.

– Ábrahám, a főút lentebb vezet. Miért kezdesz újra fölfelé menni, s így megnyújtod az utat ezzel a járhatatlan ösvénnyel? – figyelmezteti őt az egyik Engaddiból való ember.

– Meg kell mutatnom valamit a Messiásnak, és meg akarom kérni, tegyen még valamit, hogy odatehessük a velünk már eddig művelt jótéteményeihez. De ha fáradtak vagytok, térjete haza, vagy várjatok meg itt! Majd egyedül megyek – válaszolja az öreg zsinagógafőnök, és lihegve, bicegve siet fölfelé, a nehezen járható, meredek ösvényen.

– Ó, nem! Veled megyünk! De fáj látnunk kínodat. Kimerül a szíved...

– Ó, az nem az ösvénytől van!... Egészen mástól! Egy kard okozza, amely szívemben forgolódik... meg egy reménytől, amely dagasztja szívemet. Jöjjetek, fiaim, és majd megtudjátok, mennyi fájdalom, mennyi fájdalom volt annak szívében, aki minden fájdalmatokban megvigasztalt titeket! Mennyi... nem csüggedés, az nem, de... elfogadása annak, hogy ne ámítsam magamat, hiszen úgysem lesz többé örömöm. Ez volt abban az emberben, aki titeket mindig arra buzdított: reméljete az Úrban, aki mindent megtehet... Azt tanítottam nektek: higgyetek a Messiásban... Emlékeztek, ugye, hogy amikor már megtehettem anélkül, hogy neki bajt okozhattam volna, milyen határozottsággal beszéltem Róla? Ti azt mondtátok: „Nos, és Heródes mézszárlása?” Hát igen! Ez nagy tüske volt szívemben! De egész valómmal kapaszkodtam a reménybe... Így beszéltem: „Ha Isten három emberhez – akik nem is tartoztak Izrael népéhez – elküldte a csillagot, hogy elhívja őket a Gyermek Messiás imadására, a csillaggal pedig elvezette őket az egyszerű házhoz, amelyről mit sem tudtak Izrael rabbijai, papi fejedelmei és írástudói, ha egy álommal figyelmeztette őket, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, s ezáltal mentsék meg a Gyermeket, akkor – fokozott erővel – nem figyelmeztette volna-e apját és Édesanyját, hogy meneküljenek el, s így mentsék meg Isten és az ember reménységét?”

És megmenekülésében való hitem csak erősödött, hiába támadta az emberi kételkedés és mások szava. És amikor... s amikor rám zúdult az egy apa számára legnagyobb fájdalom... amikor egy sírboltba kellett vezetnem az élőt... és azt mondanom neki... és azt mondanom neki... „Maradj itt, amíg életed tart... és gondold arra, hogy ha anyai simogatások utáni vágyad vagy más ok arra készítené, hogy a házak felé menj, meg kellene téged átkoznom, elsőként kellene lesújtanom rád, és oda száműznöm téged, ahol többé még az én vigasztalan szeretetem sem tudna neked segítséget nyújtani”, amikor ezt meg kellett tennem... akkor még erősebben kapaszkodtam az Istenbe vetett hitbe, a Szabadítóba, a Megmentőbe, és így beszéltem magamhoz és fiamhoz... leprás fiamhoz... értitek? Leprás volt... így beszéltem: „Hajtsuk meg fejünket az Úr akarata előtt, és higgyünk Messiásában! Én Ábrahám... te a betegségtől, és nem tüztől feláldozott Izsák, ajánljuk fel fájdalmunkat, hogy kiérdemeljük a csodát...” És minden hónapban, minden holdhónap első napjának ünnepén... amikor titokban idejöttem, megrakva ennivalóval... ruhákkal... szeretettel... s ezeket mind gyermekemtől messzire kellett leraknom... mert vissza kellett térnem hozzátok... gyermekeim... és megvakult hitvesemhez, elborult elméjű hitvesemhez, akit az iszonyú fájdalom tett vakká és gyengeelméjűvé... vissza kellett térnem gyermekeim nélkül maradt házamba... ahol már hiányzott a kölcsönösen tudatos szeretetnek a békéje... a zsinagógámba, és beszélnem nektek Istenről... magasztos fölségéről... a világban széthintett szépségeiről... holott magam előtt fiúgyermekem összeroncsolt alakját láttam... és még védelmére sem kelhettem, amikor hallottam a reá szórt zúgolódó szavakat, amelyekkel őt hálátlannak, vagy otthonról elszökött gonosztevőnek mondták... és minden hónapban, mint mondtam, amikor ezt az apai zarándoklatot végeztem élő fiam sírjához, szíve bátorítására azt mondtam neki: „Él a Messiás! El fog jönni. Meggyógyít téged...”

A múlt évben, húsvétkor, Jeruzsálemben, amikor téged kerestelek azon rövid idő alatt, amikor távol voltam vak feleségetől, ezt mondták nekem: „Valóban él. Tegnap itt volt. Leprásokat is meggyógyított. Gyógyítva, vigasztalva, tanítva járja be egész Palesztinát.” Ó, oly fürgén tértem haza, hogy menyegzőjére siető ifjúnak tűntem! Meg sem pihentem Engaddiban, hanem egyenesen idejöttem, szólítottam fiamat, fiúgyermekemet, haldokló magzatomat, és ezt mondtam neki: „Ő el fog jönni!”

Uram... Te mindenféle jót műveltél városunkban. Úgy távozol, hogy senkit sem hagytál betegen... Még fáinkat és állatainkat is megáldottad... És nem akarnád... Meggyógyítottad feleségetem... de méhének magzatán nem könyörülsz meg?.. Egy fiút az anyjának! Add vissza a fiát az anyjának, te, minden kegyelmek Anyjának tökéletes Fia! Édesanyád nevében, könyörülj meg rajtam, rajtunk!...

Mindenki együtt sír az öreggel, akinek szavai oly nagy hatást tettek rájuk, és annyira megindították szívüket.

Jézus karjába zárja a zokogó öreget, ezt mondva:

– Ne sírj tovább! Menjünk Elizeusodhoz! Hited, igazságszereteted, reményed megérdemli ezt és még többet is. Ne sírj, apa! Ne késlekedjünk tovább! Szabadítsunk meg egy teremést a szörnyűségtől!

– Lemenőben a hold. Nehéz a keskeny út. Nem várhatnánk be a hajnalt?

– Nem. Sűrűn állnak körülöttünk gyantás fák. Törjetek róluk ágakat, gyújtsátok meg, és menjünk! – parancsolja Jézus.

Mennek tovább, fölfelé egy keskeny, nehezen járható ösvényen. Olyan ez, mint valami vízvájta, kiszáradt meder. A fáklyák füstölögve, vörösen pattognak, és nagy gyantaszagot árasztanak a levegőben.

Egy szűknyílású barlangüreg – amelyet szinte elrejtenek egy patak partján nőtt, dúslevelű nagy bokrok – tűnik fel egy keskeny sík lejtőn túl. Ezt a sík részt egy repedés szeli ketté, és ebbe ömlik a forrás vize.

– Ott van Elizeus, évek óta... a halálra vagy Isten kegyelmére várakozva... – mondja az öreg halkan, a barlangra mutatva.

– Szólítsd gyermekedet! Bátorítsad! Hogy ne féljen, hanem bízzék.

Ábrahám hangosan szólítja:

– Elizeus! Elizeus! Fiam! – Majd megismétli a kiáltást, de remeg a félelemtől, mert csak a csend válaszol.

– Talán meghalt? – mondják néhányan.

– Nem! Halott, most, nem! A gyötrelem végén! Egyetlen öröm nélkül? Nem! Ó, a fiúgyermekem! – nyögi az apa.

– Ne sírj! Szólítsd újra!

– Elizeus! Elizeus! Miért nem válaszolsz a...

– Apa! Apám! Hogyhogy a megszokott időn kívül jössz? Talán meghalt anyám, és jössz, hogy... – a hang, előbb távolról, most közelebről hallatszik. Egy kísértet tolja félre a bejáratot rejtő ágakat, egy iszonyatos rémalak, egy csontváz, félmeztelen, roncs, aki – mihelyt megpillantja a sok embert fáklyákkal és botokkal – ki tudja, mire gondol, és hátrálva így kiált:

– Apám! Miért árultál el? Én soha ki nem mozdultam innen... Miért hozod rám a megkövezőket?! – A hang távolodik, a jelenségből csak himbálózó ágak maradnak meg emlékül.

– Bátorítsd! Mondd meg neki, hogy a Szabadító van itt! – buzdítja őt Jézus.

Csakhogy az embernek már elfogyott az ereje... Keservesen sír... Maga Jézus szólal meg:

– Ábrahám és a menyei Atya gyermeke, hallgass ide! Beteljesedik, amit igazlelkű apád jövendölt meg neked. Itt van a Szabadító, és övele vannak barátaid Engaddiból és a Messiás apostolai. Eljöttek, hogy feltámadásodnak örvendezzenek. Gyere ki, félelem nélkül! Jöjj előre a földhasadékig! Én is oda megyek, és megérintelek, te pedig megtisztulsz. Jöjj, ne félj az Úrtól, aki szeret téged!

Az ágak újra félrehajlanak, és a leprás ijedten néz ki. Nézi Jézust, ezt a fehér alakot, aki a sima lejtő fűvén lépked, s aki megáll a földhasadék szélén... Nézi a többieket... de főleg öreg apját, aki szinte megbabonázva követi Jézust, előrenyújtott karral, szemét pedig leprás fiára meresztve. A fiú jön, előre. Lábsebei miatt erősen sántít, karjait széttárja, a szétroncsolódott kézfejekkel... Jön, szemben Jézussal... Nézi... Jézus pedig előrenyújtja két gyönyörű kezét, szemét az égre emeli, magába gyűjti, magába gyűjteni látszik a végtelen sok csillag minden fényét, és mintha kiárasztaná magából azok kristálytisza fényét a tisztátalan, gennyes, lógó húscafatokra, amelyeket a fáklyák – minthogy lóbálgatják őket, hogy több fényt áraszsanak – még irtózatossabbnak mutatnak az égő faágak vörös fényénél.

Jézus a földhasadék fölé hajol. Ujjai hegyével megérinti a leprás ujjak hegyét, és azt mondja:

– Akarom! – Leírhatatlan szépségű a mosolya. Még kétszer megismétli: – Akarom! – Imádkozik, és parancsol ezzel a szóval...

Majd eltávolodik, egy lépést hátrál, kereszt alakban széttárt karral, és ezt mondja:

– És amikor majd elvégezted a tisztulási szertartást, prédikálj az Úrról, mert jó izraelita és jó gyermek voltál. Legyen feleséged, és legyenek gyermekeid, és neveld őket az Úrnak! Íme, semmivé vált keserves keserűséged. Áldd érte Istent, és légy boldog!

Majd megfordul, és így szól:

– Ti, fáklyások! Jöjjetek előre, és lássátok, mit tehet az Úr azokért, akik megérdemlik!

Leengedi karjait, amelyek – széttárva és köpenyével fődve – eddig megakadályozták a leprás látását, és félreáll.

Először az öreg kiált fel, aki Jézus mögött térdelt:

– Fiam! Fiam! Fiam, milyen húszéves korodban voltál! Szép, mint akkor! Egészséges, mint akkor! Szép, ó, szebb, mint akkor!... Ó, egy deszkát, egy faágat, valamit, hogy átmehessek hozzád!... – és már neki akar lendülni.

Jézus azonban visszatartja:

– Nem! Az öröm ne tegyen törvényszegővé! Neki előbb el kell végeznie a tisztulási szertartást! Csak nézd őt! Csókold meg szemeddel és szíveddel. Légy most is olyan erős, mint voltál, annyi éven át. És légy boldog...

Ez valóban teljes csoda. Nemcsak gyógyulás, hanem helyreállítása annak, amit a betegség tönkretett, és a negyven év körüli ember olyan ép, mintha soha semmi baja sem lett volna. Csak nagy soványsága maradt meg, ami nem mindennapi, természetfölötti szépséget ad aszkétikus megjelenésének. Két karját lengeti, letérdel, áldást mond... Nem tudja, mit tegyen, hogy kifejezze köszönetét Jézusnak. Végre virágokat pillant meg a fűben, leszedi, megcsókolja, és átdobja a hasadékon a Szabadító lábához.

– Menjünk! Ti engaddibelik, maradjatok zsinagógafőnökökötökkel! Mi megyünk tovább Maszada felé.

– De nem ismeritek az utat... Nem lehet látni...

– Ismerem, tudom az utat. Mindent ismerek! A föld és a szívek útjait, amelyeken Isten és Isten Ellensége jár, és látom, ki fogadja be ezt vagy azt. Éljetek! Az én békémrel éljetek! Nemsokára kivilágosodik, és hajnalig majd égő faágakkal világítunk. Ábrahám, jöjj, hadd adjak búcsúcsókot! Az Úr legyen mindig veled, tieiddel és jó városoddal, mint eddig is volt.

– Nem jössz oda többé vissza, Uram? Hogy lásd boldog otthonomat?

– Nem. Utam végcéljához közeledik. De az égben velem leszel, tieid pedig veled. Szeressetek engem, a kicsiket pedig neveljétek Krisztus hitében... Isten legyen mindnyájatokkal! Béke és áldás minden jelenlevőnek és családjaiknak. Békesség veled, Elízeus! Légy tökéletes, hálából az Úr iránt! Jöjjetek, ti, apostolaim...

(6-646)

Gyógyíts meg, hogy dolgozni tudjak!

Jézus egy poros, naptól égetett országúton halad. Egy kötörmelék rakáson egy ember ül, vagy jobban mondva, félig fekszik. Szegény, biztosan koldus. Ruházata, ha annak lehet nevezni, egy piszkos, cafatokban lógó, rövid alsóing. Valamikor talán fehér volt, most sárszínű. Két nyomorúságos, elnyűtt saruja nem egyéb két, félig lyukas talpnál, amelyet madzagdarabok fognak a lábhoz. Két kezével faágból való botot fog. Homlokán piszkos kötés. Bal lábszárán, a térd és a csípő közt, egy másik piszkos, véres rongy. A szegény ember betegesen sovány, egy csonthalmaz, elhanyagolt, piszkos, bozontos, fésületlen.

Még mielőtt ő könyörögne Jézushoz, Jézus megy oda hozzá. Megkérdezi tőle:

– Ki vagy?

– Egy szegény, aki kenyeret kéreget.

– Ezen az úton?

– Jerikóba megyek.

– Az országút hosszú, a vidék pedig néptelen.

– Tudom, de az ezen az úton elhaladó emberektől, akik nem zsidók, könnyebben kapok kenyeret és pénzt, mint a júdeaiaktól, akiktől jövök.

– Júdeából jössz?

– Igen. Jeruzsálemből. De hosszú utat kellett megtennem, hogy felkeressem a környék néhány jó emberét, akik mindig segítenek rajtam. A városban nem. Ott nincs könyörület.

– Jól mondtad. Ott nincs könyörület.

– Benned van. Júdeai vagy?

– Nem. Názáreti.

– Valamikor rossz hírük volt a názáretieknek. De most, meg kell vallanom, jobbak, mint a júdeaiak. Jeruzsálemben is csak annak a názáretinek a követői jók, akit prófétának mondanak. Ismered őt?

– És te ismered?

– Nem. Elmentem oda, mert – nézd – lábam béna, és össze van zsugorodva, és alig bírom magamat vonszolni. Nem tudok dolgozni, és majd meghalok az éhségtől és az ütlegektől. Reméltem, hogy találkozom vele, mert azt mondják, akit megérint, az meggyógyul. Igaz, én nem tartozom a választott néphez... de Ő, mint mondják, mindenkihez jó. Nekem azt mondták, hogy pünkösdi ünnepén Jeruzsálemben volt. Csakhogy én lassan járok... meg aztán megverték, és ott maradtam betegen az úton. Mire Jeruzsálembé értem, Ő már elment, mert – így mondták nekem a júdeaiak – vele is rosszul bántak.

– És téged bántottak?

– Mindig. Nekem csak a római katonák adnak kenyeret.

– És mit beszélnek a nép körében erről a názáretiről?

– Hogy Isten Fia, nagy próféta, szent, igaz ember.

– Hát te mit gondolsz felőle?

– Én... én bálványimádó vagyok. De hiszem, hogy Ő Isten Fia.

– Hogyan hiheted, ha nem ismered?

– Ismerem műveit. Csak Isten lehet olyan jó, és beszélhet úgy, mint Ő.

– Ki mondta ezt neked?

– Más szegények, meggyógyult betegek, gyermekek, akik kenyeret hoznak nekem... A gyermekek jók, és nem törődnek azzal, hogy valaki hívő-e vagy bálványimádó.

– De hová való vagy?

– ...

– Mondd meg! Én olyan vagyok, mint a gyermekek. Ne félj! Csak légy őszinte!

– Szamaritánus vagyok. Ne üss meg!...

– Soha sem ütök meg senkit sem. Soha nem vetek meg senkit sem. Mindenkin könyörülök.

– Akkor... akkor te vagy a galileai Rabbi!

A koldus leborul, leesik a kórákásról, mint egy élettelen test, arccal a porba, Jézus elé.

– Állj fel! Én vagyok. Ne félj! Állj fel, és nézz rám!

A koldus fölemeli arcát, de térdenállva marad, elferdülve, nyomoréksága miatt.

– Adjatok kenyeret és inni ennek az embernek – parancsolja Jézus a tanítványoknak, akik utolérték. János ad neki vizet és kenyeret.

– Helyezzétek ülő helyzetbe, hogy kényelmesen egyék. Egyél, testvérem!

A szegény ember sír. Nem eszik. Úgy néz Jézusra, mint egy szegény, kóbor kutya, amely először érzi, hogy egy könyörületes ember megsimogatja, és enni ad neki.

– Egyél! – parancsolja Jézus, mosolyogva.

A szegény ember, zokogás közben eszik, és könnyei megnedvesítik a kenyeret. De sírás közben mosolyog is. Lassan-lassan megnyugszik.

– Ki okozta neked ezt a sebet? – kérdi Jézus, ujjával megérintve a homlokán lévő piszkos kötést.

– Szándékosan döntött fel kocsijával egy gazdag farizeus... Egy keresztútnál álltam, és kenyeret kéregettem. Nekem hajtott lovaival, olyan hirtelenül, hogy nem tudtam félreállni. Emiatt majdnem meghaltam. Még ott van a lyuk a fejemen, és gennyezik.

– És itt ki ütött meg?

– Odamentem egy szadduceus házához, ahol lakoma volt, hogy elkérjem az asztali hulladékot, miután a javát a kutyák már kiválogatták. Meglátott, és rám uszította a kutyákat. Az egyik összemarcangolta combomat.

– És ez a nagy sebhely, amelytől nyomorék a kezed?

– Egy botütés okozta. Ezt egy írástudó mérte rám, három éve. Felismert, hogy szamariai vagyok, és úgy rámhúzott, hogy eltörte ujjaimat. Ezért nem tudok dolgozni. Nyomorék a jobb kezem, béna a fél lábam, hogy tudnék pénzt keresni a megélhetéshez?

– De miért jössz el Szamariából?

– Csúnya dolog az ínség, Mester! Nagyon szerencsétlenek vagyunk, és nem jut kenyér mindenkinek. Ha te segítenél rajtam...

– Mit akarsz, hogy tegyek neked?

– Gyógyíts meg, hogy tudjak dolgozni!

– Hiszed, hogy megtehetem?

– Igen, hiszem, mert te Isten Fia vagy.

– Te hiszed ezt?

– Hiszem!

– Te, szamariai, hiszed ezt? Miért?

– Hogy miért, nem tudom. Azt tudom, hogy hiszek benned és abban, aki téged küldött. Most, hogy eljöttél, tovább nincs különbség az imáadásban. Elég téged imádni, hogy imádjuk Atyádat, az örökkévaló Urat. Ahol te vagy, ott van az Atya.

– Halljátok, barátaim? – Jézus a tanítványokhoz fordul. – Ez az ember a Lélek által szól, aki megvilágosítja neki az igazságot. És ez az ember, igazán mondom nektek, felülmúlja az írástudókat, a farizeusokat és a kegyetlen szadduceusokat, mindezeket a bálványimádókat, akik hazugul nevezik magukat a Törvény fiainak. A Törvény azt mondja, hogy – Isten után – szeressük a felebarátot. Ők pedig a szenvedő és kenyeret kérő felebarátot ütlegetik, az esedező felebarátnak nekihajtják a lovakat, és ráuszítják a kutyákat. Arra a felebarátra, aki megalázza magát, mélyebbre, mint a gazdag ember kutyái, ráuszítják ezeket a kutyákat, hogy még szerencsétlenebbé tegyék, mint amilyené tette már a betegség. Lenézők, kegyetlenek, képmutatók, akik nem akarják, hogy az emberek megismerjék és szeressék az Istent. Ha akarnák ezt, saját műveiken keresztül ismertetnék meg Őt, ahogy ez az ember mondta. A

művek mutatják meg, és nem a vallásgyakorlatok, az emberek szívében élő Istent, és vezetik el az embereket Istenhez.

És én, Júdás, aki dorgálsz engem, hogy oktalan vagyok, ne sújtsak rájuk dorgálásommal? Hallgatni, helyeslést színlelni, annyit jelentene, mint helyeselni viselkedésüket. Nem. Isten dicsőségéért én, a Fia, nem engedhetem meg, hogy az egyszerű, szerencsétlen, jó emberek azt higgyék, hogy én helyeslem bűneiket. Azért jöttem, hogy azokat, akik nem zsidók, Isten gyermekeivé tegyem. De ezt nem tehetem meg, ha azt látják, hogy, a Törvény fiai – ennek mondják magukat, holott fattyak – az ő pogány vallásuknál bűnösebb pogány vallást gyakorolnak, mert ezek a héberek ismerik Isten Törvényét, most mégis ráköpdösik tisztátalan állatok módjára kielégített szenvedélyeik ocsmányságát. Azt higgyem-e, Júdás, hogy te olyan vagy, mint ők? Te, aki megdorgálsz engem az általam kimondott igazságok miatt? Vagy azt gondoljam, hogy aggódsz életedért? Aki engem követ, az ne aggódjék emberek módjára. Már megmondtam. Még nem késő, Júdás, hogy válassz az én utam és a júdeaiak, általad helyeselt útja között. Azonban gondold meg: az enyém Istenhez vezet, a másik pedig Isten Ellenségéhez. Gondolkozz ezen, és dönts! De légy őszinte!

Te pedig, barátom, kelj föl és járj! Vedd le a kötéseket! Menj vissza otthonodba! Meggyógyultál, hited miatt.

A koldus ámulva néz rá. Nem meri megkísérelni ujjai szétnyitását... majd megpróbálja. Ugyanolyan ép, mint balkeze. Elengedi a botot, két kezével a kórákásra támaszkodik, és erőlködik. Feláll. Meg tud állni lábán. A fél lábát összezsugorító bénaság megszűnt. Megmozdítja lábát, behajlítja... tesz egy lépést, kettőt, hármat. Jár... Felkiált, és az örömtől sírva néz Jézusra. Letépi fejről a kötést. Megérinti a nyakszirt felé, ahol a gennyező lyuk volt. Semmi. Teljesen begyógyult. Letépi csípőjéről a véres rongyot: a bőr ép.

– Mester, Mesterem és Istenem! – kiáltja, két karját fölfelé tartva, majd térdre veti magát, hogy megcsókolja Jézus lábait.

– Most menj haza, és mindig higgy az Úrban!

– De hová menjek, Mesterem és Istenem, ha nem utánad, aki szent és jó vagy? Ne utasíts el, Mester!

– Menj Szamariába! És beszélj a názáreti Jézusról! Közel van a megváltás órája. Légy tanítványom testvéreidnél! Menj békében!

Jézus megáldja, és utána elválnak. A meggyógyult ember sietve megy észak felé, de időnként visszafordul, hogy újra lássa Jézust.

(6-814)

Menjünk azonnal a megsebesülthöz!

Józsefet, az egyik volt betlehemi pásztor fiát és Illést, egy másik volt betlehemi pásztor, kövel dobálták meg a Cedron patak hasadékaiban. Józsefet majdnem megölte egy kő, amely fején találta. Nyolc napig egy mély barlangban rejtőzött, majd éjszaka átment a Jordánon túlra, Salamon házába, amelyet az Jézus rendelkezésére bocsátott.

(6-719)

Jézus felkeresi ott őt. Kora reggel érkezik meg apostolaival együtt, s bevárja a hajnalt, hogy ne ébressze fel a házat őrző öreg Ananiást és a beteg Józsefet. Amint azonban Ananiás kijön a házból, megkérdezi őt:

– Hogy van József?

– Tudod?... Rosszul. Gennyezik egyik füle, és nagyon fáj a feje. Azt hiszem, meg fog halni. Azaz: azt hittem. Most itt vagy te, és hiszem, hogy meggyógyítod.

– József társai is itt vannak?

– Ketten. A többiek előre mentek. Salamon és Illés itt van.

Jézus kissé elbeszélget Ananiással, s utána azt mondja:

– Menjünk azonnal a megsebesülthöz! Hol van?

– A jobbik ágyban.

Belépnek a szépen rendben tartott kertbe, s abból a konyhába, és a konyhából a kis szobába. Jézus a nyögések között alvó beteg fölé hajol. Lejjebb és lejjebb hajol... és rálehel fülére, amelynek kötését már átította a genny. Feláll. Csendben visszavonul.

– Nem ébresztetted fel? – kérdi suttogva az öreg.

– Nem. Hagyd aludni! Nincs többé fájdalma. Meg fog gyógyulni. Menjünk a többiekhez!

Jézus zajtalanul kimegy az ajtón, és elmegy annak a szobának ajtaja előtt, amelyben még alszik a két, fáradt tanítvány.

– Reggelig örködnek. Én pedig reggeltől estig. Azért fáradtak. Nagyon jók.

A kettő azonban nyitott fülekkel alhatott, mert azonnal felébred:

– Mester! A mi Mesterünk: Jókora jöttél! József be...

– Meggyógyult. Már megtettem. Alszik, és nem tudja. De többé semmi baja sincs. Csak le kell mosnia a gennyet, és olyan lesz, mint azelőtt volt.

– Ó, akkor tisztíts meg minket is, mert vétkeztünk!

– Mivel?

– Azzal, hogy Józsefet segítettük, és nem mentünk el a Templomba...

– A szeretet minden helyen templomot alkot. És a szeretet Templomában ott van Isten.

Ha a földön mindenki szeretné egymást, mindenütt egy Templom lenne. Nyugodjatok meg!

Eljön majd az a nap, amelyen a pünkösöd azt jelenti: „Szeretet”. A szeretet megnyilvánulása.

Ti, valójában, hónapokkal megelőztétek a jövő pünkösdjét, mert szerettétek testvéreteket.

A másik szobából József kiáltása hallatszik:

– Ananiás! Illés! Salamon! Meggyógyultam! – és megjelenik a férfi, rövid ingében, lesoványodva, még sápadtan, de szenvedés nélkül. Meglátja Jézust, és azt mondja:

– Ah! Te voltál, Mesterem! – és odafut, hogy megcsókolja a lábát.

– Isten adjon békét neked, József, és bocsásd meg nekem, ha miattam szenvedtél!

– Dicsőségemre válik, hogy véretem ontottam érted, amint atyám is tette. Áldalak azért, hogy méltónak találtál engem erre! – József arca sugárzik az örömtől, amikor ezt mondja, és vonásai nemessé válnak a belsejéből kiáradó fénytől.

Jézus megsimogatja őt, és azt mondja Salomonnak:

– A te házad nagyon jó szolgálatot tesz.

– Ó, azért, mert most a tied! Előzőleg csak arra szolgált, hogy a révész mélyen aludjon benne. De meg vagyok elégedve, hogy neked és ennek az igaz embernek jó szolgálatot tett. Most néhány jó napunk lesz itt, veled.

– Nem, barátom. Ti azonnal útnak fogtok indulni. Nem lehet tovább pihenni itt. Ez az idő igazi próbára tétel lesz, és csak azok maradnak hűségesek, akiknek erős az akaratuk. Most együtt étkezünk, utána útnak indultok, azonnal, a folyó mentén, fél nappal előttem menve.

– Igen, Mester. József is?

– Igen. Hacsak nem fél attól, hogy újra megsebesül.

– Ó, Mester! Bár kívánná Isten, hogy előttem menjek a halálba, véretem ontva éretted!

Míg Ananiás gyorsan elkészíti az ételt, Jézus Illés és József között sétál, akik elbeszélik, mi történt velük, és hogy milyen erős Salamon, aki kilométereken keresztül vállán vitte a sebesültet, éjszakánként kis utat téve meg...

– De te, József, megbocsátasz, nemde, annak, aki megsebesített?

– Sose haragudtam arra a szerencsétlenre. Felajánlottam bocsánatomat és szenvedésemet üdvösségéért.

– Így kell tennie a jó tanítványnak!

A kertben étkeznek, és amint befejezik, Jézus megáldja a három tanítványt, aki elhagyja a házat, gyorsan haladva a folyó melletti úton.

– És most pihenjünk estig, és utána mi is követjük őket – rendelkezik Jézus.

(6-836)

A Tízváros vidékén, miután Jézus meggyógyított egy gyermeket és néhány felnőttest (Gy 4,144-146) odavezetik egy süketnéma fiatalemberhez, aki nyitott szájjal áll meg Jézus előtt. Jézus megérinti nyelvével a néma nyelvét, és középső ujjait annak füléhez teszi. Egy pillanatig az égre emelt szemmel imádkozik, és utána azt mondja:

– Nyíljatok meg! – elereszti őt, és félre lép.

– Ki vagy, hogy megoldod nyelvemet és fületem? – kiált fel a fiatalember.

Jézus ki akar menni a ház hátsó bejáratán, de visszatartják.

– Ő a názáreti Jézus, a Messiás – mondja a csodát kérő férfi a fiatalembernek.

– Ó, maradj, hogy imádjalak! – kiáltja a meggyógyult.

– Imádd a Magasságbeli Istent, és légy mindig hűséges hozzá. Menj! Ne vesztegesd az időt felesleges szavakkal, ne tedd a csodát emberi szórakozás tárgyává. Használd nyelvedet a jóra, és szíveddel inkább, mint füleddel, hallgass a Teremtő Lélek szavára, aki szeret és megáld téged! (Vö. Mk 7,31-37)

Hasztalan azonban hallgatásra buzdítani a boldog meggyógyultat. És a nép is marasztalja Jézust, hogy tanítsa őket. Ekkor mondja el Jézus A szobrászművészről szóló példabeszédet. (P 7,262-264)

(6-842)

A lepra szentté tette

Jézus a Genezáreti-tó keleti partján Hippo elővárosánál köt ki az apostolokkal. Amint a nép észreveszi megérkezését, eléje sietnek betegekkel:

– Asszony, vedd azonnal a gyermeket, és jöjj utánam! Talán Ő az. Ő meg fogja gyógyítani. Isten angyala vezeti Őt hozzánk – mondja egy kertész a feleségének, akinek arca vörös a sok sírástól.

– Én, a magam részéről hiszek! Emlékezem arra a csodára. Mindazok a disznók! (A közelben üzte ki az ördögök légióit Jézus, s azok megszállva egy disznócsordát, a tóba kergették az állatokat.) A disznók a vízzel ki akarták oltani a hőséget, amit a beléjük szállt ördögök okoztak... Nagy kint okozhattak nekik, hiszen a disznók mindig annyira megvetik a tisztaságot, s akkor mégis a vízbe vetették magukat... – mondja egy férfi.

– Ki vezet el engem a Rabbihoz? Legyetek irgalmasok egy vak iránt! Hol van? Mondjátok meg nekem! Kerestem Őt Jeruzsálemben, Názáretben, Kafarnaumban. Mindig eltávozott, mielőtt még megérkeztem volna... Hol van? Ó, legyetek könyörületesek hozzám! – mondja egy negyven év körüli férfi, botjával tapogatva maga körül.

Azonban csak szitkozódásokat kap azoktól, akiket megütött botjával, de senki se könyörül rajta, és nem nyújtja feléje kezét, hogy irányítsa. A szegény vak, megfélemlítve és elcsüggedve megáll...

– A Rabbi! A Rabbi! – sikoltoznak örömben az asszonyok.

– Meg fogja áldani gyermekeinket!

– Szavai átjárják majd méhembem hordott magzatomat. Örvendj, gyermekem! Az Üdvözítő beszél hozzád! – mondja egy virágzó jegyes, megsimogatva a magzattól dagadó testét.

– Ó, talán termékeny fog tenni engem! Örömet és békét hozna ez közém és Elizeusom közé. Elmentem minden helyre, amelyről azt mondják, hogy termékeny tette az asszonyokat. Ittam a Ráchael forrásának vizéből, a patakból, ahol Anyja megszülte Őt... Elmentem Hebronba, hogy három napot töltssek azon a földön, ahol megszületett a Keresztelő... Ettem Ábrahám tölgyének makkjából, sírtam, segítségül híva Ábelt azon a helyen, ahol megszületett, és ahol megölték... Megpróbálkoztam minden szent dologgal, minden csodálatos hellyel a földön és az égen, az orvosokkal, orvosságokkal, fogadalmakkal, imákkal és áldozatokkal... de nem nyílt meg méhem a mag számára, és Elizeusom alig tud elviselni engem, és erőlködésébe kerül, hogy ne gyűlöljön!!! Jaj nekem! – nyög egy már élemedett korú asszony.

– Már öreg vagy, Szella! Törődj bele! – mondják neki részvétellel vegyes kis lesajnálással és nyilvánvaló diadallal azok, akiknek méhe duzzad az anyaságtól, vagy akik éppen csecsemőiket szoptatják.

– Ne! Ne mondjátok ezt! Ő halottakat támasztott fel! Ne tudna életet adni bensőmnem?

– Helyet! Helyet! Nyissatok utat beteg anyámnak – kiáltja egy fiatalember, aki egy hevenyészett hordágyon, amelynek másik végét egy leány fogja, csontvázra soványodott, s megsárgult fiatal anyját viszi.

– Szólni kell neki a szerencsétlen Jánosról! Meg kell mutatni neki a helyet, ahol van! Ő mindenkinél szerencsétlenebb, mert leprás, és nem mehet megkeresni a Mestert... – mondja egy tekintélyes öreg.

– Először mi! Először mi! Ha tovább megy Hippó felé, mindennek vége. A városbeliek lefoglalják Őt maguknak, és mint mindig, mi lemaradunk.

– De mi történik ott? Miért kiáltoznak úgy azok az asszonyok, a parton?

– Mert ostobák!

– Nem. Ünnepelve kiáltoznak! Fussunk!...

A nép folyóként hömpölyög a part felé, ahol Jézus és övéi megrekedtek.

– Csoda! Csoda! Eliza fia, akiről az orvosok már lemondtak, íme, meggyógyult! A Rabbí meggyógyította őt, nyálával a torkában.

Az asszonyok még örvendetesebben sikoltoznak, a férfiak pedig hozsannáznak.

Jézust szó szerint elnyomja a tömeg. Az apostolok mindent megtesznek, hogy utat nyissanak neki. Mária és a nőtanítványok elszakadtak az apostolok csoportjától. A kisfiút Mária, Alfeus felesége tartja karjában. A fiú sírni kezd, s az emberek találgatják, kinek a gyermeke lehet. (Lásd: Gy 4,146-154.)

Jézus nagy nehezen eléri a hordágyon hozott beteg anyát, és meggyógyítja. A terméketlen asszony pedig leborul Mária elé, és esdekel:

– Anyaságodra kérlek, légy irgalmas irántam!

Mária lehajol föléje, és megkérdi:

– Mit akarsz, nővérem?

– Hogy anyává legyek... Egy gyermeket... Csak egyet! Gyűlölnék magtalanságom miatt. Hiszem, hogy Fiad mindent meg tud tenni, de oly nagy a beléje vetett hitem, hogy azt gondolom, mivel tőled született, téged oly szentté és hatalmassá tett, amint amilyen Ő. Most kérlek téged... anyai örömdre kérlek: tégy engem termékennyé! Érints meg kezeddél, és boldog leszek...

– Nagy a te hited, asszony! De abban kell hinni, akinek joga van erre, Istenben. Jöjj azért Jézusomhoz... – Megfogja kezét, és kéri kedvesen a tömeget, hogy engedjék őt Fiához menni.

A többi nőtanítvány követi őt. Amikor megérkeznek Jézushoz, Mária kéri:

– Jézus, hallgass meg! Itt van egy asszony, aki kegyelmet kér. Terméketlen...

– Ne zavard a Mestert őérette, asszony. Méhe elhalt – mondja valaki, aki nem fogja fel, hogy Isten Anyjához beszél. Mikor figyelmeztetik erre, megzavarodik, és igyekszik eltűnni, miközben Jézus egyszerre válaszol neki és a könnyörgőnek:

– Én vagyok az Élet. Asszony, legyen hited szerint! – És kezét egy pillanatra annak fejére teszi.

– Jézus, Dávid Fia, köszörülj rajtam! – kiáltja az előbbi vak, aki lassan eljutott a tömeg széléhez, és a földre borulva könnyörög.

Jézus, aki lehajolt a terméketlen asszonyhoz, felemeli tekintetét, és a vak felé néz, aki úgy könnyörög hozzá, mint egy hajótörött.

– Mit akarsz, hogy veled tegyek?

– Azt, hogy lássak! Sötétben vagyok.

– Én vagyok a Világosság. Akarom!

– Ah, látok! Látok! Újra látok! Engedjétek engem, hogy oda menjek! Hogy megcsókoljam Uram lábát!

– Mester, itt mindenkit meggyógyítottál. De van egy leprás, egy erdei kunyhóban. Mindig kér minket, hogy vigyünk el téged hozzá...

– Menjünk! Föl! Engedjétek engem menni! Ne legyetek rosszak! Én mindenkiért vagyok itt... Rajta! Adjatok helyet! Ártotok az asszonyoknak és a gyermekeknek! Nem megyek még el. Itt maradok holnap, és utána öt napig a környéken leszek. Követhettek engem, ha akartok...

Az emberek oly szorosan veszik körül Jézust, hogy az apostolok sem igen tudnak utat törni számára, pedig ugyancsak igénybe veszik könyöküket, sőt még sípcsonton is rúgnak egyeseket... Hasztalan minden erőlködés. Negyedórába telik, míg tíz méterrel előre jutnak.

Végre mégis elérkeznek az erdőhöz, amelyben a leprás kunyhója van.

– Íme itt vagyunk! Álljunk meg, hogy ne fertőzzük meg magunkat! Közel vagyunk ahhoz a sziklához, amelyre rá szoktuk tenni a neki szánt adományokat. Gazdag volt, tudod? Emlékszünk rá. Jó ember is volt. De most egy szent. Minél inkább növekszenek fájdalmai, annál szentebbé válik. Nem tudjuk, hogyan betegedett meg. Azt mondják, zarándokokat

fogadott be házába, akik Jeruzsálemben tartottak. Egészségeseknek látszottak, de biztosan leprások voltak. Csak miután elmentek, betegedett meg először a felesége és a szolgálai, utána a gyermekei, és végül ő maga is. Először azoknak a kezén mutatkozott a betegség, akik a zarándokok lábát és ruháit mosták. Azért mondjuk, hogy ők okozhatták a bajt. A három gyermek hamar meghalt. Utána a feleség, inkább a fájdalomtól, mint a betegségtől... Ő... amikor a pap mindnyájukat leprásoknak nyilvánította, megvette a hegynek ezt a részét, immár hasztalanná vált vagyonából, oda vitt ételt, a maga és övéi számára... beleértve a szolgálakat is, és ásót és csákányokat... és elkezdte megásni a sírokat... egymás után elhelyezte bennük mindnyájukat: gyermekeit, feleségét, szolgálait... Ő egyedül maradt, elszegényedve, mert idővel minden elfogy... és már tizenöt éve van ott... Mégis...: sose panaszkodott. Művelt ember volt: emlékezetből ismétli az írásokat. Azokról beszél a csillagoknak, a fűnek, fáknak, madaraknak, és nekünk is, akik oly sokat tanultunk tőle, és megvigasztal minket fájdalmainkban... érted? Ő vigasztal minket, szenvedéseinkben. Eljönnek hozzá Hippóból, Gamalából, Gergezából és Afekából is, hogy meghallgassák. Amikor hallott a két megszállottal művelt csodádról... ő, elkezdett beszélni a beléd vetett hitről. Uram, ha az emberek Messiásként üdvözöltek téged, és az asszonyok győztes királyként fogadtak, és a gyermekek ismerik nevedet és azt, hogy te vagy Izrael Szentje, azt a szegény leprásnak köszönheted – mondja mindnyájuk nevében az öreg, aki először beszélt Jánosról.

– Meg fogod gyógyítani? – kérdezik többen.

– És még kérdezitek? Ha irgalmas vagyok a bűnösök iránt, mit fogok tenni egy igazzal? De talán ő jön ott? Ott, azok között a bokrok között...

– Biztosan ő. De milyen jó szemed van, Uram! Mi halljuk a zajt, de semmit sem látunk... A zaj is megszűnik. Mindenki csendben várakozik...

Jézus jól látható, egyedül, kissé a többiek előtt, mert előre ment a szikláig, ahová letették az ételeket. A többiek a fák árnyékában állnak. A gyermekek is elhallgatnak, mert elaludtak anyjuk karjában, vagy, mert megijedtek a csendtől és a síroktól és a holdvilág által vetett furcsa árnyékoktól.

De a leprásnak jól kell látnia Jézust, rejtkehelyéről, mert Jézus fehérbe van öltözve, és a hold jól megvilágítja alakját. A leprás felkiált:

– Íme, az Isten Báránya! Íme az, aki eljött, hogy meggyógyítsa a világot minden bajját! Jézus, áldott Messiás, Királyunk és Üdvözítőnk, légy hozzám irgalmas!

– Mit kívánsz? Hogyan hihetsz az Ismeretlenben, és láthatod benne azt, akire vártak? Ki vagyok én számodra? Az Ismeretlen...

– Nem. Te az élő Isten Fia vagy. Hogyan tudom, és honnan látom? Nem tudom. Itt, bennem, egy hang azt kiáltotta: „Íme, a Váravárt! Eljött, hogy megjutalmazza hitedet.” Ismeretlen? Igen. Senki sem ismeri Isten arcát. Azért az „Ismeretlen” vagy, megjelenésedben. De az Ismert vagy, természeted szerint, valóságod szerint. Jézus, az Atya Fia, a megtestesült Ige, és Isten, mint az Atya. Íme, ki vagy, és én üdvözöllek téged, és kérek, hiszek benned.

– És ha én nem tudnék semmit sem tenni, megszűnne hited a kiábrándulás miatt?

– Azt mondanám, hogy ez a Magasságbeli akarata, és továbbra is hinnék és szeretnék, mindig remélve az Úrban.

Jézus a tömeg felé fordul, amely hallotta a párbeszédet, feszült figyelemmel várva, és azt mondja:

– Bizony, bizony, mondom nektek, hogy ennek az embernek hegyeket mozgató hite van. Bizony, bizony, mondom nektek, hogy az igazi szeretet, hit és remény jobban megnyilvánul a szenvedésben, mint az öröm idején, mert a túlságos öröm néha kárt tesz a még ki nem alakult lélekben. Könnyű hinni, és jónak lenni akkor, amikor nyugodt valakinek az élete, még ha nem örömdetes is, és egyformán telnek napjai. De aki akkor is ki tud tartani a hitben, reményben és szeretetben, amikor betegségek, nyomorúságok, halálesetek, szerencsétlenségek miatt magára marad, elhagyják, mindenki elmenekül tőle, és nem mond mást, csak azt: „Legyen

meg az, amit a Magasságbeli hasznosnak tart számomra”, igazán, az ilyen nemcsak megérdemli Isten segítségét, hanem, mondom nektek, a mennyországban készen áll számára a hely, és nem ismeri meg a tisztulás helyét, mert életszentsége megsemmisítette elmúlt életének minden tartozását. Ember, mondom neked: „Menj békében, mert veled van az Isten!” – Amikor ezt mondja, megfordul, és kitarja karjait a leprás felé, mintegy magához vonzva őt, és amikor már jó közel van, és jól látható, megparancsolja: – „Akarom! Tisztulj meg!...” – és úgy tűnik, hogy a hold megtisztítja, és ezüstös sugarával eltávolítja a gennyező sebeket, a csomókat és bőrkeményedéseket, amelyet ez a rettenetes betegség okozott.

A test újjá alakul, és egészségessé válik. Egy méltóságteljes öreg, aszketikus kinézetű, soványságában, aki a tömeg hozsannázása közben leborul, és megcsókolja a földet, mert nem érintheti meg Jézust, se senki mást, amíg el nem telt a Törvény által előírt idő.

– Kelj fel! Hozni fognak számodra tiszta ruhákat, hogy elmehess a paphoz. De érts hozzá, hogy mindig tiszta lélekkel járj Istened előtt! Isten veled, ember! Béke veled!

És Jézus visszamegy a néphez, és lassan visszatér a faluba, hogy lepihenjen.

(6-1062)

Másnap, kora reggel gyülekezik már a nép a ház körül, ahol Jézus aludt, attól félve, hogy talán titokban elhagyja őket. Jézus megjelenik a ház küszöbén, mosolyogva kitarja feléjük karját, megáldva a türelmesen várakozó falubelieket.

– Béke mindnyájatokkal!

– Vártatok engem? Attól féltetek, hogy elmenekülök anélkül, hogy üdvözlélek titeket?... – És hosszasan beszél hozzájuk a családi kötelezettségekről. (Lásd: Gy 4,155-160.)

Beszédje végén Jézus megáldja a falu házait, a bárkákat, kerteket és a munkások szerszámait, és utána azt mondja:

– Most menjünk oda, ahol János tartózkodik, mielőtt elmegy a paphoz. Beszélni fogok ott, mert többé nem térek vissza ide, és igazságos, hogy legalább egyszer ő is halljon engem. Vigyetek magatokkal kenyeret, halat és gyümölcsöt! Ott fogjuk megenni, az erdőben, a meggyógyult leprás előtt, és neki is adunk a jobb falatokból, hogy teste is ünnepeljen, és testvérnek érezze magát az Úrban hívők között.

És Jézus elindul, követve nemcsak a falu lakóitól, hanem a közben más vidékekről érkezettektől is, akikhez a falu lakosai éjjel elvitték a hírt, hogy a Messiás náluk tartózkodik.

(6-1070)

– Az én Uram! – kiált fel a volt leprás, amint meglátja Jézust, és térdre veti magát. Utána, felállva, megkérdezi: – Hogyhogy visszatérsz hozzám?

– Azért, hogy miután meggyógyultál, útravalót adjak neked szavammal.

– Útravalót annak adnak, aki eltávozik, és én valóban el fogok távozni ma este, a tisztulási szertartások elvégzésére. De azért megyek el, hogy visszatérjek, és csatlakozzam a tanítványokhoz, ha el akarsz fogadni engem. Nincs többé otthonom, sem rokonságom, Uram. Öreg vagyok ahhoz, hogy ismét folytassam tevékenységemet az életben. Vissza fogják adni javaimat. De milyen lehet házam, miután tizenöt éven át senki sem lakott benne? Mit találok majd ott? Talán leomlottak már falai... Olyan vagyok, mint a fészek nélküli madár. Engedd, hogy csatlakozzam azok seregéhez, akik követnek téged! Ami a többit illeti... többé nem tartozom saját magamhoz, mert az által, amit nekem adtál, a tied vagyok. Nem tartozom többé a világhoz, amely kizárt engem magából, igazságosan, mert tisztátalan voltam, oly hosszú időn keresztül. Most én találok tisztátalannak a világot, miután megismertelek téged, és menekülök a világtól, hogy hozzád menjek.

– Én nem utasítalak vissza téged. De azt mondom neked, szeretném, ha te ezen a vidéken maradnál. Aerában és Arbelában van egy tanítvány, az ottaniak közül, aki hirdeti nekik a jó hírt. Te légy az Hippó, Gamala, Afeka és a szomszédos helyek számára! Én hamarosan lemegyek Júdeába, és nem térek vissza többé erre a vidékre. Azt akarom, hogy ezeken is hirdesse valaki a jó hírt.

– A te akaratod kedvessé tesz számomra minden lemondást. Úgy teszek, amint akarsz. Elkezdem, amint befejeztem a tisztulási szertartást. Arra gondoltam, hogy nem törődöm többé házammal. De most azt mondom, hogy helyreállítom úgy, hogy lakhatóvá váljék, és télen befogadhatom abba a lelkeket, akik tudni akarnak rólad. És megkérem valamelyik tanítványt, aki téged követ már évek óta, hogy jöjjön velem, mert te azt akarsz, hogy én kis mesterré váljak, és nekem szükségem van az oktatásra attól, aki nagyobb nálam. És tavasszal elmegyek, mint a többiek, és hirdetem nevedet.

– Helyesen gondolkodsz. Isten segíteni fog téged megvalósításában.

– Már elkezdtem megsemmisíteni a tűzzel mindazt, ami hozzám tartozott: azaz szegényes ágyamat és az általam használt bútorokat, régi ruháimat, amelyek beteg testemet érintették. A barlang, ahol éltem, fekete a benne gyújtott tüztől, hogy megsemmisítsek és megtisztítsak. Senkit sem fog megfertőzni, aki menedéket keres benne egy viharos éjjelen. És aztán... (a férfi hangja elhalkul) és aztán... volt egy régi ládám, amely már darabokra hullt... megszuvasodott... mintha az is leprássá vált volna... De számomra... értékesebb volt a világ minden kincsénél. Kedves dolgok voltak benne... emlékek anyámtól... Annám menyegzős fátyola... Ah! Amikor levettem róla, boldogan, a lakodalom estéjén, és szemléltem azt a lilionszép és tiszta arcot, amelyet csak néhány évig láthattam, és utána egy sebbe vált! És... gyermekeim ruhái... játékaik... amelyeket kis kezükben tartottak, amíg fogni tudták azokat... néhány... és... ó, mennyi fájdalom... bocsásd meg könnyeimet! A seb most jobban fáj, miután elégettem azokat... anélkül, hogy megcsókolhattam volna... mert leprásoké voltak... Igazságtalan vagyok, Uram... Könnyezem előtted... De légy irántam részvétellel... Megsemmisítettem utolsó emléküket... és most olyan vagyok, mint aki elveszett egy pusztában... – A férfi összerokadva sír, múlt emlékeinek hamuja fölött.

– Nem vagy elveszve, János, és nem vagy egyedül! Én veled vagyok. És tied hamarosan velem lesznek az égben, hogy rád várjanak. Ezek a hátrahagyott dolgok emlékeztetnek téged azokra, akiket a betegség eltorzított, vagy akik szépek és egészségesek voltak, a szerencsétlenség előtt. Mindez fájdalmas emlék. Hagyd őket ott, a máglya hamujában! Semmisítsd meg azokat, biztosan abban, hogy én megadom neked, hogy boldogan megtaláld ismét őket a mennyei boldogságban. A múlt meghalt, János. Nem sírj többet miatta! A fény nem késlekedik, hogy az éjszaka sötétségét nézze, hanem örvendezve elválik attól, és ragyogva felszáll az égbe, követve a napot, minden reggel. És a nap nem késlekedik keleten, hanem felkel, felugrik, és fut egészen addig, míg az égbolt közepén nem ragyog. A te éjszakád befejeződött. Ne gondold rá többet! Szállj fel lélekben oda, ahová a Világosság visz téged. Ott, a kedves remény és a szép hit által már megtaláld az örömet, mert szereteted kiáramlik Istenre és a rád várakozó szeretteidre. Nem több mint egy gyors haladás felfelé... és hamarosan a magasságban leszel, velük. Az élet csak egy lehelet... az örökkévalóság pedig az örök jelen.

– Igazad van, Uram. Te megvigasztalsz engem, és megtanítasz arra, miként kell szentül túltennem magamat ezen az órán... De te a napon állsz, hogy közelebb állj hozzám, mint amennyi megengedett neked. Vonulj vissza, Mester! Eleget adtál nekem. Megárthat neked az erős napsütés.

– Azért jöttem, hogy veled legyek. Mindnyájan ezért jöttünk. De menj csak te is a fák felé, és közel leszünk egymáshoz anélkül, hogy veszélyes lenne.

A férfi engedelmeskedik, elhagyva a sziklát, amelynek lábánál van a hamurakás: a múlt, és arra a helyre megy, ahová Jézus irányítja, ahol ott állnak, megindulva, az apostolok és az

asszonyok, a falu lakosaival és azokkal együtt, akik a városból jöttek, hogy meghallgassák a Mestert.

– Gyújtsatok tüzet, hogy megsüssétek a halat! Szeretelakomát fogunk tartani – rendelkezik Jézus. És miközben az apostolok teljesítik kívánságát, Ő körülmegy az emberek között, akik a vadon nőtt fák alatt állnak. A szenvedők és lesújtottak elmondják Jézusnak bajaikat, és Ő meggyógyítja őket, tanácsot ad nekik, vagy megerősíti őket, türelmesen és hatalmát gyakorolva. A gyermekek egy réten játszanak a kafarnaumi fiúcskával, boldogan kiáltozva.

Az étel elkészült. Hívják Jézust. Ő elkéri egy falubelítől annak kosarát, amelyben az fügét és tojást hozott, és megtölti kenyérrel, a legszebb hallal, ízletes gyümölcscsel, és beleteszi mézes vizet tartalmazó kulacsát, és a volt leprás felé indul.

– Kulacs nélkül maradsz, Mester – figyelmezteti Őt Bertalan. – Ő nem adhatja azt vissza neked.

Jézus mosolyogva válaszol:

– Még sok víz van az Emberfia szomjának oltására. Van víz az Atya által elhelyezve a mély kutakban. És az Emberfiának még szabad a keze, hogy összefogott markából igyon... Eljön majd az a nap, amikor nem rendelkezem majd sem ezzel, sem azzal. És nem rendelkezem még a szeretet vizével sem, hogy a Szomjazó szomját eloltsam... Most oly sok szeretet van számomra, körülöttem. – És folytatja útját, két kézzel fogva a nagy kosarat, amely kerek és alacsony, és leteszi a földre, néhány méterre Jánostól, és azt mondja neki:

– Vedd, és egyél! Ez Isten lakomája. – Utána visszatér helyére. Felajánlja, és megáldja az ételt, és kiosztatja a jelenlevők között, akik hozzáteszik azt, amijük van.

Mindnyájan élvezettel és békés örömmel esznek. Mária a kis Alfeussal foglalkozik, anyai kedvességgel. Utána, amint befejezték az étkezést, Jézus a nép és a volt leprás között állva, elkezd beszédét, miközben az anyák álomba ringatják jóllakott gyermekeiket, hogy azok ne okozzanak zavart.

Jézus a Tízparancsról beszél nekik, és egy példabeszéddel világítja meg annak fontosságát. (Lásd: P 8,311-317.)

Miután befejezte beszédét, azt mondja:

– Most pihenünk. Este én elmegyek Hippó felé, János a megtisztulásra, ti pedig házatokba. Az Úr békéje legyen veletek!

(6-1077)

Hatalmam egyetemes

Jézus Hippóban a helybeli szegények gondozására buzdítja a gazdagokat. (Lásd a Jézus, a szegények barátja című füzetben.) Utána a gazdagok meghívják őt házaikba, de Jézus inkább a szegényekkel akar maradni, hogy megvigasztalja őket.

Legalább száz szegény van ott. Ezeknek szinte kétharmada nem tudja használni valamelyik végtagját, vagy vak, vagy láthatóan beteg. A másik harmad gyermekekből áll, akik koldulnak özvegy anyjuk vagy nagyanyjuk számára... Csodálatos dolog látni, hogy a nyomorék karok, eltorzult csípők, meggörnyedt hátgerincek, megvakult szemek, a magukat kimerülten vonszolók, a betegségek minden fájdalmas megnyilvánulása, a szerencsétlenségek és munka vagy végkimerülés következménye megszűnik, az egészség helyreáll, és ezek a szerencsétlenek visszatérnek az életbe, és képesek gondoskodni magukról. Felkiáltásaik betöltik a hatalmas teret.

Egy római nagy nehezen utat tör az ujjongó tömegben, és eléri Jézust, miközben ő azon fáradozik, hogy eljusson az Őt áldó gyógyultakhoz, akik nem tudnak áttörni a tömegen.

– Üdvözlégy, Izrael Rabbija! Amit tettél, az csak a te népedért van?

– Nem, ember. Sem amit tettem, sem, amit mondtam. Az én hatalmam egyetemes, mert annak számára nincsenek néposztályok, sem vallások, sem nemzetek, hogy korlátozzák. Az Ég Országá azért az emberiségért van, amely tud hinni az igaz Istenben. És én azokért vagyok, akik tudnak hinni az igaz Isten hatalmában.

– Én pogány vagyok. De hiszem, hogy te egy isten vagy. Van egy kedves rabszolgám. Egy öreg rabszolga, aki gyermekkorom óta követ engem. Most lassan megöli őt a bénaság, és sokat szenved. De egy rabszolga, és talán te...

– Igazán mondom neked, hogy csak egy igazi rabszolgaságot ismerek, s csak attól undorodom: a bűnét, és a bűnben való megátalkodottságét. Mert aki bűnt követ el, de megbánja, az irgalmammal találkozik. A te rabszolgád meg fog gyógyulni. Menj, és gyógyulj meg tévedésedből, belépve az igaz hitbe!

– Nem jössz el házamba?

– Nem, ember.

– Valóban... túl sokat kértem. Egy isten nem megy el a halandók házába. Ilyesmit csak mesékben olvashatunk... De senki se fogadta be vendégként Jupitert vagy Apollót.

– Azért, mert ők nem léteznek. De Isten, az igaz Isten belép az emberek házaiba, azokéba, akik hisznek benne, és elviszi oda a gyógyulást és a békét.

– Ki az igaz Isten?

– Az, aki van.

– Nem te? Ne hazudj! Istennek érzek...

– Nem hazudok. Jól mondod. Az vagyok. Én Isten Fia vagyok, aki azért jöttem, hogy a te lelkedet is megmentsem, amint megmentettem kedves szolgádat. Nem ő jön, hangosan kiáltozva?

A római megfordul, lát egy öreget, akit mások követnek, aki egy lepedőbe burkolva fut, kiáltozva:

– Máriusz! Máriusz! Uram!

– Jupiterre! Az én rabszolgám! Hogyan!... Én... azt mondtam: Jupiterre... Nem: Azt mondom: Izrael Rabbijára! Én... én... – az ember nem tudja többé, mit mondjon...

A nép önként utat nyit az öreg rabszolga számára.

– Meggyógyultam, uram! Tüzet éreztem tagjaimban, és egy parancsot hallottam: „Kelj fel!” A te hangodnak tűnt. Felkeltem... felálltam lábaimra.. Megpróbáltam járni... sikerült... Megérintettem a sebeket... többé már nem voltak rajtam sebek... Felkiáltottam. Néreusz és Kvintusz odafutottak. Megmondták nekem, hol vagy. Nem vártam meg, hogy odahozzák

ruháimat. Most még szolgálni tudlak téged... – az öreg letérdel, és sírva csókolgatja a római ruháját.

– Ne engem. Őt, ezt a Rabbit, aki meggyógyított téged. Hinni kell, Akvila! Ő az igaz Isten. Meggyógyította ezeket egy szavával, és téged... nem tudom, mivel... Hinni kell... Uram... én pogány vagyok, de... íme... Nem. Ez túl kevés. Mondd meg nekem, hová mégy, és megtisztellek. – Fel akart ajánlani egy erszényt, de visszateszi.

– Az alá az árnyas árkád alá megyek, velük.

– Küldeni fogok számukra neked. Üdvözlégy, Rabbi! El fogom mondani ezt azoknak, akik nem hisznek...

– Isten veled! Várlak téged Isten útjain.

A római elmege, rabszolgáival. Jézus elmege szegényeivel és apostolaival és nőtanítványaival.

Az árkád, ami inkább egy fedett utca, árnyas és hűs, és oly nagy az emberek öröme, hogy szépnek tűnik számukra ez az önmagában közönséges hely. Időnként jön egy polgár, és alamizsnát ad nekik. Visszatér a római rabszolgája, egy súlyos erszénnyel. Jézus a Világosság szavait és a pénz vigaszát adja nekik, és, amikor visszatérnek az apostolok különféle ennivalókkal, megtöri a kenyeret, és megáldja az ételeket, és a szegényeknek, az Ő szegényeinek adja...

(6-1094)

Aki hisz, elnyeri a csodát

Gamalában Jézus megáll az erődítményen dolgozó kényszermunkások mellett, és igyekszik irgalmasságra indítani egy kegyetlen felügyelőt, aki ütlegeli a munkásokat:

- Nem szabad ezt tenned! Ő veled egyenrangú ember.
- Ki vagy te, hogy beleavatkozol, és megvéded egy rabszolgát?
- Én vagyok az Irgalmasság. Emberi nevem semmit sem mondana neked. De

sajátosságom emlékeztet téged arra, hogy irgalmas légy. Azt mondtad: „Aki felhasználja az ellenséget arra, hogy az ellenség ellen építkezzék, az az ellenséget szolgálja.” Szomorú igazságot mondtál. De én egy fényeset mondok neked: „Aki nem irgalmas, az nem fog irgalomra találni.”

- Szónok vagy?
- Mondtam neked, az Irgalmasság vagyok.

Egyesek a gamalabeliek közül, vagy az oda tartók közül, azt mondják:

– Ő a galileai Rabbí. Az, aki parancsol a betegségeknek, szeleknek, víznek, ördögöknek, kenyérré változtatja a köveket, és akinek semmi sem áll ellen. Fussunk, mondjuk meg a városban! Hogy idejőjenek a betegek! Hogy beszéljen hozzájuk! Mi is Izraelből valók vagyunk! – és egy részük elfut, a többiek pedig körülveszik a Mestert.

Az előző felügyelő megkérdezi:

- Igaz, amit ezek felőled mondanak?
- Igaz.
- Művelj egy csodát, és hinni fogok!

– Nem kérnek csodákat azért, hogy higgyenek. Hitet kérnek azért, hogy higgyenek, és így elnyerik a csodát. Hit és irgalmasság a felebarát iránt.

- Én pogány vagyok...
- Ez nem elégséges ok. Izraelben élsz, amely fizet téged...
- Mert dolgozom.
- Nem. Mert dolgoztatsz másokat.
- Értek hozzá, hogy dolgoztassak.

– Igen, könyörtelenül. De sose gondoltál arra, hogy ha ahelyett, hogy római vagy, Izraelből való lennél, ezek egyikének helyét foglalnád el?

- Eh!... Biztos... De nem vagyok az, mert megóvtak attól az istenek.

– A te semmitérő bálványaid nem tudnának megvédeni téged, ha az igaz Isten le akarna sújtani rád. Még nem haltál meg. Légy azért irgalmas, hogy te is irgalomban részesülj!

A férfi vállat von, és visszamegy a munkásokhoz, ismét rácsapva egyikükre, aki egy pillanatra megállt. Jézus ránéz a szerencsétlen munkásra, és a kegyetlen felügyelőre, mindkettő iránti részvétellel.

Gamalából odasietnek a város lakosai és előkelői, és az ő engedélyükkel Jézus félbeszakítja a munkát, és beszél a munkások iránt kötelező részvétről. Miután a lakosok megígérik neki, hogy a jövőben irgalmasok lesznek, bemegy a városba. Annak nagy terén már összegyűjtötték a város betegeit. Jézus elhalad köztük, meggyógyítva őket...

(6-1110)

A gazdag özvegy, aki szeretné örökbe fogadni a kis Alfeust, meghívja Jézust afekai házába. Útközben mutogatja pompás és jól kezelt erdejét. Amikor megérkeznek házába, az öreg szolga, Sámuel, aki a többi szolgák felügyelője, jelenti, hogy Illés, az egyik szolga leesett a létráról, és eltörte a lábát. Az egyik szolgáló hozzáteszi, hogy Illés nagyon szenved.

Sára, az özvegy, mindjárt fölkeresi, miközben a szolgák vizet hoznak Jézusnak és kíséretének a tisztálkodáshoz. Visszatér Sára:

– Megmondtam szolgámnak, hogy te itt vagy. Ő kér téged, légy irgalmas iránta. Én is ezt kérem tőled. A sátoros ünnepekre menve, sokan betérnek hozzánk. Nem tudom, mit csinálunk, ha ő beteg...

– Mondd meg neki, hogy jöjjön ide!

– Nem tud. Nem képes felállni.

– Mondd meg neki, hogy a Rabbi nem megy hozzá, de látni akarja őt.

– Idehozatom Sámuellel és Józseffel.

– Csak ez hiányzik! Én öreg és fáradt vagyok! – morgolódik Sámuel.

– Mondd Illésnek, hogy saját lábán jöjjön ide! Én akarom.

– Egy szegény rabbi! Még Gamáliele se lenne képes erre – morgolódik ismét az öreg szolga.

– Hallgass, Sámuel!... Bocsáss meg neki, Mester! Hűséges szolga. Itt született, férjem szolgálójától. Szorgalmas, becsületes... de makacsul ragaszkodik régi zsidó felfogásához... – mentegeti őt suttogva az özvegy.

– Megértem lelkületét. De a csoda meg fogja változtatni. Menj te, s mondd meg Illésnek, hogy jöjjön, és el fog jönni.

Az özvegy elmegy, és visszatér:

– Megmondtam. És elfutottam, hogy ne lássam, amint a földre teszi azt a teljesen fekete és feldagadt lábát.

– Nem hiszel a csodában?

– Én igen. De az a láb borzalommal tölt el... Attól félek, hogy teljesen elrothad a sebtől. Fényes, fényes... rettenetes, és... Ó!... – félbeszakítja felkiáltását, mert látja, hogy Illés odafut, jobban, mint egy egészséges tehetné, és Jézus lába elé vetve magát, azt mondja:

– Dicséret legyen Izrael Királyának!

– Csak Istent illeti a dicséret. Hogyan jöttél? Hogyan mertél?

– Engedelmeskedtem. Arra gondoltam: „A Szent nem hazudhat. És nem adhat ostoba parancsot. Hiszek!” – és megmozdítottam lábamat. Nem fájt többé, és megmozdult. Letettem a földre, felálltam. Egy lépést tettem. Sikerült. Idefutottam. Isten nem okoz csalódást annak, aki hisz benne.

– Kelj fel, ember! Igazán mondom neked, hogy kevés embernek van ilyen hite. Honnan jön hozzád?

– Tanítványaidtól, akik erre jártak, hogy rólad beszéljenek.

– Csak te hallottad őket?

– Nem. Mindnyájan, mert vendégül láttuk őket itt, pünkösöd után.

– És csak te hittél... A te lelked nagyon előre haladt az Úr útjain. Folytasd!

Az öreg Sámuel nagyon harcol egymással ellenkező érzelmeivel... De, mint sokan Izraelben, nem tud elszakadni a régítől, az új kedvéért, és megmerevedve felfogásában, azt mondja:

– Varázslat! Varázslat! És megmondatott: „Az én népem ne fertőzze meg magát varázslókkal és jósokkal! Ha egyikük azt teszi, elfordítom tőle arcomat, és kiirtom.” (Lev 20,6) Félj, úrnő, attól, hogy hűtlen légy a törvényekhez! – és elmegy, szigorú, megbotránkozott arccal, mintha magát az ördögöt látná a házban ülni.

– Ne büntesd meg őt, Mester! Öreg! Mindig ebben hitt...

– Ne félj! Ha meg kellene büntetnem mindazokat, akik ördögnek mondanak engem, sok sír nyílna meg, hogy elnyelje áldozatát. Tudok várni... Beszélni fogok napnyugta felé... Utána elhagyom Afekát. Most elfogadom a pihenést tetőd alatt.

Jézus Afekában elmondja az Áron vesszejéről szóló példabeszédet (P 8,320-322). Utána egy férfi könyökével utat tör Jézushoz, és azt mondja neki:

– Én szír-föníciai vagyok. Közülünk sokan hisznek benned, jóllehet sohasem találkoztak veled... és vannak betegek, sokan... Nem jössz el hozzánk?

– Hozzátok nem. Nincs rá időm. De most, szombat után, erről a helyről a ti határaitok felé megyek. Akinek szüksége van a kegyelemre, várakozzék rám a határ mentén.

– Megmondom honfitársaimnak. Isten veled, Mester!

– Béke veled, ember!

Az özvegy letérdel Jézus elé, s azt mondja:

– Elhatároztam, hogy itt hagyom Sámuelet, aki jobb szolga, mint hívő, és elmegyek Kafarnaumba, hogy melletted legyek.

– Én hamarosan elhagyom Kafarnaumot, és pedig örökre.

– De vannak ott tanítványaid.

– Az igaz.

– Így határoztam... Ezáltal bebizonyítom neked, hogy el tudok szakadni a gazdagságtól, és tudok helyesen szeretni. Felhalmozódó vagyonomat a te szegényeid javára fogom fordítani, és elsősorban a szegény gyermekekre fogok gondolni, ha anyja valóban meg akarja tartani őt annak ellenére, hogy nem szereti. Addig is, íme ez – és felajánl egy súlyos erszényt.

– Isten áldjon meg téged áldásaival és azok áldásaival, akikkel jót teszel. Néhány óra alatt sokat haladtál előre!

(6-1126)

Holnap elmegyünk a betegekhez

Alighogy Jézus visszatér Kafarnaumba, kitör a vihar. A betegek már várják Jézust, különböző házakban elszállásolva.

– Holnap elmegyünk a betegekhez – mondja Jézus.

– Nem teheted. Szombat. Azt akarod, hogy megfeddjenek a farizeusok? Ha te nem törödsz velünk, én törődök a te megbecsüléseddal – mondja a Kerióti színészkedve. S ezzel fejezi be: – Inkább, mivel megértem vágyadat, hogy azonnal meggyógyítsad azokat, akik téged keresnek, íme, elmegyünk mi, és a te nevedben rájuk tesszük kezünket, és...

– Nem! – Egy nagyon határozott „nem”, ami nem tűr ellentmondást.

– Nem akarod, hogy csodát tegyünk? Te akarod azt tenni? Rendben van... elmegyünk megmondani nekik, hogy itt vagy, és megígéred meggyógyításukat. Már ez is boldoggá teszi őket...

– Nem szükséges. A halászok láttak minket. Azért már tudják, hogy itt vagyok. És tudják, hogy én meggyógyítom azokat, akik hisznek. Ezért jöttek keresésemre.

Júdás elégedetlenül elhallgat, elsötétült képpel.

Szombaton Jézus a teraszon beszélget Bertalannal. Utána a távolba nézve, elgondolkodik.

Bertalan figyel... Majd megkérdezi:

– Mire gondolsz? Hogy mit mondasz majd a zsinagógában?

– Nem. Arra gondolok, hogy a betegek várnak. Menjünk mi ketten, meggyógyítani őket!

– Csak mi?

– Simon, András, Jakab és János elmentek, hogy visszavigyék a halfogó kosarakat. A többiek alszanak. Menjünk mi ketten!

Leszállnak, és a mezők felé mennek, az elszórtan fekvő házak felé, ahol a szegények házába befogadták a betegeket. Valaki észreveszi őket, és azt mondja:

– Várjatok itt, az én kertemben. Idehozzuk őket.

Hamarosan különböző irányból, mint kis folyók, amelyek a tó felé tartanak, ahol egyesülnek, jönnek a betegek, vagy hozzák, hogy Ő meggyógyítsa őket.

A csodák megtörténnek. Jézus elbocsátja őket:

– Ne mondjátok meg azoknak, akik kérdeznek titeket, hogy meggyógyítottalak titeket. Térjete vissza a házakba, ahol voltatok! Ez a tanítványom naplemente előtt hoz segítséget a szegényebbeknek.

– Igen. Ne mondjátok el! Bajt okoznátok vele. Gondoljatok arra, hogy szombat van, és sokan gyűlölik Őt – teszi hozzá Bertalan.

– Nem ártunk annak, aki jót tett velünk. Elmondjuk majd a mi vidékünkön, anélkül, hogy megmondanánk, melyik napon gyógyultunk meg – mondja az egyik, aki béna volt.

– Sőt, azt mondanám, szóródjunk szét a vidéken, az estére várva. A farizeusok tudják, hol fogadtak be minket, és eljöhetnek, hogy lássák... – mondja valaki, aki előzőleg beteg volt a szemére.

– Jól mondod, Izsák. Tegnap túl sokat és sokfélét kértünk... Azt gondolják majd, hogy belefáradtunk a várakozásba, és elmentünk napnyugta előtt.

– De tegnap nem egy apostol látott minket? – kérdezi egy, aki vak volt. – Nem ő beszélt?

– Nem. Az az Úr unokatestvére volt. Ő nem árul el minket.

– Mondjátok csak meg, hová mentek, hogy megtaláljalak titeket, amikor jövök – mondja Bertalan.

A betegek tanácskoznak egymás közt. Egyesek Korozainba, mások Magdala felé mennének. Jézusra bízzák a döntést. És Jézus azt mondja:

– A Magdala felé vezető út mentén levő rétekre. Kövessétek a második patakot, és röviddel utána találtok egy házat. Menjetek oda, és mondjátok: „Ide küldött Jézus.”

Testvérekként fogadnak titeket. Menjetek, és Isten legyen veletek és ti Istennel, nem vétkezve a jövőben!

(6-1138, 1145)

Sok boldogtalan megy oda

Jézus meglátogatja Johannát, Kúza feleségét, Tibériásban, és utána gyalog elindul a közelben lévő Emmausz melegfürdői felé, apostolaival.

– Sok boldogtalan megy a forrásokhoz, egyesek gyógyulást keresve, mások alamizsnát kérve.

– De nekünk nincs egy fillérünk sem... – jegyzi meg Jakab, Zebedeus fia.

Jézus nem válaszol neki.

Amint Jézus megérkezik a melegvízforrásokhoz, az ott levő emberek különféle megjegyzéseket tesznek rá. Ő nem törődik velük, csak azokra hallgat, akik segítségét kéri.

Amikor Jézus visszaállítja egy tíruszi ember izületi gyulladástól megmerevedett végtagjainak mozgását, megingatja sok pogány gúnyos közömbösségét.

– Ejha! – kiált fel egy öreg, kiélt képű római. – Ejha! Szép dolog így meggyógyulni. Idehívom.

– Nem neked való, öreg Szilénusz. Mit csinálnál, ha meggyógyulnál?

– Visszatérnék az élvezetekhez!

– Akkor hiábavaló a szomorú Názáretihez menned.

– Én megyek, és fogadok mindenre, amim van, hogy...

– Ne fogadj! Elveszted.

– Hagyd őt fogadni. Még részeg. És örülni fogunk pénzének.

Az öreg tántorogva leszáll ágyáról, és elér Jézushoz, aki egy zsidó anyát hallgat, amint halálosan sápadt leányáról beszél, akit kézen fogva vezet.

– Ne félj, asszony! Lányod nem fog meghalni. Térj haza! Ne vidd őt a forrásokhoz! Ott nem nyerné vissza testének egészségét, de elvesztené lelkének tisztaságát. Ezek a lealacsonyító szabadosság helyei – mondja Jézus oly hangosan, hogy mindenki hallhatja.

– Hiszek, Rabbi! Visszatérek házamba. Áldd meg szolgálóidat, Mester!

Jézus megáldja őket, és tovább akar menni. A római meghúzza ruháját:

– Gyógyíts meg engem! – parancsolja.

Jézus ránéz, és megkérdezi:

– Hol?

A rómaiak, és velük együtt a görögök, föníciaiak, akik összegyűltek, gúnyolódnak, és fogadnak. A zsidók, akik odamentek, mormognak:

– Megszentségtelenítés! Átkozottak! – és hasonló kifejezésekkel illetik, de kíváncsian megállnak.

– Hol? – kérdezi Jézus.

– Mindenütt. Beteg vagyok... ah! ah! ah! – Az ember elsorolja bajait, és kifejezi a haláltól való félelmét.

Jézus szigorúan ránéz, és azt mondja:

– Valóban félned kell a haláltól, mert megölted magadat – és hátat fordít neki. Az ismét meg akarja ragadni Jézus ruháját, de Ő eltávozik.

– Hüvelykujj lefelé! A zsidók úgynevezett királya nem kegyelmezett neked. Add ide az erszényedet! Elvesztetted a fogadást.

A források már közel vannak, mert érezni lehet az erős kénszagot.

– Menjünk le a folyó felé, hogy elkerüljük ezeket a tisztátalanokat? – kérdezi Péter.

– Nem mind tisztátalan, Simon. Izraelből is sokan vannak köztük – mondja Jézus.

Elérkeznek a forrásokhoz. Sok zsidó iszik ott a kénes vízből. Az egyik pavilonban csak zsidók vannak. Talán az nekik van fenntartva.

Sok beteg van a hordozható ágyakon, és mikor meglátják Jézust, sokan kiáltoznak:

– Jézus, Dávid Fia, irgalmazz nekem!

Jézus ezekhez megy. Bénák, izületi gyulladással, megmerevedettek, csonttörésben szenvedők, akiknek csontja nem forr össze, vérszegények, mirigybajosok, idő előtt elsorvadt nők, koravén gyermekek. És a fák alatt koldusok, akik alamizsnáért könyörögnek.

Jézus megáll a betegek mellett. Elterjed a hír, hogy a Rabbival beszélni és gyógyítani fog. Más fajokból származók is odamennek, hogy lássák.

Jézus elkezd beszélni:

– Az irgalmasság megnyitja a kegyelem kapuit. Legyetek irgalmasok, hogy irgalmat nyerjétek! Minden ember szegény valamiben: egyiknek pénze nincs, mások a szeretetet nélkülözik, vagy a szabadságot, az egészséget. És minden embernek szüksége van Isten segítségére, aki a világot teremtette, és aki, mint egyetlen Atya, segíteni tudja gyermekeit.

Szünetet tart, mintegy időt adva a népnek, hogy eldöntse, Őt akarja-e hallgatni, vagy a fürdőbe akar-e menni. De legtöbbször megfélemlenek a fürdőről. Jézus folytatja:

– Tegnap azt mondták nekem: „Nehéz teljesíteni azt, amit te kívánsz.” Nem. Nem nehéz. Tanításom a szeretetre alapul, és a szeretetet sohasem nehéz teljesíteni. Mit hirdet az én tanításom? Az igaz Isten tiszteletét, a felebarát szeretetét. Az ember örök gyermek, fél az árnyéktól, és ábrándokat követ, mert nem ismeri a szeretetet. A szeretet bölcsesség és világosság. Bölcsesség, mert leszáll, hogy oktasson. Világosság, mert azért jön, hogy megvilágítson. Ott, ahol világosság van, megszűnnek az árnyékok, és ahol bölcsesség van, megszűnik az ábrándozás. Hallgatóim között vannak pogányok. Ők azt mondják: „Hol van az Isten?” Azt mondják: „Ki biztosít minket arról, hogy a te istened az igazi?” Azt mondják: „Ki biztosít minket arról, hogy igazat mondasz?” Nemcsak a pogányok mondják ezt. Mások is megkérdezik engem: „Milyen hatalommal teszed ezt?” Azzal a hatalommal, amely az Atyától jön hozzám, attól az Atyától, aki minden dolgot az ő kedves teremtménye szolgálatába állított, és aki engem küld, hogy oktassam az embereket, az én testvéreimet. Az az Atya, aki hatalmat adott a föld méhének, hogy gyógyító erőt adjon a forrásoknak, korlátozhatja Krisztusának hatalmát? És ki, melyik Isten, ha nem az igaz Isten engedheti meg az Emberfiának, hogy csodákat műveljen, újjáteremtve a szétroncsolódott tagokat? A pogány isteneknek melyik idejében látták, hogy a vakok visszanyerték látásukat, a békák mozgásukat, a haldoklók egy ember egyetlen „akárom”-jára egészségesebbé válnak az egészségesebnél? Nos, én, azért, hogy megdicsőítsem az igaz Istent, és megismertessem Őt veletek, hogy ti is dicsőítsétek, azt mondom az itt összegyűlteknél, bármi legyen is fajuk és vallásuk, hogy részesüljenek abban az egészségben, amit a víztől kérnek, és részesüljenek abban tőlem, az élő Víztől, aki életet adok a testnek és a léleknek, aki hisz bennem, és aki helyes szívvel irgalmasságot gyakorol. Én nem kérek nehéz dolgokat. A hitnek és a szeretetnek egy indulatát kérem. Nyissátok meg szíveteket a hitnek! Nyissátok meg szíveteket a szeretetnek! Kezdjétek szeretni felebarátotokat! Tudjatok irgalmasok lenni! Kétharmad része az embereknek az önzés és a paráznaság miatt beteg. Törjétek le az önzést, fékezzétek meg a parázna vágyakat! Elnyeritek a testi egészséget és a bölcsességet. Törjétek le kevélységet! És az igaz Isten kegyelmeiben részesültök. Én alamizsnát kérek tőletek a szegények számára, és utána megadom nektek az egészség adományát.

És Jézus felhajtja köpenyének egyik szárnyát, és kiterjeszti, hogy abban fogadja a pénzt. A pogányok és a zsidók sietnek sok pénzt adni neki. És nemcsak pénzt adnak, hanem gyűrűket vagy más ékszereket is vetnek bele a római nők, akik mondanak valamit Jézusnak, amikor közelében vannak, s akiknek Jézus röviden válaszol.

Az adakozás befejeződött. Jézus hívja az apostolokat, hogy ők vezessék hozzá a koldusokat, és ugyanazzal a gyorsasággal, amellyel a pénzt kapta, szét is osztja, az utolsó fillérig. Megmaradnak az ékszerek, amelyeket Jézus visszaad az adományozóknak, mert ott helyben senki se tudja pénzzé változtatni. És hogy megvigasztalja az adományozókat, azt mondja:

– A vágy ugyanolyan értékes, mint a cselekedet. A felajánlás értékes, mintha szétosztották volna, mert Isten látja az ember gondolatait.

Utána kiegyenesedik, és azt kiáltja:

– Kitől jön az én hatalmam? Az igaz Istentől. Atya, tündökölj Fiadban! A te nevedben megparancsolom a betegeknek: menjete!

És, amint már sokszor láttam: felkelnek a betegek, kiegyenesednek a meggörnyedtek, mozognak a bénák, visszatér a szín az arcokba, a ragyogás a szemekbe, hozsannát kiáltoznak, a rómaiak kölcsönösen gratulálnak egymásnak. A rómaiak között van két nő és egy férfi, akik utánozni akarják a meggyógyított zsidókat, és, mivel még nem értek el az alázatosságnak arra a fokára, hogy megcsókolják Jézus lábát, meghajolnak, megfogják köntösének egy szárnyát, és azt csókolják meg.

Jézus el akarja hagyni a tömeget, de az, néhány megátalkodott római és még bűnösebben megátalkodott zsidó kivételével, követi Őt a Taricheába vezető úton.

(6-1174)

Ki hívott engem segítségül?

Jézus Taricheában hosszasan beszélt a tömegnek Országáról. Utána távozni készül, de hirtelenül visszafordul, a tömegre néz, és kiáltja:

– Ki hívott engem segítségül lelke és teste számára?

Senki se válaszol.

Ő megismétli kérdését, és körülnéz a tömegen. Még mindig csönd.

Máté megjegyzi:

– Mester, ki tudja hányan sóhajtottak fel ebben a pillanatban a beszéded által kiváltott érzelmek hatására...

– Nem. Egy lélek kiáltott: „Irgalom”, és én hallottam. És azt válaszolom neki: „Legyen meg, amit kérsz, mert helyes a szíved vágya!” – És parancsoló kézmozdulattal kiterjeszti kezét a tó partja felé.

Miközben Kúzával beszél, egy nő kiválik a tömegeből. Ruhájáról látni, hogy se nem héber, se nem illedelmes. De egy nagy, kék fátyollal igyekszik eltakarni alakját. A földre veti magát Jézus előtt, és zokogás közben megérinti ruhájának szegélyét.

Jézus ránéz, és megkérdezi:

– Te vagy az, aki segítségül hívtál?

– Igen... és méltatlan vagyok a kegyelemre, amit kaptam tőled. Még lélekben sem kellett volna hívnom téged. De szavaid... Uram... én bűnös nő vagyok. Ha felfedném arcomat, sokan felismernének. Egy... félvilági nő vagyok... és egy gyermekgyilkos... és bűnöm beteggé tett engem... Emmauszban voltam, adtam neked egy ékszert... te visszaadtad nekem... és egy tekinteted... szívembe hatolt... Követtelek téged... Beszéltél. Megismételtem magamban szavaidat: „Én szenny vagyok, de vágyakozom utánad, Fény”. Azt mondtam: „Gyógyítsd meg a lelkemet, és utána, ha akarod, testemet!” Uram, testem meggyógyult... és a lelkem?...

– Lelkedet meggyógyította a bűnbánat. Menj, és többé ne vétkezzél! Meg vannak bocsátva bűneid.

A nő újból megcsókolja Jézus ruhájának szegélyét, és feláll. Eközben lecsúszik fátyla.

– Galácia! Galácia! – kiáltják sokan és gyalázzák, sőt kavicsokat és homokot dobálnak rá, miközben ő lehajol, és félve helyben marad.

Jézus szigorú arccal felemeli kezét. Csendet parancsol:

– Miért sértegetitek? Nem tettétek ezt addig, míg bűnös nő volt. Miért teszitek most, amikor megtért?

– Azért tette, mert öreg és beteg – kiáltják sokan, megvető hangon.

Valóban, a nő már nem fiatal, de még messze van az öregkortől, és csúnyának sem mondható. De a tömeg már ilyen.

– Menj előttem, és szállj fel abba a bárkába! Más úton hazakísérnek téged – rendelkezik Jézus, és azt mondja övéinek: – Vegyétek közre, és kíséritek!

Néhány türelmetlen zsidó fellázítja a tömeget, és az haragosan kiáltja Jézus felé:

– Átkozott! Hamis Krisztus! Kéjnők védője! Aki védi őket, az jóváhagyja életüket. Sőt! Azért hagyja jóvá, mert élvezi – és ehhez hasonlókat kiáltoznak. És egy csoportjuk nedves homokkal dobálja Jézust, eltalálva arcát.

Jézus tiltakozás nélkül megtörüli arcát. Sőt, még többet tesz, és visszatartja Kúzáat és néhány más férfit, akik védelmére akarnak kelni, és azt mondja:

– Hagyjátok őket! Egy lélek üdvösségéért sokkal többet is elszenvednék. Megbocsátok nekik!

Zénó, egy görög férfi, aki Szintikától levelet hozott Jézusnak, és nem távozott mellőle, felkiált:

– Most igazán tudom, ki vagy! Egy igazi isten, és nem egy hamis szónok! A görög nő igazat mondott! Szavaid, a forrásnál, csalódást okoztak nekem. Ezek meggyőztek. A csoda ámulatba ejtett. Megbocsátásod sértegetőidnek, legyőzött. Isten veled, Uram! Gondolni fogok rád és minden szavadra.

– Isten veled, ember! A Világosság világosítsa meg szívedet!

(6-1187)

Jézus csodái – 4 – Hiszek Benned!

Én az életet akarom számukra!

Még Valtorta Máriának sem nyilatkoztatta ki Jézus összes csodáit. Néha csak következtethetünk azokra az apostolok megjegyzéseiből. Egy szombat délután, amikor Jézus bejelenti, hogy este tovább indulnak, Péter felkiált:

– De te nem sokat pihentél! Mindazok a betegek!

– Oly sokan dicsérik most az Urat. Hogy megtakarítsak nektek sok utat, én itt maradtam volna két napig, hogy időt adjak a meggyógyultaknak elterjeszteni a hírt a határokon túl, de ti nem akartátok.

(7-1291)

Jézus Szeforisz felé megy apostolaival, amikor egy útkereszteződésnél a tanítványok egy csoportjával találkozik. Azok rögtön körülveszik a Mestert. Köztük van a galileai Betlehemből származó Ábel is, akit Jézus megmentett a kivégzéstől. Ábel azonnal Jézus lábai elé borul, és azt mondja:

– Mester, sokat kértem a Magasságbelit, hogy találkozhassak veled. És már többé nem reméltem. De Ő meghallgatott engem. Most te is hallgasd meg tanítványodat!

– Mit akarsz, Ábel? Gyere oda, a mező szélére. Itt sok ember jár, és kellemetlen számukra, ha elálljuk az utat.

Mindnyájan odamennek, ahová Jézus irányítja őket, és ott Ábel megmondja, mit akar.

– Mester, te megmentettél engem a haláltól és a rágalomtól, és tanítványoddá tettél. Tehát nagyon szeretsz engem?

– Még kételkedhetsz ebben?

– Azért kérdem, hogy biztos legyek abban, meghallgatod imámat. Amikor megmentettél engem, rettenetes büntetéssel sújtottad ellenségeimet. Te tetted azt, azért biztosan igazságos volt. De, ó, Uram, nagyon rettenetes az! Én kerestem azt a hármat. Valahányszor eljöttem anyámtól, kerestem őket. A hegyeken, a városom mellett lévő barlangokban. És sose találtam meg őket.

– Miért kerested őket?

– Hogy beszéljek nekik rólad, Uram. Hogy benned higgyenek és segítségedet kérjék, és elnyerjék a bocsánatot és a gyógyulást. Csak ezen a nyáron találtam meg őket, de nem együtt. Egyikük, aki anyám miatt gyűlölt engem, elvált a többiektől, akik magasabbra mentek, Jiftael legmagasabb helyei felé. Ők megmondták nekem, hol van a harmadik... Hozzájuk pedig a betlehemi pásztorok irányítottak el engem, akiknél megszálltál azon az estén. A pásztorok sokat járnak körbe nyájaikkal, és sok mindent tudnak. Ők tudták, hogy a Szép Forrás hegyénél volt a két leprás, akiket kerestem. Oda mentem. Ó, – a borzalmas látvány visszatükröződik a fiatalember arcán.

– Folytasd!

– Ők felismertek engem. Én nem tudtam volna felismerni azt a két polgártársamat abban a két szörnyben... Hívtak engem... és úgy kértek, mintha egy isten lennék... Leginkább a szolga váltott ki bennem könyörületet. Igazi bűnbánata miatt. Nem akar mást, csak a te bocsánatodat, Uram... Ászer a gyógyulást is kívánja. Van egy öreg anyja, Uram, egy öreg anya, aki meghal a fájdalomtól a városban.

– És a harmadik? Miért vált el tőlük?

– Mert egy ördög. Ő a leginkább bűnös. Házasságtörő volt már a gyilkosság előtt. Ő bujtogatta fel Ászert, rontotta meg Joel szolgáját, aki kissé ostoba, és könnyen befolyásolható. Továbbra is ördög. Gyűlölet árad szájából és káromkodás, szívéből pedig gyűlölet és kegyetlenkedés. Láttam őt is... Jót akartam tenni vele. Úgy rontott rám, mint egy keselyű, és csak futás árán tudtam megmenekülni tőle, mert én fiatal és egészséges vagyok, s azért gyorsan tudtam futni. De nem adom fel a reményt megmentését illetőleg. Vissza fogok térni... Egyszer, kétszer, sokszor, segítséget nyújtva neki, szeretettel. Megszerettetem magamat. Ő azt hiszi, hogy azért keresem fel, mert meg akarom vetni nyomorúságában. Én azért megyek, hogy ismét felépüljön. Ha el tudom érni, hogy megszeressen engem, hallgatni fog rám. És ha meghallgat engem, végül hinni fog benned. Ezt akarom. A többieket könnyű volt meggyőzni, mert elmélkedtek, és felfogták. És az egyszerű szolga a másik mesterévé vált, mert neki nagyon nagy a hite, és nagyon vágyakozik a bocsánatra. Jöjj, Uram! Megígértem nekik, hogy odavezetlek, ha megtalállak.

– Ábel, az ő vétküek nagy volt, sok vétket foglalt magában. Kevés időt töltöttek csak kiengesztelésével.

– Nagy a szenvedésük és a bűnbánatuk. Jöjj!

– Ábel, ők a te halálokat akarták.

– Nem számít, Uram. Én az életet akarom számukra.

– Milyen életet?

– Azt, amit te adsz, a lélek életét, a bocsánatot, a megváltást.

– Ábel, ők a te Káinjaid voltak, és annyira gyűlöltek téged, hogy jobban már nem is gyűlölhettek. El akartak venni tőled mindent: az életet, becsületet, anyádat...

– Jótevőim voltak, mert általuk kaptalak meg téged. Szeretem őket ezért az ajándékukért, és kérem tőled, hogy ott legyenek, ahol én vagyok, téged követve. Ugyanúgy akarom üdvösségüket, mint az enyémet, jobban az enyémnél, mert az ő vétküek nagyobb.

– Mit ajánlanál fel Istennek cserébe üdvösségükért, ha egy áldozatot kérnék tőled?

Ábel gondolkodik egy pillanatig... utána biztosan mondja:

– Még önmagamat is! Életemet! Elvesztem a sárral való küzdelmet azért, hogy birtokoljam az eget. Boldog veszteség. Egy nagy, végtelen nyereség: Isten, az ég! És két üdvözült bűnös: a nyáj elsőszülöttjei, akiket remélem, hogy hozzád tudok vezetni, és fel tudok ajánlani neked, Uram.

Jézus most olyasmit tesz, amit sose tesz nyilvánosság előtt. Lehajol, mert sokkal magasabb Ábelnél, és két kezébe fogva fejét, megcsókolja száján, azt mondva:

– Úgy legyen! – legalábbis azt hiszem, ezt fejezi ki a „Marana tha!” szó. És hozzáteszi: – Érzelméidért történjék az, amit szavaiddal kértél! Jöjj velem! Vezetni fogsz engem. János, jöjj velem! És ti menjetek előre, Mageddó útján Engannimba! Ott várjatok rám, ha még nem találkoztatok velem!

(7-1315)

Megérkeznek a Jiftael-hegység oldalában lévő barlangokhoz. A leprások egy csoportja alamizsnát kér, de amikor Ábel azt mondja nekik, hogy ma nincs nála étel, hanem az Üdvösséget hozta el számukra, az nem érdekli őket, és visszavonulnak. Jézus egy példabeszédet mond Ábelnek és Jánosnak a lelkekkel való bánásmódról: A terpentinfá, (P 9,333-335).

– Milyen szép lecke, Mester! – mondja János.

– De sikerül-e valaha is nekünk ilyeneknek lennünk? – teszi hozzá Ábel.

Jézus ránéz az egyikre és a másikra, és utána mindkettő nyakára teszi kezét, és magához vonja, az egyiket jobbról, a másikat balról, és megcsókolja hajukat, mondva:

– Nektek sikerülni fog, mert megértettétek a szeretetet.

Még mennek egy ideig, mindig nehezebben, a göröngyös ösvényen, amely mintegy a hegy oldalába van vágva. Lent, messze, egy út látszik, amelyen emberek járnak.

– Álljunk meg itt, Mester. Ott, látod azt a lapos sziklát? Egy kötéllel a kettő onnan ereszt le egy kosarat a járókelőknek. Azon túl van a barlangjuk. Most hívom őket. – És előre menve, kiált nekik, miközben Jézus és János elrejtve maradnak a fák sűrű lombjai mögött.

Kisvártatva megjelenik egy arc... arcnak mondom, mert testének tetején van, de nevezhetnék egy orrnak, szörnynek, egy lidércnek is... és lenéz egy bokor mögül.

– Te? Hát nem mentél el a sátoros ünnepre?

– Megtaláltam a Mestert, és visszafordultam. Ő itt van!

Ha Ábel azt mondta volna: „A Jehova lebeg fejetek fölött”, nagyon valószínűleg akkor sem lett volna kevésbé tiszteletteljes a kiáltás, cselekedet, a lelkesedés a két leprás részéről – mert miközben Ábel beszélt, megjelent a másik is – akik a földre vetik magukat, a lapos sziklán, a teljes napfényben, arcukkal a földet érintve, és azt kiáltva:

– Urunk, vétkeztünk! De a te irgalmasságod nagyobb a mi vétkünknél! – Ezt kiáltják anélkül, hogy meggyőződnének arról, valóban ott van-e Jézus, vagy még távol van, feléjük közeledve. Hitük oly nagy, hogy megláttatja velük azt, amit szemük, sebes szemhéjuk miatt, és a gyorsaság miatt, amivel a földre vetették magukat, biztosan nem látott.

Jézus előre jön, miközben ismétlik:

– Urunk, bűnünk nem érdemel bocsánatot, de te vagy az Irgalmasság! Urunk, Jézus, nevedért üdvözíts minket! Te vagy a Szeretet, aki legyőzheti az Igazságosságot.

– Én vagyok a Szeretet. Igaz. De felettem van az Atya. És Ő az Igazságosság – mondja szigorúan Jézus, előbbre menve Jánossal az ösvényen.

A kettő felemeli eltorzult arcát, és könnyezve néz Jézusra. Rettenetes látni gennyes sebekkel borított arcukat! Öregek? Fialatok? Melyikük a szolga? Melyik Ászer? Lehetetlen megmondani. A betegség egyformán rettenetessé és hányingert keltővé tette alakjukat.

Milyennek tűnhet előttük Jézus, aki egyenesen áll az ösvényen a napsütésben. Nézik, majd elfödik arcukat, nyögve:

– Jehova! A Fény! – De utána még azt kiáltják: – Az Atya küldött téged üdvözíteni. Ő kedveltjének nevez téged. Neki öröme telik benned. Ő nem tagadja meg tőled, hogy megbocsáss nekünk!

– A bocsánatot vagy az egészséget?

– A bocsánatot – kiáltja az egyik -... és utána az egészséget. Anyám belehal miattam érzett fájdalmába – teszi hozzá a másik.

– Ha én megbocsátok is nektek, még mindig megmarad az emberi igazságszolgáltatás, főleg feletted. Mit ér akkor bocsánatom ahhoz, hogy boldoggá tegye anyádat? – teszi őt próbára Jézus, arra ösztökélve, hogy kiejtse azt a szót, amiért csodát fog művelni.

– Értékes. Ő igazi izraelita. Azt akarja, hogy Ábrahám kebelére kerüljek. És számomra nem létezik az a hely, amelyben az égbe várnak, mert én túlságosan vétkeztem.

– Túlságosan. Jól mondd.

– Túlságosan!... Igaz... De te... Ó, azon a napon ott volt Anyád... Hol van most Anyád? Ő könyörületes volt Ábel anyja iránt. Láttam. És ha most hallaná, megkönyörülne az enyémen. Jézus, Isten Fia, légy irgalmas, Anyád nevére kérek!...

– És mit csinálnál utána?

– Utána? – Rettegve néznek egymásra. Az „utána” az emberek elítélését jelenti, a megvetést, vagy a menekülést, a számkivetést. Épp úgy remegnek a gyógyulás gondolatától, mint ahogy féltek az üdvösség elvesztésétől.

Mennyire ragaszkodik az ember az élethez! A kettő, aki választás előtt áll, hogy a gyógyulást és az emberek elítélését válassza, vagy a leprás életet, szinte inkább a leprás életet választaná. Azt mondják, vallják ezekkel a szavakkal:

– A büntetés rettenetes! – Főleg Ászer mondja ezt, az egyik gyilkos.

– Rettenetes. De legalább igazságos. Ti le akartatok sújtani erre az ártatlan emberre, te bujaságtól vezetve... te pedig egy marék pénzért.

– Igaz! Istenem! De ő megbocsátott nekünk. Bocsáss meg te is! Azt jelenti, hogy meghalunk. De lelkünk üdvözülni.

– Joel feleségét megkövezték házasságtörése miatt. Négy gyermeke anyjánál él, és nehéz körülmények között, mert Joel testvérei kidobták őket, mint fattyakat, és maguknak foglalták le testvérük javait. Tudjátok?

– Ábel mondta nekünk...

– És ki fogja segíteni őket szerencsétlenségükben? – Jézus hangja valóban Isten hangjaként hangzik, aki Bíróként ítél, és félelmetes. Egyedül áll a napsütésben, mereven, félelemkeltő alakkal. A kettő rettegve nézi. Jóllehet a napsütés égetheti sebeiket, nem mozdulnak, amint Jézus sem mozdul.

Egy idő múlva Ászer azt mondja:

– Ha Ábel szíve mélyéből akar szeretni engem, menjen anyámhoz, és mondja meg neki, hogy Isten megbocsátott, és...

– Én még nem bocsátottam meg neked.

– De meg fogsz, mert látod szívemet... És mondja neki, hogy mindenem, amim van, menjen Joel gyermekeihez, ez az én akaratom. Akár meghalok, akár élek, lemondok vagyonomról, amire bűnös módon tettem szert.

Jézus mosolyog. Mosolya átváltoztatja szigorú arcát irgalmassá, és megváltozott hangon mondja:

– Látom szívedet. Kelj fel! És emeld fel lelkedet Istenhez, áldva Őt! Mivel el vagytok vágva a világtól, elmehettek anélkül, hogy a világ tudna rólatok. És a világ vár rátok, hogy módot adjon nektek a szenvedésre és az engesztelésre.

– Üdvözítesz minket, Urunk? Megbocsátasz nekünk? Meggyógyítasz minket?!

– Igen! Meghagyom életeteket, mert az élet szenvedés, főleg annak számára, akinek olyan emlékei vannak, mint nektek. De most nem mehettek el innen. Ábelnek velem kell jönnie, mint minden zsidónak, Jeruzsálemben. Várjatok visszatérésére! Akkor fogtok majd meggyógyulni. Ő elvisz utána titeket a paphoz, és értesíteni fogja anyádat. Én megmondom majd Ábelnek, mit és hogyan kell tennie. Tudtok hinni szavaimban akkor is, ha elmegyek anélkül, hogy meggyógyítanálak titeket?

– Igen, Urunk! De ismételd meg bocsánatodat lelkünknek. Ezt igen. Utána minden legyen úgy, amint akarod.

– Megbocsátok nektek. Szülessetek újjá, új lélekkel, és ne akarjatok többé vétkezni! Ne felejtsetek el, hogy azon kívül, hogy tartózkodtok a bűntől, jócselekedeteket kell művelnetek, hogy teljesen megszüntessétek tartozástokat Isten szemében, és ezért, részetekről az elégtételnek állandónak kell lennie, mert nagy a ti adósságtok, nagyon nagy! Főleg a tiéd, aki megszegted Isten minden parancsát. Fontold csak meg, és meglátod, hogy egyetlen egy sem maradt ki közülük. Elfelejtetted Istent, érzékiségedet tetted meg bálványodnak, az ünnepnapokon esztelenül henyéltél, megbántottad anyádat és tönkretetted becsületét, közreműködtél a gyilkosságban, és gyilkolni akartál, meg akartál fosztani egy anyát fiától, és megfosztottál négy gyermeket atyjuktól és anyjuktól, buja voltál, hamisan tanúskodtál, szemérmetlenül megkívántál egy asszonyt, aki hűséges volt elhunyt urához, megkívántad Ábel vagyonát annyira, hogy meg akartad ölni őt, hogy eltulajdoníthasd azt.

Ászer minden kijelentésre nyög:

– Igaz, igaz!

– Amint látod, Isten porrá égethetett volna anélkül, hogy emberi büntetésekhez folyamodott volna. Megkímélt téged azért, hogy én eggyel többet menthessek meg. De Isten szeme figyel téged, és Értelme feljegyez mindent. Menjete! – És megfordul, visszatérve Ábelhez és Jánoszhoz, akik a fák alatt állnak, a hegy oldalában.

A kettő, még eltorzulva, elkezd énekelni a 116. zsoltárt, a leprások jellegzetes éles, fémszerű, szaggatott hangján, hirtelen hangváltásokkal, miközben Jézus lejön a hegyről a félelmetes ösvényen.

– Boldogok! – mondja János.

– Én is – teszi hozzá Ábel.

– Azt hittem, hogy azonnal meggyógyítod őket – mondja megint János.

– Én is, amint mindig teszed.

– Nagy bűnösök voltak. Ez a várakozás igazságos annál, aki oly sok bűnt követett el.

Most idehallgass, Ananiás...

– Engem Ábelnek hívnak, Uram – mondja csodálkozva az ifjú, és Jézusra néz, mintha azt kérdezné: – Miért téveszted el?

Jézus mosolyog:

– Számomra Ananiás vagy, mert igazán úgy tűnik, hogy az Úr jóságából születél. Légy az mindinkább! És idefigyelj! Amikor visszatérsz a sátoros ünnepről, menj el városodba, megmondani Ászer anyjának, hogy tegye azt, amit fia akar, és pedig minél előbb, mindent odaadva jóvátételül, egy tizedrészt kivéve. És ezt az öreg anya iránti irgalomból, akivel együtt elhagyod a galileai Betlehemet, és Ptolemaisza mész, várva a fiúra, aki csatlakozni fog hozzá, veled és társával. Helyezd el az asszonyt valamelyik tanítványnál, és menj, vedd magadhoz azt, ami szükséges a leprások tisztulási szertartásához, és ne hagyd el őket addig, míg minden meg nem történt. Ne olyan paphoz menj, aki ismeri múltjukat, hanem egy más helynek a papjához.

– És utána?

– Utána visszatérsz otthonodba vagy csatlakozol a tanítványokhoz. És ők, a meggyógyultak, elindulnak a kiengesztelés útján. Csak annyit mondok, amennyi lényeges. A többi szabadon rájuk hagyom.

Leszállnak, fáradhatatlanul, a nehéz ösvényen, s a tűző nap ellenére... De sokáig hallgatnak. Utána Ábel töri meg a csendet:

– Uram, kérhetnék egy kegyelmet?

– Mit?

– Engedd, hogy elmenjek városomba! Nem szívesen hagylak el. De az az anya...

– Menj! De ne késlekedj! Éppen csak hogy elég időd van arra, hogy elérd Jeruzsálemet.

– Köszönöm, Uram! Nem keresek mást, csak őt, a szegény, öreg, mindenki előtt szégyenkező asszonyt, mióta Ászer vétkezett. De most megint mosolyogni fog. Mit mondjak neki a te nevedben?

– Hogy az ő könnyei és imái elnyerték a kegyelmet, és hogy Isten megvigasztalja őt, hogy mindinkább reméljen, és megáldja őt.

(7-1318)

Nemde meg kellett jutalmaznom hitét?

Jézus Szamariában jár. A farizeusok kémkednek utána, hogy amint átlép Júdeába, letartóztassák. A Kerióti ezért azt ajánlja, hogy ne a főutakon menjen, amelyet a zarándokok használnak, hanem mellékutakon, hegyi ösvényeken jusson el Betániába. Jézus követi tanácsát. A sokfelé ágazó hegyi ösvényeken azonban könnyen el lehet tévedni. Azért útmutatást kérnek egy szamaritánus pásztortól, aki nemcsak szívesen segíti őket, hanem azt ajánlja, várják meg, mert hamarosan hazaindul nyájával, s akkor egy ideig vele mehetnek. (Lásd az előzményeket részletesen: Jd 8,343-351.)

A pásztor nagyon szeretne találkozni Jézussal, de nem reméli, hogy ez sikerülni fog neki. Jézus nem fedi fel előtte kilétét, de kérdéseivel előkészíti lelkét a csodára:

- Ha meg tudnám találni azt a prófétát, jóllehet szamaritánus vagyok, beszélnék vele...
- És mit mondanál neki? – kérdi Jézus.

– Azt mondanám: „Volt egy jó feleségem, aki oly jó volt, mint a hegyi víz a szomjazó számára, és a Magasságbeli magához vette. Volt egy leányom, olyan jó, mint anyja, de meglátta egy római, és feleségül vette, messzire víve őt. Van egy elsőszülött fiam, aki mindenem volt... megcsúszott egy esős napon a hegyen, eltörte gerincét, és megbénult, és most még beteg is. Valami belső baja van, és az orvosok azt mondják, hogy meg fog halni. Nem kérdezem tőled, miért büntetted meg engem az Örökkévaló. De kérlek, gyógyítsd meg fiamat!”

- És hiszed, hogy Ő meg tudná gyógyítani?
- Igen, biztos, hogy hiszem! De sose fogom látni Őt...
- Miért vagy biztos ebben? Ő nem szamaritánus.
- Ő egy igaz. Azt mondják: Isten Fia.
- A ti atyáitok megbántották Istent.

– Igaz. De azt is mondják, hogy Isten meg fogja bocsátani az ember Bűnét, elküldve a Megváltót. Mózes öt könyvében, Ádám és Éva elítélésének közelében olvasható ez az ígélet. És a Könyv sokszor megismétli ezt. Ha megbocsátja azt a bűnt, megtagadhatja-e tőlem az irgalmasságot, aki nem vagyok bűnös abban, hogy szamaritánusnak születtem. Hiszem, hogy ha a Messiás tudna fájdalmamról, megkönyörülne rajtam.

Jézus mosolyog, de nem mond semmit. Az apostolok is megértően mosolyognak, amit azonban a pásztor nem vesz észre.

- Ez a fiú, aki most segít neked, tehát nem a te fiad? – kérdezi Jézus.
- Nem. Egy özvegy fia, akinek nyolc fia van, és éheznek. Én segítőként magamhoz vettem... és fiamként... hogy ne maradjak egyedül, miután... miután Ruben a sírban lesz... – és felsóhajt.

– De ha fiad meggyógyulna, mit csinálnál ezzel?

– Megtartanám. Jó, és szánom őt... – lehalkítja hangját: – Ő nem tudja... De apja meghalt a gályán.

– Mit tett, hogy oda került?

– Semmi szándékosat. De kocsija átment egy részeg katonán, és azzal vádolták, hogy szándékosan tette...

– Honnan tudod, hogy meghalt?

– Ó, nem élnek sokáig az evezőnél! De a hír biztos, egy szamariai kereskedő hozta, aki látta, hogy a holttestet a tengerbe vetették.

– És igazán magadnál tartanád?

– Kész vagyok megesküdni erre. Ő is szerencsétlen, akárcsak én. És nem vagyok egyedül, aki ezt teszem. Mások is magukhoz vették az özvegy fiait, és ő a három lánnyal maradt. Még

mindig sok. De jobb négyesével lenni, mint tizenketten... De nem szükséges megesküdnöm!... Ruben meg fog halni...

Jézus nézi az utat, ahol sok zárandok siet, hogy szállásra találjon. Közel van az este.

– Van, hol alhatsz? – kérdezi a pásztor.

– Valójában, nincs.

– Azt mondanám: „jőjj”, de a ház kicsi mindnyájatok számára. De az akol nagy.

– Isten jutalmazzon meg éppúgy, mintha szállást adtál volna. De folytatom utamat addig, míg a hold világít.

– Amint akarod. De nem félsz, hogy eltévedsz? És hogy rablókkal találkozol?

– A rablók ellen megvéd szegénységem és az enyéimé. Ami az utat illeti, rábírom magamat a zárandokok angyalára.

– A nyáj elejére kell mennem! A gyermek még járatlan... És az út tele van kocsikkal... – és előre siet, hogy irányítsa a juhokat.

– Mester, most jön a neheze. Az út egy részén az emberek között kell átmennünk... – suttogják az apostolok.

A pásztorfiú most a nyáj végén van, és Jézus megsimogatja.

Elérkeznek egy útelágazáshoz. A pásztor megállítja a nyáját, és azt mondja:

– Íme. Ez az út számodra. És ez a másik, az én utam. De ha elérsz a faluhoz, ott találsz egy harmadik, rövidebb utat a következő faluig. Nézd: látod azt a hatalmas szikomorfát? Menj addig, és utána fordulj jobbra! Látni fogsz egy kis teret, egy forrással és utána egy füsttől fekete házat. Az a kovácműhely. A ház után van az út. Nem tévesztheted el. Isten veled!

– Isten veled. Jó voltál, és Isten meg fog vigasztalni.

A pásztor elmegy saját útján, Jézus pedig az övé.

Már egy házcsoport elválasztja őket. Eljutnak a forráshoz. Odasietnek, hogy megmossák magukat, és megtöltsék kulacsukat. A kovács éppen becsukja műhelyét. És ott van a mezőkre vezető út. Arra mennek.

De messziről, a faluból kiáltás hallatszik:

– Rabbi! Rabbi! A fiam! Polgárok! Jöjjetek! Hol van a Zárandok?

– Minket keresnek, Uram! Mit tettél?

– Fussatok! Ha elérjük azt az erdőt, többé nem látnak minket.

Keresztülfutnak egy réten, elérkeznek egy kis dombhoz, eltűnnek mögötte, megállva annak lábánál. Már sokan keresik őket, de az esthomály mind több dolgot eltakar.

– Mondom nektek, hogy a Szichem felé menő Rabbi volt. Nem lehetett más, mint Ő. És meggyógyította nekem Rubent. És én nem ismertem fel Őt! Rabbi! Rabbi! Engedd, hogy tiszteljelek! Mondd meg, hol rejtőzöl?

– Nem lehet messze – mondja a kovács. – Elöttem ment el, kevéssel az előtt, hogy te megérkeztél...

– De még sincs itt. Látod. Az út néptelen. Ezen kellett haladnia.

– Nincs talán az erdőben?

– Nem. Sietett... – Utána segítségül hívja kutyáját. Buzdítja: „Keresd! Keresd!” És egy pillanatig úgy látszik, hogy a kutya leleplezheti a rejtőzőket, mert az erdő felé indul, miután szaglászott a réten. De utána az állat megáll, felemelve egy lábát, szaglászva a levegőben... és ugatva elindul az ellenkező irányba, a nép pedig fut utána...

– Ó, dicséret az Úrnak! – sóhajtanak fel megkönnyebbülve az apostolok, akik nem tudják visszatartani magukat, hogy azt ne mondják a Mesternek:

– De mit csináltál, Uram! – mintegy neheztelve miatta. – Tudod, hogy jó, ha nem ismernek fel, és te...

– És nem kellett volna megjutalmaznom hitét? És nem jó, hogy azt hiszik, a Dotaintól Pellába vezető úton vagyok? Nem akarjátok talán, hogy többé semmit se értsenek meg?

- Igaz. Igazad van! De ha a kutya fölfedezett volna téged?
- Ó, Simon! És te azt gondolod, hogy aki akaratával távolról uralkodik a betegségeken, az elemeken, és kiűzi az ördögöket, nem tud irányítani egy állatot? Most igyekezzünk eljutni az útra, a kanyar után. Ott többé nem látnak minket. Menjünk!

(7-1364)

Miért gyógyítasz szombaton?

A sátoros ünnepen Jézus a jeruzsálemi Templomban beszél, amikor valaki beléköti:

– Hogyan lehet Isten csodáidban, ha azok tiltott napokon történnek? Tegnap meggyógyítottál egy leprást a betfagei úton!

Jézus ránéz beszédének félbeszakítójára, de egyelőre nem válaszol neki. Később azonban visszatér erre az ellenvetésre:

– Szemrehányást tesztek nekem, és nem először, azért, mert meggyógyítottam egy embert szombaton. Nemde Mózes azt mondja, hogy irgalmasnak kell lenni egy elesett szamár vagy ökör iránt is, mert az testvéred jószága? És énnekem nem kell irgalmasnak lennem testvérem beteg teste iránt, aki számára a visszaszerzett egészség egy anyagi jó és egy lelki eszköz arra, hogy áldja Istent, és szeresse Őt jószágáért? És nemde szombaton is gyakoroljátok a körülmetélést, amit Mózes a pátriárkáktól kapott és nektek adott? Ha egy ember körülmetélése szombaton nem sérti a mózesi törvényt, mert arra szolgál, hogy egy fiút a Törvény fiává tegyen, miért méltatlankodtok, ha én szombaton meggyógyítom az egész embert, testét és lelkét, és Isten fiává teszem? Ne a látszat és a betű szerint ítéljétek! Hanem ítéljétek helyesen és lélek szerint, mert a betű, a szertartások, a látszat halott dolgok, festett tájak, de nem élnek igazán, míg a szavakban és látszatokban lévő lélek igazi élet, és az örökkévalóság forrása. De ti nem értitek meg ezeket a dolgokat, mert nem akarjátok megérteni. Menjünk!

És hátat fordítva nekik, kimegy apostolaival a Templomból.

(7-1398)

Elég! Akarom!

Jézus a Jeruzsálemhez közel lévő Nóbéban beszél, egy öreg ember házának küszöbén állva. Ekkor mondja el A népét látogató királyról szóló példabeszédét. (P 9,340-341) Utána elhallgat. Csak a szél hangját lehet hallani, ami mindinkább erősödik. A fák félelmetesen csikorogva hajlonganak. Az emberek visszasietnek házaikba.

Egy valódi forgószél jön északról a városra. Ágakat tör le a fákról, cserepek repülnek, néhány terasz fala nagy zajjal leomlik. A dió- és almafák megcsavarodnak, mintha ki akarnának szakadni a földből.

– Valami szerencsétlenség jön – mondja a házigazda.

– Igen. Nem tudom mi lesz azokkal, akik még a lombsátrokban laknak... – mondja Péter.

A szél oly erős, hogy a háromágú mécses lángjai remegnek, jóllehet az ajtók be vannak csukva.

A szél zaja mindinkább erősödik, és veri a házat a homokkal és töredékekkel, ami azt a benyomást kelti, mintha finom jégeső esne. Kintről mind közelebbről hallatszik az asszonyok kiáltozása:

– Férfjeink! Gyermekeink! Úton vannak! Félünk! Ledőlt egy elhagyott ház fala... Uram! Jézus! Irgalom!

Jézus feláll, nagy nehezen kinyitja az ajtót, amit a szél fújása erősen nyom. Az asszonyok, meghajolva, hogy ellenálljanak a szélnek, kezüket előre tartva, nyögnek.

– Jöjjetek be! Ne féljete! – mondja Jézus. És nézi az eget és a kidőlni készülő fákat.

– Jöjj vissza, Jézus! Látod, miként törnek le az ágak, és hullanak a cserepek. Nem okos dolog kint maradni – kiáltja Júdás, Alfeus fia.

– Szegény olajfák! Ez jégeső. Ahová esik, ott vége az aratásnak – jegyzi meg Péter.

Jézus nem jön be. Sőt, egészen kimegy a viharba, amely tépdesi ruháját és összeborzolja haját. Felemeli karját, imádkozik, és utána megparancsolja: – Elég! Akarom! – és visszamegy a házba.

A szél egy utolsót nyög, és utána hirtelenül megszűnik. Mély benyomást tesz a csend, a nagy zaj után. Az emberek csodálkozva néznek egymásra. A szélvész nyomai megmaradnak: a levelek, letört ágak, elszakadt függönyök. De minden csendes. A felhők világosabbá válnak, szétszóródnak, de egy zápor hull belőlük, és megtisztítja a poros levegőt.

– De mi történt?

– Hogyan ért véget?

– Úgy látszott, a világ vége következik, és most kiderül az ég!

Házról házra ezt kérdezik az emberek.

Az asszonyok, akik Jézushoz futottak, most kifutnak.

– Az Úr! Az Úr van velünk! Ő művelte a csodát! Megállította a szelet! Szétszaggatta a felhőket! Hozsanna! Hozsanna! Dicsőség Dávid Fiának! Béke! Áldás! Krisztus velünk van! Velünk van az Áldott! A Szent! A Szent! A Szent! A Messiás velünk van! Alleluja!

A városka minden lakója odafut a házhoz, ahol Jézus van. Mindenki meg akarja csókolni, érinteni, magasztalni.

– Dicsérjétek a Magasságos Urat! Ő a szelek és a vizek Ura. Ha Ő meghallgatta Fiát, azért tette, hogy megjutalmazza iránta tanúsított hiteteket és szereteteket.

És Jézus el akarja bocsátani őket. De ki tudja lecsillapítani az ünneplő várost, amelyet felizgatott a nyilvánvaló csoda? Főleg, ha a város tele van nőekkel? Jézus hiába erőlködik. Türelmesen mosolyog, miközben a vendéglátó öreg könnyeivel mossa és megcsókolja balkezét.

Visszatérnek az első emberek Jeruzsálemből, lihegve, félelemmel eltelve. Ki tudja milyen szerencsétlenségtől féltek. Látják az ünneplő népet.

– Mi az? Mi történt? De nem volt itt vihar? A hegyről úgy látszott, hogy a város eltűnik a porfelhőben. Azt hittük, összeomlott. És itt mindenki ép!

– Az Úr! Az Úr! Idejében jött el, hogy megmentsen minket a pusztulástól. Csak az elátkozott ház dőlt össze, és néhány cserép és ág. És ti? Mi történt Jeruzsálemben?

Keresztezik egymást a kérdések és a válaszok. De a férfiak utat nyitnak, hogy odamenjenek, és kifejezzék tiszteletüket az Üdvözítő előtt. Csak utána mondják el, hogy mennyire félték a városban a fenyegető vihartól, és mindnyájan elmenekültek a lombsátrakból a házakba, és az olajfa kertek tulajdonosai már siratták termésüket... amikor hirtelenül a szél elült és az ég kiderült, kis eső után... és az egész város elcsodálkozott. Egyesek a vihart Isten büntetésének tartották azért, mert előzőleg rosszul bántak a Templomban a Messiással.

(7-1420)

Menj, és dicsérd az Urat!

A sátoros ünnepek utolsó napján Jézus a Templomban elmondja az élő vízről szóló példabeszédet (P 9,342-346), ami annyira felháborítja a vezetőket, hogy a templomőrséget küldik elfogatására. Azok azonban hallják Jézus beszédének egy részét, és annyira csodálkoznak rajta, mint ahogy kisgyermekek csodálkoznának az angyalokon, és megfélemlenek elfogásáról.

Erre megérkezik az egyik hivatalnok, magához hívja, és megfeddi őket.

Közben Jézus meggyógyítja a betegeket, akiket oda visznek, és nem törődik mással, míg a papok, farizeusok és kapitányok egy csoportja utat nem tör a sokaság között, oda nem ér hozzá.

– Még itt vagy? Menj el! A Főpap nevében!

Jézus feláll – mert lehajolt egy béna fölé – és rájuk néz, nyugodtan és szelíden. Utána visszafordul a beteg felé, lehajol hozzá, és ráteszi a kezét.

– Menj el! Érted? A nép elcsábítója! Vagy letartóztatunk téged!

– Menj, és dicsérd az Urat egy szent étellel – mondja Jézus a betegnek, aki meggyógyultan felkel. Ez Jézus egyetlen válasza, míg azok, akik fenyegetik, mérget köpködnek, a tömeg pedig figyelmezteti őket, hozsannázásával, arra, hogy ne ártsanak Jézusnak.

De ha Jézus szelíd, nem az József, Alfeus fia, aki kiegyenesedik, hátravetve fejét, hogy még magasabbnak tűnjék, felkiált:

– Eleázár és a tieid, akik szeretnétek letörni Dávid és Isten választott Fiának jogarát, tudd meg, hogy te kivágsz minden fát, és a tiédet először, amire oly büszke vagy. Mert a te gonoszságod megmozdítja fejed fölött az Úr kardját! – És még többet is mondana, de Jézus vállára teszi kezét, és azt mondja:

– Béke, testvérem! – És József, elkékvülve a méltatlankodástól, elhallgat.

Utána kimennek a Templomból. (Vö. Jn 7,37-53)

(7-1438)

Egy kegyet kérek

Jézus a Nébó hegy közelében jár apostolaival. Ellenséges rabbik és farizeusok egy csoportja követi, szidalmazva Őt:

– Átkozott a Názáreti, bolond, megszállott. Nem akarjuk őt falaink között!

Épp akkor halad arra egy nagy karaván. Amikor annak vezetője meghallja a szitkozódást, megfordítja tevéjét, és megállítja az egész karavánt. Odamegy az apostolokhoz, és megkérdezi:

– Istenetek nevében, melyik köztetek a názáreti Jézus?

– Miért kérdezed? Te is kellemetlenkedni akarsz nekünk? Nem elég honfitársai kellemetlenkedése? Te is el akarod kezdeni? – kérdezi nagyon nyugtalanul Fülöp.

– Jobb vagyok ezeknél. És egy kegyet kérek. Ne utasítsatok el! Istenetek nevében kérem azt.

Van valami hangjában, ami meggyőzi a megkérdezett apostolokat. Simon azt mondja:

– Az első, ott elől, a két legfiatalabbal együtt.

A férfi tevéjével Jézushoz siet.

– Uram!... Hallgass meg egy szerencsétlent... – mondja neki.

Jézus, János és Marciam csodálkozva megfordul.

– Mit akarsz?

– Petrából való vagyok, Uram. Mások számára árukat szállítok a Vörös-tengertől Damaszkuszig. Nem vagyok szegény. De olyan, mintha az lennék. Van két gyermekem, Uram, és szemük megbetegedett, az egyik teljesen megvakult, a másik közel áll hozzá. Az orvosok nem tesznek csodákat, de te igen.

– Honnan tudod?

– Ismerek egy gazdag kereskedőt, aki ismer téged. Az én körzetemben tartózkodik. Néha neki is szolgálatokat teszek. Ő mondta nekem, amikor meglátta gyermekeimet: „Csak a názáreti Jézus tudná meggyógyítani. Keresd meg Őt!” Kerestelek téged. De kevés időm van, mert követnem kell a legmegfelelőbb utakat.

– Mikor láttad Sándort?

– Tavaszotok két ünnepe között. Azóta két másik utat tettem, de sose találkoztam veled.

Uram, irgalmazz!

– Ember, nem tudok lemenni Petrába, és te se tudod elhagyni a karavánt...

– De igen, elhagyhatom. Van egy megbízható emberem. Őt küldöm előre, lassan. Én Petrába repülök. Tevém sebesebb a pusztai szélnél és mozgékonyabb egy gazellánál. Magamhoz veszem gyermekeimet és egy másik hűséges szolgámat. Csatlakozom hozzád. Te meggyógyítod őket... Ó, világosságot adsz szemeiknek, amelyek most olyanok, mint a sűrű felhő által eltakart csillagok. Utána folytatom utamat, miközben ők visszatérnek anyjukhoz. Hová mész?

– Debonba.

– Ne menj oda! Tele van azokkal... a machaerusbeliekkal. Átkozott helyek, Uram. Ne foszd meg magadat a szerencsétlenségtől, Uram, azáltal, hogy átadod magadat az átkozottaknak!

– Ezt mondtam én is – dűnnyög Bertalan szakállába, és sokan igazat adnak neki.

Most már mindenki Jézus és a petrai ember körül van. A városbeliek azonban visszafordulnak, amikor látják, hogy a karaván jóindulatú az Üldözött iránt. A karaván megállt, s várja a döntés kimenetelét.

– Ember, ha nem megyek a déli városokba, visszatérek észak felé. De ez nem jelenti, hogy meg foglak hallgatni.

– Tudom, hogy az izraeliták megvetnek engem. Nem vagyok körülmétele, nem érdelek meghallgatást. De te a világ Királya vagy, és mi is a világban vagyunk...

– Nem erről van szó. Hanem arról, hogy hogyan hihetsz abban, hogy én megteszem azt, amire az orvosok nem voltak képesek?

– Mert te az Isten Messiása vagy, ők pedig csak emberek. Te Isten Fia vagy. Misace mondta nekem, és én hiszem. Te mindent meg tudsz tenni, még egy olyan szegény ember számára is, mint én vagyok. – Az ember válasza biztos, és az ember teljessé teszi kijelentését azáltal, hogy lecsúszik tevéjéről anélkül, hogy letérdeltetné azt, és leborul a porba.

– A te hited nagyobb, mint sokaké. Menj! Tudod, hol van a Nébó?

– Igen, Uram. Az a hegy a Nébó. Mi is tudunk Mózesről. Nagy! Túl nagy ahhoz, hogy ne tudnánk róla. De te nagyobb vagy! Amint egy szikla a hegy mellett, olyan Mózes melletted.

– Menj Petrába! A Nébónál várni fogok rád...

– Van ott egy város a hegy lábánál, a látogatóknak. És ott vannak szállóhelyek... Ott leszek legfeljebb tíz napon belül. Erőltetni fogom az állatot, és ha az, aki téged küld, megvéd engem, nem találkozom viharral.

– Menj! És térj vissza, amily gyorsan csak tudsz!

– Uram! Én... nem vagyok körülmélt. Az én áldásom utálatos előtted. De egy atya áldása sose utálatos. Megáldalak, és megyek.

Elővesz egy ezüstsípot, és háromszor belefúj. A karaván élén levő ember ügetve odajön. Beszélnek egymással. Üdvözlük egymást. Utána a férfi visszatér a karavánhoz, és elindítja azt. A másik felszáll tevéjére, és elindul dél felé, ügetve. Jézus és övéi folytatják az utat.

(7-1480)

Jézus fölmege a Nébó-hegyre, s miután lejön onnan, elmegy meglátogatni egy beteg pásztort. A pásztor meggyógyítása nem szerepel a látomásokban, de amikor Jézus visszatér, elmennek a hegy aljánál levő városba, hogy ott bevárják a petrai embert. Jézus példabeszédekben oktatja a környék lakóit. (P 9,352-355) Amikor az ember megérkezik két gyermekével, meggyógyítja őket: Gy 4,168-170.

(7-1493)

Egy pásztor, aki hallgatja Jézus példabeszédét a virágról (P 11,356-358), utána megkérdezi Jézust:

– Van, hová menned? Várnak valahol?

– Nem, ember. Jerikón túlra kell mennem. De nem várnak.

– És nagyon fáradt vagy, Rabbi?

– Fáradt, igen. Nem adtak nekünk szállást a Nébó hegyénél, s pihenni se tudtunk.

– Akkor... Azt akartam mondani neked... Én a régi Betagla mellett vagyok. Van egy vak atyám, és nem tudok messzire menni, s hónapokig magára hagyni őt. Fáj emiatt a szívem, és megsínyli a nyáj is. Ha te szeretnéd... Adnék neked szállást. Az öreg nagyon hisz benned. József, József fia, tudja.

– Menjünk! – Rögtön elindulnak. A gyógyítás nincs leírva, de biztosra vehetjük.

(7-1500)

Állj fel!

Jézus megérkezik Beteronba, egy Jeruzsálem közelében levő papi városba. A farizeus Elchiás egy rokona, egy szolgája által, kéri Jézust, hogy jöjjön el azonnal, meggyógyítani haldokló feleségét. Jézus megkérdezi a szolgától:

– Mi miatt haldoklik úrnőd?

– Gyermeke lett volna. De meghalt méhében, és vérmérgezést kapott tőle. Őrjöng, mint egy bolond, és meg kell halnia. Megcsapolták ereit, hogy leszállítsák lázát. De a vér teljesen meg van mérgezve, és meg kell halnia. Belemerítették egy ciszternába, hogy hőmérsékletét lecsökkentsék. Lejjebb ment, addig, míg a fagyos vízben volt. De utána még magasabbra emelkedett, mint azelőtt, és köhög, köhög... és meg kell halnia.

– Meghiszem azt! Ilyen kezelés után! – mormogja fogai között Máté.

– Mióta beteg?

A szolga éppen válaszolni készül, amikor futva odaérkezik egy római osztag parancsnoka, aki előzőleg elhaladt Jézus mellett. Megáll Jézus előtt.

– Üdvözlégy! Te vagy a Názáreti?

– Én vagyok. Mit kívánsz tőlem?

– Egy napon egyik lovunk megrúgott egy zsidó gyermeket, és te meggyógyítottad, hogy meggátold a zsidókat a mi ellenünk való lázadásban. (Lásd Gy 1,19-23) Most a zsidók kövei hullottak egy katonára, és eltörték a lábát. Nem állhatok meg. Szolgálatban vagyok. A városban senki sem akarja befogadni őt. Gyalogolni nem tud. Nem tudom magammal vonszolni törött lábával. Tudom, hogy te nem vetsz meg minket, mint a többi zsidó.

– Azt akard, hogy gyógyítsam meg a katonát?

– Igen. Te meggyógyítottad a százados szolgáját és Valéria kisleányát. Megmentetted Sándort honfitársaid haragjától. Ezeket a dolgokat ismerik fönt és lent egyaránt.

– Menjünk a katonához!

– És az én úrnóm? – kérdezi elégedetlenül a szolga.

– Utána. – És megy a katonatiszt után, aki közben azt mondja Jézusnak:

– Egy ideig Sándorral voltam. Ő téged... Beszélte rólad. Véletlenül találkoztam veled ebben a pillanatban.

– Véletlenül? Miért nem tulajdonítod Istennek? Az igazi Istennek?

A katona hallgat egy pillanatig, és utána halkán mondja, hogy csak Jézus hallja:

– Az igazi Isten, az a zsidó lenne... De nem szeretted meg magát. Ha olyan, mint a zsidók! Még egy megsebesült iránt sem éreznek irgalmat...

– Az igazi Isten épp úgy Istene a zsidóknak, mint a rómaiaknak, görögöknek, araboknak, pártusoknak, szittyáknak, ibériaiaknak, keltáknak, líbiaiaknak és az északi népeknek. Nincs más, csak egy Isten van! De sokan nem ismerik Őt, mások pedig rosszul ismerik. Ha igazán ismernék, mindnyájan testvéreknek tekintenék egymást, és nem lennének visszaélések a hatalommal, gyűlölködések, rágalmazások, vérbosszúk, fajtalanokodások, lopások, gyilkosságok, házasságtörések és hazudozások. Én ismerem az igazi Istent, és azért jöttem, hogy megismertessem Őt.

– Azt mondják... Nekünk mindig figyelniük kell, hogy tudósítsuk a századosokat, és azok a Kormányzót. Azt mondják, hogy te Isten vagy. Igaz? – A katona nagyon aggódva mondja ki ezt. Szinte félelemmel néz Jézusra, sisakja alatt.

– Az vagyok.

– Jupiterre! Akkor tehát igaz, hogy az istenek leszállnak, hogy az emberekkel érintkezzenek? Az egész világot bejártam már a római jelvények mögött, és öreg koromban jöttem ide, hogy egy istent találjak!

– Az Istent. Az Egyetlent. Nem egy istent – javítja ki őt Jézus.

De a katona megsemmisül a gondolattól, hogy egy isten előtt jár... Nem beszél többet... Gondolkodik. Gondolkodik egészen addig, míg elérkeznek a megsebesült katonához, aki a földön fekvő nyög.

– Íme! – mondja röviden a tisztt.

Jézus utat nyit magának, és odamegy hozzá. A láb csúnyán össze van törve, befelé fordul, és már dagadt és kék. Az embernek nagyon kell szenvednie, mert amikor meglátja Jézust, kitarja egyik karját, könyörögve:

– Ne okozz nekem nagy fájdalmat!

Jézus mosolyog. Éppen csak ujja hegyével érinti meg a törés helyét. Utána ezt mondja:

– Állj fel!

– De van egy második törés is, feljebb, a csípőjénél – mondja a tisztt, mintha azt akarná mondani: „Azt nem érinted meg?”

Abban a pillanatban megérkezik egy polgár Beteronból.

– Mester, Mester! Te pogányokra vesztegeted az idődet, és az én feleségem haldoklik!

– Menj, és vezesd őt ide!

– Nem tehetem. Őrjöng!

– Menj, és vezesd ide, ha hiszel bennem!

– Mester, senki sem tudja féken tartani őt. Ruhátlan, és nem tud fölöltözni. Őrült, és szétszaggatja a ruhákat. Haldoklik, és nem képes felállni.

– Menj, és vezesd ide őt, ha hited nem marad le ezeknek a pogányoknak a hite mögött!

Az ember elmegy, elégedetlenül.

Jézus nézi a rómaid, aki lábánál fekszik.

– És neked van hited?

– Nekem, igen. Mit kell tennem?

– Kelj fel!

– Vigyázz, Kamill, hogy... – akarja mondani a tisztt. De a katona már lábán áll, fűrgén, meggyógyultan.

A zsidók nem hozsannáznak. Nem egy zsidó gyógyult meg. Sőt, elégedetleneknek látszanak, s arcuk kifejezi, hogy bírálgatják Jézus cselekedetét. De a katonák nem úgy tesznek. Kirántják rövid és széles kardjukat, és felemelik a levegőbe, miután vértjükhöz verték azokat, örvendetes zajt okozva. Jézus a kardok körében áll.

A tisztt nézi Őt. Nem tudja, hogyan fejezze ki magát, mit tegyen ő, egy ember egy isten előtt, egy pogány, Isten közelében... Gondolkodik, és úgy találja, hogy legalábbis azt meg kell tennie Istennek, amit megtenne a császárnak. És katonai tisztelgést parancsol, s a katonák, vízszintesen tartva kardjukat „Üdvözlégy!”-et kiáltanak. És a tisztt, nem elégedve meg ezzel, még suttogva hozzáteszi:

– Menj nyugodtan, még éjjel is! Minden utat... ellenőrzünk. A rablók elleni szolgálatunk ez. Biztos leszel. Én... – Megáll. Nem tudja, mi egyebet mondjon.

Jézus mosolyogva válaszolja:

– Köszönöm. Menj, és légy jó! A rablókhoz is légy emberséges! Hűséges szolgálatodban, de kegyetlenkedés nélkül. Ők szerencsétlenek. És számadással tartoznak cselekedeteikért Istennek.

– Az leszek. Üdvözlégy! Szeretnék még látni téged...

Jézus ránéz, erősen részegezve szemét. Utána azt mondja:

– Találkozni fogunk. Egy másik hegyen. – És megfordulva megismétli: – Legyetek jók!

Isten veletek!

A katonák folytatják menetelésüket. Jézus belép a városba. Néhány métert tesz csak meg, amikor nagy csoport ember jön feléje, kiáltozva megjegyzéseiket. És a csoportból kiválik egy férfi és egy nő, és meghajolnak Jézus előtt. A nő térdre ereszkedik, a férfi csak meghajol.

– Keljetek fel, és dicsérjétek az Urat! De azt kell mondanom neked, ember, hogy a te lelkiismereted nem tiszta. Te önzésből fordultál felém, nem irántam érzett szeretetből és belém vetett hittel. És kételkedtél szavaimban. És te tudod, ki vagyok! Utána rosszat gondoltál, mert megálltam, hogy meggyógyítsak egy pogányt, amikor az egész város szeretetlenül visszautasította azt, hogy befogadjon egy beteg katonát. Végtelen irgalommal, és hogy megkíséreljem jóvá változtatni szívedet, meggyógyítottam feleségedet anélkül, hogy beléptem volna hozzád. Nem érdemelted meg. Azért tettem, hogy megmutassam, nincs szükségem arra, hogy odamenjek, megtevésére. Elég, hogy akarom. De igazán mondom neked, mindnyájatoknak, hogy azok, akiket ti megvettetek, jobbak nálatok, és jobban tudnak hinni hatalmamban, mint ti. Kelj fel, asszony! Te nem vagy bűnös, mert te nem voltál képes gondolkodni. Menj, és tudj hinni mostantól fogva, hálából az Úrnak!

A lakosok arckifejezése fagyossá válik a feddés hatására. Neheztelve követik Őt a térre, ahol Jézus megáll, hogy beszéljen hozzájuk, miután látja, hogy a zsinagógafőnök nem hívja meg Őt a zsinagógába, és egy ház sem nyílik meg a Mester előtt.

Beszédében figyelmezteti őket, hogy büntetés vár rájuk, ha elfordulnak Istentől, és a Sátánnal szövetkeznek. Utána megfordul, és elhagyja a várost azon az úton, amelyen jött.

(7-1605)

Egy csókkal meggyógyítja

Gabaonban Jézust nagy szeretettel fogadják. A nagy vízgyűjtő medencénél sok ember gyűlt már össze. Egyesek még sietve vizet merítenek, mert hamarosan megkezdődik a szombat. Az apostolok már sok beteget és koldust gyűjtöttek össze, és még mindig özönlik a nép a házakból. Mikor Jézus is odaérkezik a vízgyűjtőhöz, együtt kiáltja a nép:

– Hozsanna! Hozsanna! Köztünk van Dávid Fia! Áldott a Bölcsesség, amely eljön oda, ahol hívják!

– Áldottak vagytok ti, akik tudjátok, hogyan kell fogadni Őt! Béke! Béke és áldás! – És azonnal a betegekhez megy, azokhoz, akik valamilyen szerencsétlenség vagy betegség miatt megrokkantak, az elkerülhetetlen vakok vagy már majdnem vakok felé, és meggyógyítja őket.

Szép a csoda, amit egy kis néma fiúval művel, akit sírva nyújt neki anyja, és akit Jézus egy csókkal gyógyít meg, amit szájára nyom. A gyermek a két legszebb szót kiáltja, amit az Ige adott neki: „Jézus! Mama!”, és anyja karjából, aki a nép feje fölött, a magasban tartotta őt, Jézus karjaiba ugrik, nyakába csimposzkodva, míg Jézus vissza nem adja őt boldog anyjának, aki elmagyarázza Jézusnak, hogy ez az ő elsőszülöttje, és szülei, szívükben levítának szánták őt, még megszületése előtt. Most azzá lehet, mert már hibátlan:

– Nem a magam számára kértem, férjemmel Joákimmal együtt, az Urat, hanem azért, hogy az Úrnak szolgálhasson. És nem azért, hogy anyának szólíthasson engem, és hogy elmondhassa, mennyire szeret, kértem számára, hogy beszélhessen, hiszen ezt már elmondta szemeivel és csókjaival. De azért kértem, hogy mint egy hibátlan bárányt, teljesen fel lehessen ajánlani az Úrnak, hogy dicsérje az Ő nevét.

Erre Jézus azt válaszolja:

– Az Úr meghallotta lelked szavát, mert Ő is, akárcsak egy anya, szavakkal és cselekedetekkel fejezi ki érzelmeit. De jó volt a vágyad, és a Magasságbeli meghallgatta. Most menj, és neveld fiadat a tökéletes dicséretre, hogy tökéletesen szolgálja az Urat!

– Igen, Rabbi. De mondd meg nekem, mit kell tennem!

– Tedd, hogy szeresse az Úristent teljes erőből, és önként ki fog sarjadni szívéből a tökéletes dicséret, és tökéletesen fogja szolgálni Istenét.

– Jól mondtad, Rabbi! A Bölcsesség van ajkadon. Beszélj, kérlek, mindnyájunknak – mondja egy méltóságos gabaoni férfi, aki utat tört magának Jézusig, és utána meghívja őt a zsinagógába. Biztosan ő a zsinagógafőnök.

(7-1621)

Jézus Jerikóban jár. Vele van Zakeus, Péter és Jakab, Zebedeus fia, aki megjegyzi:

– Mester, a betegek ott vannak, a mezőn.

– Megyek. – Jézus odamegy a betegekhez, akik könyörögnek, hogy gyógyítsa meg őket. Van köztük egy idősebb asszony, aki megmerevedett az izületi gyulladástól, egy béna, egy félkegyelmű fiatalember, egy tüdőbajosnak látszó leány, és két szembajos. Jézus meggyógyítja valamennyit.

A nép örömeiben kiáltozik.

De még nem ért véget a betegek sora. Előre jön egy anya, akit a fájdalom eltorzított, két barátnőjétől vagy rokonától támogatva, letérdel, és kéri:

– Van egy haldokló fiam. Nem tudták idehozni... Könyörülj rajtam!

– Tudsz teljesen hinni?

– Mindent, Uram!

– Akkor térj vissza otthonodba!

– Hazamenni?... Nélküled?... – Az asszony egy pillanatig szomorúan néz. Utána felfogja. Szegény arca átalakul. Felkiált: – Megyek, Uram! És áldott légy te, és a Magasságbeli, aki téged küldött! – És elfut, gyorsabban, mint társai...

Jézus odafordul egy jerikóihoz, aki méltóságteljes megjelenésű, és megkérdezi:

– Ez a nő zsidó?

– Nem. Legalábbis nem annak született. Milétusból jött. Férje azonban közülünk való, és ő is elfogadja hitünket.

– Megtanult jobban hinni, mint sok zsidó – jegyzi meg Jézus.

(7-1674)

Gyógyítsuk meg először a betegeket!

Jézus a felszabadított rabszolgák jeruzsálemi zsinagógájában van, ahol a zsinagógafőnök barátságosan fogadja.

– Gyógyítsuk meg először a betegeket! – mondja neki Jézus, amikor a zsinagógafőnök bevezeti őt a nagy terembe. És asszonytól asszonyig megy, rájuk téve kezeit.

Néhányan közülük egészségesek, de szenvednek kisgyermekük miatt, akit karjukban tartanak, és Jézus meggyógyítja a kisgyermekeket. Ezek egyike egy teljesen megbénult kislány, aki amint meggyógyult, felkiált:

– Szitáre megcsókolja kezedet, Uram!

Jézus, aki már elhaladt előtte, visszafordul, és mosolyogva megkérdezi tőle:

– Szíriai vagy?

Az anyja magyarázza:

– Föníciai, Uram. Szidonon túlról. A Tamiri-folyó partján élünk. És van tíz másik fiam és két más lányom, akiknek egyikét Szírának, a másikat Tamirának hívjuk. Szira özvegy, jóllehet alig több egy serdülő leánynál. Annyira, hogy mivel szabad, itt lakik a városban, testvérénél, és a te követőd. Ő mondta nekünk, hogy te mindent meg tudsz tenni.

– Nincs veled?

– De igen, Uram. Ott van! A mögött az asszony mögött.

– Jöjj előre! – parancsolja Jézus.

Az asszony félénken előrejön.

– Nem kell félned tőlem, ha szeretsz engem – vigasztalja őt Jézus.

– Szeretlek. Azért hagytam el városomat. Mert azt gondoltam, hogy még hallani foglak téged, és... megtanulom elfogadni szenvedésemet... – Sír.

– Mikor váltál özvegyé?

– Március végén... Ha ott lettél volna, Zénó nem halt volna meg. Ő mondta... mert hallott beszélni téged, és hitt benned.

– Akkor nem halt meg, asszony. Mert aki hisz bennem, az él. Nem ez az igazi élet, amelyben a test él, ezekben a napokban. Az élet az, amelyet elérnek az emberek, követve az Utat, Igazságot és Életet, és az Ő szavai szerint cselekszenek. Akkor is, ha csak kevés ideig hitt és követett és cselekedett így, és hamarosan félbeszakította azt a test halála, akkor is, ha csak egy napot, csak egy órát élt így, igazán mondom neked, hogy az az ember nem ismeri meg többé a halált. Mert Atyám, aki minden ember Atyja, nem az én Törvényem és az ebből eredő Hit szerint élt időt veszi számításba, hanem az ember akaratát, aki mindhalálig ebben a Törvényben és Hitben akar élni. Én megígérem az örök Életet annak, aki hisz bennem, és a szerint cselekszik, amint tanítom, szeretve az Üdvözítőt, terjesztve ezt a szeretetet, gyakorolva azt az alatt az idő alatt, amit Isten ad neki.

Mindazok munkálkodnak az én szőlőmben, akik hozzám jönnek, és azt mondják: „Uram, fogadj be minket munkásaid közé”, és megmaradnak ebben a szándékban addig, míg Atyám befejezettnek nem ítéli napjukat. Bizony, bizony, mondom nektek, hogy lesznek olyan munkások, akik csak egy órát dolgoztak, utolsó órájukat, és akik előbb megkapják jutalmukat, mint azok, akik az első órától kezdve dolgoztak, de mindig lanyhán, és egyedül csak azért, mert féltek attól, hogy egyébként a pokolba kerülnek. Nem így kell dolgozni ahhoz, hogy Atyám azonnal megjutalmazza őket a dicsőséggel. Sőt, ezeknek a számító önzőknek, akik épp csak annyit dolgoznak, amennyivel elkerülhetik az örök büntetést, az örök Bíró hosszú jóvátételt szab ki. Saját kárukra, meg kell tanulniuk a hosszú jóvátétel által azt, hogy elérjék a tevékeny szeretetet, és az igazi szeretetet, teljesen Isten dicsőségére irányítva azt. És még azt is mondom neked, hogy a jövőben sokan lesznek, főleg a pogányok között, akik csak egy óráig dolgoznak, vagy még annyit sem, de akik megdicsőülnek

Országomban, mert abban az egy órában, amelyben válaszoltak az őket Isten szőlőjébe meghívó kegyelemnek, elérkeztek a hősies szeretet tökéletességére. Vigasztalódj meg azért, asszony! A te férjed nem halt meg, hanem él. Nem vészett el számodra, csak egy időre elvált tőled. Most te, mint egy jegyes, aki még nem lépett be jegyesének házába, készülj fel az igazi, halhatatlan házasságra azzal, akit siratsz. Ó, boldog a két megszentelődött lélek házassága, akik egyesülnek az örökkévalóságban, ahol többé nincs elválás, nem kell félni sem a szeretetlenségtől, sem a szenvedéstől, ahol a lelkek örvendeznek Isten és egymás kölcsönös szeretetében! Az igazak halála az igazi élet, mert semmi sem tudja fenyegetni a lélek életét, azaz megmaradását az Igazságosságban. Ne sírj, és ne sírd vissza azt, ami megszűnt, Szíra! Emeld fel lelkedet, és láss, igazában és helyesen! Isten szeretett tégedet, megmentve társadat a veszélytől, amit a világ jelenthetett volna számára, tönkretéve belém vetett hitét.

– Te megvigasztaltál engem, Uram. Úgy fogok élni, amint mondod. Légy áldott mindörökre, és veled együtt Atyád is!

(7-1786)

Jön az Úr, hogy megmentсен minket!

Jézus, Péterrel és Júdás Tádéval a Jeruzsálem mellett lévő Hinnom-völgyének leprásaihoz megy. Táplálékot visznek nekik.

– Képesek leszünk adni nekik valamit abból, amit vettünk. Rettenetes lehet a sírokban élni télen – mondja Tádé, aki egy batyut visz, akárcsak Péter.

– Örülök neki, hogy elmentünk a felszabadított rabszolgákhoz, és pénzt kaptunk tőlük a leprások számára. Szegény szerencsétlenek! Ezeken az ünnepnapokon senki se gondol rájuk. Mindenki örvendezik... Ők pedig elvesztett otthonukra emlékeznek... De legalább hinnének benned! Meg fogják tenni azt, Mester? – kérdi Péter, aki mindig olyan egyszerű, és annyira ragaszkodik Jézushoz.

– Reméljük, Simon, reméljük! Közben imádkozunk! – És imádkozva folytatják útjukat. A szomorú Hinnom-vögy feltűnik, az élők sírjaival.

– Menjetek előre! – mondja Jézus.

A kettő megy, hangosan beszélve. A leprások arca megjelenik barlangjuk vagy menedékhelyük nyílásában.

– Jézus Rabbi tanítványai vagyunk – mondja Péter. – Ő jön, és előreküldött minket, hogy segítsünk rajtatok. Hányan vagytok?

– Itt heten. Hárman a másik részen, az En Rogelen túl – mondja egy mindegyikük helyett.

Péter kibontja batyuját. Tádé is sajátját. Tíz részre osztják az ételt. Kenyér, sajt, vaj, olajbogyó. Hova tegyék az olajat, amely egy kis korsóban van?

– Egyiketek hozzon egy edényt! Oda, a sziklára. Ott elosztjátok majd az olajat, testvériesen, hiszen azok vagytok, és a Mester nevében, aki a felebaráti szeretetet hirdeti – mondja Péter.

Közben a leprás, sántikálva, leszáll feléjük, akik egy nagy szikla közelében várnak rá, és egy kicsorbult korsót tesz oda. Nézi, amint megtöltik azt olajjal, és csodálkozva megkérdezi:

– Nem féltek ilyen közel állni hozzám? – Valóban, csak a szikla választja el őket a leprástól.

– Nem félünk semmi mástól, csak a szeretet ellen való büntől. Ő küldött ide minket, hogy segítsünk rajtatok, mert aki Krisztusé, annak úgy kell szeretnie, amint Krisztus szeret. Nyissa meg ez az olaj a szíveket, világosítsa meg azokat, mintha egy mécsest gyújtana szívetekben. A kegyelem ideje érkezett azok számára, aki remélnek az Úr Jézusban. Higgyetek benne! Ő a Messiás, és meggyógyítja a testeket és a lelkeket egyaránt. Mindent megtehet, mert Ő az Emmánuel – mondja Tádé, méltóságteljes modorával, ami mindig nagy hatást kelt.

A leprás mintegy elbűvölve néz, kezében tartva a korsót. Utána azt mondja:

– Tudom, hogy a Messiás Izraelben van, mert beszélnek róla a zarándokok, akik a városba jönnek, Őt keresve, és mi halljuk társalgásukat. De én sose láttam Őt, mert csak nemrég jöttem ide. És azt mondjátok, hogy meggyógyítana engem? Van köztünk, akiátkozza Őt, és van, aki áldja, és én nem tudom, kinek higgyek.

– Azok, akikátkozzák, jók?

– Nem. Kegyetlenek, és rosszul bánnak velünk. Ők akarják a legjobb helyeket és a legnagyobb részeket. Nem tudjuk, hogy emiatt itt maradhatunk-e?

– Tehát te látod, hogy csak az gyűlöli a Messiást, aki befogadta a poklot. Mert a pokol már érzi, hogy Ő legyőzte, és azért gyűlöli. De én mondom neked, hogy szeretni kell Őt, és hittel, ha valaki kegyelmet akar kapni itt a földön és a túlvilágon a Magasságbelítől – mondja még Tádé.

– Ha kegyelmet szeretnék! Két éve nősültem meg, és van egy kisfiam, aki még nem ismer engem. Néhány hónapja váltam leprássá. Látjátok. – Valóban, kevés nyoma van csak rajta a betegségnek.

– Akkor fordulj hittelt a Mesterhez! Nézd! Jön. Add hírül társaidnak, és térj vissza ide! Ő erre megy el, és meg fog gyógyítani téged.

A férfi felmegy a lejtőn, és hívja a többi:

– Úriás! Joáb! Adina! És ti, akik nem hisztek! Jön az Úr, hogy megmenten minket!

Egy, kettő, három. Három nyomorult jön, mind súlyosabb állapotban. A nő azonban alig mutatkozik. Élő borzalom... Talán sír, és talán beszél, de nem lehet megérteni semmit sem, mert szétroncsolt szájából csak valami hang tör elő. Fogai már nincsenek.

– Igen. Mondom neked, hogy azt mondták nekem, hívjalak titeket. Mert jön, hogy meggyógyítson minket.

– Én nem! Én nem hittem neki egy más alkalommal... és többé nem fog meghallgatni engem... és azonkívül, nem tudok többé járni – mondja érthetőbben az asszony, ki tudja, mily erőfeszítéssel. Ujjjaival fogja szája szélét, hogy jobban meg tudja értetni magát.

– Mi odaviszünk téged, Adina... – mondja neki a három férfi.

– Nem... Nem... Én túl sokat vétkeztem... – és összeesik ott, ahol van.

Három másik leprás fut oda, erőszakosan, és azt mondják:

– Adjátok csak ide az olajat, és utána mehettek a Belzebubhoz is, ha akartok!

– Az olaj mindnyájunk számára van! – mondja a korsó tulajdonosa, és igyekszik megvédeni kincsét. De a három erőszakos, kegyetlen férfi erősebb, és elveszi tőle a korsót.

– Íme! Mindig így... Egy kis olaj, oly sok idő után! De jön a Mester... Menjünk hozzá! Igazán nem jössz, Adina?

– Nem merek...

A három lemegy, a szikla felé. Ott megállnak, hogy bevárják Jézust, a két apostollal, aki eléje ment. És amint odaérnek, felkiáltanak:

– Könyörülj rajtunk, Izrael Jézusa! Mi remélünk benned, Urunk!

Jézus felemeli tekintetét, és rájuk néz, sajátos módján. Megkérdezi:

– Miért akartok meggyógyulni?

– Családunk miatt, magunk miatt... Rettenetes dolog itt élni...

– Nem csak testetek van, gyermekeim. Lelketek is van, és az többet ér a testnél. Arra kell gondot viselnetek. Azért ne csak magatok és családotok miatt kérjétek a gyógyulást, hanem azért is, hogy időtök legyen megismerni Isten Igéjét, és úgy élni, hogy kiérdemeljétek Országát. Igazak vagytok? Legyetek még igazabbakká! Bűnösök vagytok? Kérjétek az életet, hogy időtök legyen helyrehozni az elkövetett rosszat... Hol van az asszony? Miért nem jön? Nem mer szembenézni az Emberfiával, amikor nem félt attól, hogy Isten tekintetével találkozik, vétkezve? Menjete, és mondjátok meg neki, hogy sok dologra bocsánatot nyert, bűnbánata miatt és sorsának elfogadása miatt, és hogy az Örökkévaló azért küldött engem, hogy feloldozzam minden bűnűktől azokat, aki megbánták múltjukat.

– Mester, Adina többé nem tud járni...

– Menjete, és segítsétek őt lejönni ide! És hozzatok egy másik edényt. Adunk nektek olajat...

– Uram, alig van elég a többiek számára – jegyzi meg halkán Péter, miközben a leprások elmennek az asszonyért.

– Lesz elég mindenki számára. Higgyetek! Mert könnyebb ebben hinni, mint ezeknek a nyomorultaknak hinni abban, hogy testük olyanná válik, mint amilyen előzőleg volt.

Közben fent, a barlangnál a három gonosz leprás verekedni kezd egymással az étel szétesztása miatt. Az asszonyt lehozzák, karjukon... és az nyög, amint képes rá:

– Bocsánat! A múlt miatt! Azért, hogy nem kértem bocsánatot a múltkori alkalommal!... Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!

Leteszik őt a szikla mellé. És a sziklára odatesznek egy csorba edényt.

Jézus megkérdezi:

– Mit mondotok ti? Mi könnyebb, megszorítani az olajat egy edényben, vagy kinövesztetni a húst ott, ahol a lepra elemésztette?

Hallgatnak... Utána az asszony azt mondja:

– Az olaj. De a test is, mert te mindent meg tudsz tenni. És vissza tudod nekem adni előző éveim lelkét is. Hiszek, Uram!

Ó, mily isteni módon mosolyog Jézus! Olyan az, mint egy fény, amely kedvesen kiárad, vidáman és kellemesen! Elkezdődik szeménél, utána ajkánál és hangjában, miközben azt mondja:

– Hited miatt gyógyulj meg, és nyerj bocsánatot! És így ti is. És legyen olajotok és ételeitek, hogy megerősödjete. És menjete, nézesséte meg magatokat a pappal, az előírás szerint! Holnap. Hajnalban visszatérete ruhákkal, és illendő módon mehettek majd. Fel! Dicsérjéte az Urat. Többé nem vagyote leprásak!

És akkor a négy, aki eddig Jézusra nézete, egymásra tekint, és csodálkozva felkiált. Az asszony szeretne felállni, de alig van rajta ruha. Cafatokra szakadt ruhája alig takarja el testét. Félig elrejtőzve áll a szikla mögött, szemérmesen, nemcsak Jézus miatt, hanem társai miatt is. Arca visszanyeri vonásait, csak soványsága marad meg, és sírva, szakadatlanul hajtogatja:

– Áldott! Áldott! Áldott! – és áldásaiba belevegyül a három gonosz leprás káromkodása, mert dühöngenek, amikor látják, hogy a többiek meggyógyultak. Repül feljüket a szenny és a kő.

– Nem maradhattok itt! Jöjjetek velem! Nem történik semmi bajotok sem. Nézzéte! Az út elhagyatott. Dél van, az emberek házukban vannak. Menjete holnapig a többi leprás mellé! Ne féljete! Jöjjetek utánunk! Vedd ezt, asszony! – és odaadja neki köpenyét, hogy az befedje magát.

A négy, kissé félve, kissé csodálkozva, bárányokként követi Őt. Elmennek a másik három lepráshoz. Jézus megáll a hegyoldal alján, és azt mondja nekik:

– Menjete fel, és mondjátok meg nekik, hogy holnap reggel hétkor itt leszek. Menjete és ünnepeljete velük, beszélve nekik a Jó Hír Mesteréről! – Odaadja nekik az ételeket, ami még náluk van, és megáldja őket, az elbúcsúzás előtt.

– Menjünk most! Már elmúlt dél – mondja Jézus, és megfordul, hogy visszatérjen a Betániába vezető útra.

De hamarosan visszahívja Őt egy kiáltás:

– Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtunk is!

– Nem várták meg a hajnalt, ezek.... – jegyzi meg Péter.

– Menjünk hozzájuk! Oly kevés óra van, amikor jót tudok tenni anélkül, hogy az, aki gyűlöl engem, meg ne zavarná azok békéjét, akikkel jót tettem! – mondja Jézus, és visszafordul. Felnéz a három leprásra, akik feltűnnek egy kis dombon, és megismétlik kiáltásukat, segítve a mögöttük álló, már meggyógyultaktól.

Jézus nem tesz mást, csak kiterjeszti feljüket karját, és azt mondja:

– Legyen úgy, amint kéritek! Menjete, és éljete az Úr útjain! – Megáldja őket, miközben a lepra eltűnik testükről, akárcsak ahogy a nap elolvasztja a gyenge hóréteget. És Jézus elsiet, követve a csodásan meggyógyultak áldásaitól, akik feléje tárják karjukat, mintha meg akarnák ölelni Őt.

Várom a betegeket

Jézus a templomszentelés ünnepén, egy szeles, hideg téli napon föl-le sétál a pogányok udvarában apostolaival és tanítványaival a Templomban. Nem sok ember van ott, és Péter kijelenti:

– Azt hiszem, el kellene mennünk. Kémkednek utánunk onnan...

– Kik? A farizeusok?

– Nem. Azok, akik az előbb elmentek mellettünk, és mások. Menjünk el, Mester!

– Várok néhány betege. Láttak engem, amikor bejöttem a városba, és a hír már bizonyára elterjedt. Jönni fognak, mire felmelegszik. Maradjunk itt legalább a délelőtt egyharmadáig – mondja Jézus, és folytatja a föl s alá sétálást a csípős hidegben.

Valóban, amikor a napsütés már kezdi enyhíteni a hegyek felől fújó hideg szelet, jön egy asszony, egy beteg leánnyal, és kéri Jézust, gyógyítsa meg. Ő teljesíti kívánságát. Az asszony leteszi adományát Jézus lábaihoz, s azt mondja:

– Ez a többi szenvedő gyermek számára.

A Kerióti felveszi a pénzt.

Később, egy kis hordágyon egy öregembert hoznak, akinek a lábai betegek. Jézus meggyógyítja. Utána jön egy csoport, s kéri Jézust, menjen ki, a falakon kívülre, és űzze ki az ördögöt egy leányból, akinek kiáltása behallatszik a Templomba. Jézus kimegy velük, és kiűzi az ördögöt. (Lásd a „Jézus és a Sátán” című sorozatban.)

(7-1820)

Utána Jézus visszamegy a Templomba, az előző helyére, s körülötte összegyűlnek az emberek. Belekötnek, de Ő alaposan megválaszol nekik. Erre köveket ragadnak, hogy ott helyben megkövezzék. Jézus azonban karbatett kézzel nézi őket egy kőpadról, amelyre felállt, hogy jobban lássák. Tekintete megbénítja a kövezni készülöket, s azok kiejtik kezükből a köveket. (Vö. Jn 10,22-38)

(7-1829)

Jézus elhatározza, hogy születésének évfordulóját egyedül fogja tölteni, a betlehemi barlangban. Ezt azonban titokban tartja az apostolok előtt, akiknek szabad választást ad, hogy hová menjenek addig, míg az ünnepek után ismét találkozni fognak:

– Rendben van. Ti is menjete! Én is elmegyek. Mindenki saját útjára. Menjete előttem Salamon városába, s én is odamegyek néhány nap múlva. És mielőtt elbocsátanálak titeket, megismétlem szavaimat, amelyeket előzőleg mondtam, amikor párosával küldtelek titeket a városokba: „Menjete, beszéljete, hirdesséte, hogy nagyon közel van a mennyek Országá. Gyógyítsátok meg a betegeket, tisztítsátok meg a leprásokat, támasszátok fel a lelkileg és testileg halottakat, nevemben rájuk téve kezeteke... És ne büszkéljete amiatt, amit teszete. Kerüljete a vitát egymás között, és azokkal, akik nem szeretne titeket. Ne követeljete semmit azért, amit teszete! Inkább Izrael elveszett juhái közé menjete, és ne a szamaritánusok és a pogányok közé. Nem azért, mintha undorodnátok tőlük, hanem azért, mert még nem vagyote képesek megtérítene őket. Adjate abból, amivel rendelkezete, anélkül, hogy a holnapért aggódnátok! Tegyéte meg mindazt, amit láttate, hogy én tettem, hozzám hasonló lelkülettel! Íme, hatalmat adok nektek megtenni azt, amit én teszete, és amit akarok, hogy Isten dicsőségére tegyete.” – Rájuk lehel, és utána egyenként megcsókolja és elbocsátja őket.

(7-1835)

Elvesztettem hatalmamat?

Aranka történetében olvashatunk egy rabszolgáról, aki Pilátus feleségének, Klaudiának titkos üzenetét vitte Jézushoz. Ennek a rabszolgának levágták a nyelvét, hogy ne tudja kibeszélni a rábízott titkokat. Megmutatja ezt Jézusnak, kinyitva a száját.

– Szerencsétlen! – mondja Jézus, és megsimogatja, de nem gyógyítja meg. (Lásd Gy 4,131)

Amikor Jézus a szamariai Efraimben húzódik meg üldözői elől, felkeresi Őt ott Klaudia, e rabszolgája és egy felszabadított volt rabszolganője kíséretében. Azért megy Jézushoz, hogy megbizonyosodjék róla, valóban igaz-e a hír, hogy Jézus elvesztette hatalmát, és most ezért rejtőzik Szamariában.

– Mester – kezdi Klaudia – egyesek hozzám, azaz helyesebben, Ponciusához jöttek... Nem nyújtom hosszúra mondanivalómat. De mivel csodállak téged, mint mondtam volna Szókratésznek is, ha láttam volna őt, amikor élt, vagy bármelyik más erényes embernek, akit igazságtalanul üldöznek: „én nem tudok sokat tenni, de megteszem, amit tudok”. És ugyanakkor írok oda, ahová tudok, hogy megvédjelek téged, és... hatalmassá is tegyelek. Oly sok méltatlan ül a trónusokon és más magas állásokban...

– Úrnő, én nem kértem tőled sem megtiszteltetést, sem védelmet. Az igaz Isten jutalmazzon meg téged gondolatodért. De add a megtiszteltetést és védelmet annak, aki kívánja azt, mint valami hőn vágyott dolgot. Én nem vágyakozom ezekre.

– Ah! Íme! Ezt akartam! Te akkor valóban az Igaz vagy, akinek éreztelek! És a többiek: a te méltatlan rágalmozóid! Hozzánk jöttek, és...

– Nem szükséges, hogy elmondd, Úrnő. Tudom.

– Tudod azt is, hogy azt mondják, bűneid miatt elvesztetted minden hatalmadat, és ezért élsz itt, elutasítva?

– Ezt is tudom. És tudom, hogy ezt az utolsó dolgot könnyebb elhinni, mint az előzőt. Mert a te pogány értelmek képes arra, hogy különbséget tegyen az emberi erő és az emberi aljasság között, de még nem vagy képes felfogni azt, hogy mire képes a lélek. Kiábrándít... hogy vallásod istenei állandóan veszekednek egymással, és hatalmuk nagyon ingatag, alá van vetve a tilalmaknak és ellentmondásoknak. És azt hiszed, hogy az igazi Istennél is ez a helyzet. De nem így van. Az én hatalmam ugyanaz volt, amikor először láttad, hogy meggyógyítottam egy leprást, és ugyanaz ma is. És ugyanolyan lesz akkor is, amikor látszólag teljesen tönkretettek. Ez a te néma rabszolgád, nemde?

– Igen, Mester.

– Küldd előre!

Klaudia odakiált neki, és az ember előre jön, és letérdel Jézus és úrnője közé. A szegény vadember nem tudja, kit tiszteljen jobban. Attól fél, hogy ha jobban tiszteli Krisztust, mint úrnőjét, büntetésben részesül. Ennek ellenére, először könyörgő pillantást vetve Klaudiára, megismétli, amit Cezareában tett: nagy fekete kezeibe veszi Jézus lábát, és a földre vetve magát, fejére teszi azt.

– Úrnő, idefigyelj! Szerinted mi könnyebb, egyedül meghódítani egy országot, vagy újjáalkotni egy már nem létező testrészt?

– Egy országot, Mester. A szerencse kedvez a merészeknek. De senki, azaz egyedül csak te vagy képes visszahívni az életbe egy halottat, és visszaadni a szemeket egy vaknak.

– És miért?

– Mert... Mert Isten mindent meg tud tenni.

– Akkor, szerinted, Isten vagyok?

– Igen... vagy legalábbis, Isten veled van.

– Lehet Isten egy gonosztevővel? Az igaz Istenről beszélek, nem a ti bálványaitokról, amelyek lázas agyak szüleményei, amelyek álmképeket alkotnak, saját lelkük megnyugtatására, amikor érzik, hogy nem ismerik valaminek az okát.

– Nem... mondanám. Nem! Azt nem, mondanám! A mi papjaink elvesztik hatalmukat, amikor bűnbe esnek.

– Milyen hatalmukat?

– Hát... azt, hogy ki tudjanak olvasni valamit az égi jelekből, az áldozatokból, a madarak repüléséből és énekéből. Tudod... A madárjósok, a jövőmondók...

– Tudom. Tudom. Nos? Nézd! És te emeld fel fejedet, és nyisd ki szádat, ember, akit a kegyetlen emberi hatalom megfosztott Isten ajándékától. És Isten akaratából, az igaz, egyetlen Istenéből, a tökéletes testek Teremtőjének akaratából, birtokold azt, amit az ember elvett tőled!

Jézus a néma férfi nyitott szájába teszi ujját. A felszabadított rabszolganő nem tudja visszatartani kíváncsiságát, és előbbre jön, hogy lássa. Klaudia mélyen meghajolva figyeli. Jézus elveszi ujját, és felkiált:

– Beszélj, és használd az igaz Isten dicséretére újjászületett testrészedet!

És hirtelenül felhangzik, mint egy trombitaszó egy eddig néma eszközből, a torokhangon, de biztosan jövő kiáltás:

– Jézus! – A néger a földre esik, örömeiben sírva, és nyalva, igazán nyalva Jézus lábát, mint egy hálás kutya tenné.

– Elvesztettem hatalmammat, Úrnő? Ez a válasz annak a számára, aki ezt állítja. És te kelj fel, és légy jó, arra gondolva, mennyire szerettelek. Szívembe fogadtalak attól a cezáriai naptól kezdve. És veled együtt minden hozzád hasonlót. Árunak tekintenek titeket, kevesebbre becsülnek a vadállatoknál, jóllehet emberek vagytok, és egyenlők a császárral, fogantatástoktól fogva, és talán jobbak nála, szívetekben... Visszamehetsz, Úrnő! Nincs más mondanivaló.

– De igen! Van más. Az, hogy én kételkedtem... Az, hogy én, fájdalommal, szinte elhittem azt, amit rólad mondtak. És nemcsak én. Bocsáss meg mindenkinek, Valériát kivéve, aki sose változtatta meg felfogását, sőt mindig előbbre halad benne. És van még valami. Fogadd el ajándékomat: ezt az embert. Nem lenne képes többé nekem szolgálni, miután tud beszélni. És fogadd el pénzemet.

– Nem. Sem ezt, sem azt.

– Akkor nem bocsátasz meg nekem!

– Megbocsátok azoknak is, akik népemhez tartoznak, és kétszeresen bűnösök abban, hogy nem ismernek el engem annak, aki vagyok. És ne bocsátanék meg nektek, akik nélkülöztök minden isteni ismeretet? Íme. Azt mondtam, hogy nem fogadom el sem a pénzt, sem az embert. Most elveszem a pénzt, és vele megveszem ezt az embert. Megveszem, hogy visszaadjam szabadságát. Azért, hogy elmenjen országába, és elmondja, hogy a földön van az, aki minden embert szeret, s leginkább szereti azokat, akiket boldogtalanoknak lát. Fogadd vissza erszényedet!

– Nem, Mester. Az a tiéd. És az ember, hasonlóképpen. Az enyém, de Neked ajándékozom. Te szabadítsd fel! Nem kell fizetned ezért!

– És akkor... Van neved? – kérdezi a férfitől.

– Gúnyból Kallisztusnak¹ hívtuk. De amikor elfogták...

– Nem fontos. Őrizd meg azt a nevet. És váltsd valóra, kialakítva lelkedben az igazi szépséget! Menj! Légy boldog, mert Isten megmentett téged.

Menni! A néger nem fárad bele a csókolásba, és annak hajtogatásába: „Jézus! Jézus!” és ismét fejére teszi Jézus lábát, azt mondva:

¹ Kallisztusz görög jelentése: gyönyörű

– Te vagy az én egyedüli Uram.
– Én. A te igazi Atyád, Urad. Megbíz téged azzal, hogy visszatérj hazádba. Használd fel erre ezt a pénzt. Isten veled, Úrnő! És sose hallgass a sötétség szavaira! Légy igazságos! És érts ahhoz, hogy megismerj engem! Isten veled, Kallisztus! Isten veled, Asszony!
És Jézus eltűnik a fák között.

Klaudia hívja a gyaloghintót, és elgondolkozva száll fel rá. De ha ő hallgat, a felszabadított rabszolganő és a felszabadított rabszolga, tíz helyett is beszél, és még a kísérő katonák is elfelejtik szokásos fegyelmezettségüket az újjászületett nyelv csodája előtt. Klaudia, félig felülve a gyaloghintóban, fejét kezére támasztva, nem hall semmit sem. Elmerül gondolataiban. Nem veszi észre, hogy a felszabadított rabszolganő a gyaloghintó hordozóival beszél, mint egy szarka, Kallisztus pedig a katonákkal, akik nem tartják meg sem a sorban való menetelést, sem a csendet. Túlságosan megindította őket az esemény!

(8-216)

Legyen hited szerint!

Jézus Szamariában tartózkodik, Efraimban. Egyedül sétál a mezők között vezető úton, üdvözölve az asszonyokat, gyermekeket, pásztorokat, akikkel találkozik. Utána rátér egy hegyi útra, amely északra vezet. Egy útkereszteződésnél jelzőkő van, a római katonák számára, a rómaiak által elkeresztelt városok felé mutatva az irányt: Nápoly – Szichem, Szilo – Jeruzsálem, Jerikó. A jelzőkő és az út melletti árok között egy rongyokba burkolt ember fekszik, talán halott.

Jézus lehajol hozzája, megérinti, és megkérdezi:

– Ember, ki vagy?

Egy nyögés a válasz. De az ember megmozdul, megfordul, csontvázszerű, halottsápadt arcával, két fáradt szemével, amely elárulja szenvedését és gyengeségét, csodálkozva néz arra, aki könyörületesen feléje hajol. Igyekszik felülni, csontvázszerű kezeivel a földre támaszkodva, de olyan gyenge, hogy ha Jézus nem segítené, nem volna képes erre.

Jézus segíti őt, és háttal az útjelzőkőnek támasztja. És megkérdezi:

– Ki vagy? Beteg vagy?

– Igen – mondja az ember, nagyon gyenge hangon.

– De hogyan indultál útnak egyedül, ebben az állapotban? Nincs senkid?

Az ember bólint, de túl gyenge ahhoz, hogy válaszolni tudjon.

Jézus körül néz. Nincs senki a földeken. Ez igazán elhagyatott hely. Északra, szinte egy domb tetején, egy kis házcsoport. Nyugatra, távolabb, egy kecskenyáj ugrándozik. Jézus ismét az emberre néz. Megkérdezi:

– Ha támogatnálak, úgy érzed, el tudnál jönni addig a faluig?

A férfi tagadólag rázza fejét, két könnycsepp hullik arcára, összeszedi erejét, és azt mondja:

– Kidobtak engem... Leprától félték... Nem vagyok... És haldoklom... az éhségtől. – Liheg a gyengeségtől. Belenyúl a szájába, és ujjával kihúzza valami zöld pépet:

– Nézd!... A vetést rágtam... de még csak fű.

– Odamegyek ahhoz a pásztorhoz. Hozok neked langyos tejet. Azonnal megteszem. – És szinte futva megy a körülbelül kétszáz méterre, de magasabban legelésző nyájhoz.

Eléri a pásztorot. Beszél vele. Int a felé, ahol az ember van. A pásztor megfordul, hogy lássa, és bizonytalankodik, hogy teljesítse-e Jézus kérését. Utána dönt. Leveszi övéről a mély fatálat, amit minden pásztor magán hord, megfej egy kecskét, odaadja a színig tele tálat Jézusnak, aki óvatosan leszáll a hegyoldalról, követve egy gyermektől, aki a pásztorral volt.

Megérkezik az éhezőhöz. Letérdel mellette, fél karjával hátát tartja, és ajkához emeli a még gőzölgő tálat. Kis kortyokban itatja vele a tejet. Utána leteszi a tálat a földre, s azt mondja:

– Egyelőre elég. Bajod lenne belőle, ha egyszerre innád meg mindet. Engedd, hogy gyomrod feléledjen, felszíva a tejet, amit adtam.

A férfi nem tiltakozik. Behunyja szemét, és hallgat. A gyermek nagyon csodálkozva figyel.

Kis idő múlva Jézus újból odanyújtja neki a tálat, hogy hosszasan igyék belőle. Kis szünetet tart ismét, majd kiitatja vele a maradék tejet, és visszaadja a tálat a fiúnak, és elbocsátja őt.

A férfi lassan magához tér. Bizonytalan mozdulatokkal megint igyekszik felülni. Hálásan rámosolyog Jézusra, aki mellette ül a fűvön. Bocsánatot kér:

– Én vesztegetem az idődet.

– Ne búsulj azért! Sose számít elvesztett időnek, amit a testvér megsegítésére fordítanak. Amikor jobban érzed majd magadat, beszélni fogunk.

– Jobban vagyok. Visszatér a szín tagjaimba és javul a látásom... Azt hittem, itt fogok meghalni... Szegény gyermekeim: Lemondtam minden reményről. És egészen eddig, nem is nagyon reméltem... Ha te nem jöttél volna, meghaltam volna... így... az út mentén...

– Nagyon szomorú dolog lett volna. Ez igaz. De a Magasságbeli letekintett fiára, és megsegítette. Pihenj egy kissé!

Az ember engedelmeskedik egy ideig. Utána ismét kinyit a szemét, és azt mondja:

– Érzem, hogy újjáéledek. Ó, ha el tudnék menni Efraimba!

– Miért? Van ott valaki, aki rád vár? Ott laksz?

– Nem. Jabnia vidékéről való vagyok, közel a Nagy-tengerhez. De Galileába mentem, a folyó mentén, egészen Cezáreáig. Utána elmentem Názáretbe. Mert beteg vagyok itt (gyomrára üt). Egy olyan betegség, amit senki sem tud meggyógyítani, és ami miatt nem tudok dolgozni a földön. És özvegy vagyok. Öt gyermekem van... Egy valaki a mi vidékünkéről, mert Gázában születtem, filiszteus atyától és szír-föníciai anyától... egyvalaki közülünk, aki a galileai Rabbi követője volt, eljött egy másikkal együtt hozzánk, hogy beszéljen erről a rabbiról. Én is hallottam. És amikor így megbetegedtem, azt mondtam: „Én szír és filiszteus vagyok: szenny Izrael előtt. De Hermaszteusz azt mondta, hogy a galileai Rabbi épp oly jó, mint amilyen hatalmas. És én elhiszem ezt. És elmegyek hozzá.” És amint beköszöntött a jobb időjárás, otthagytam gyermekeimet feleségem anyjánál, összeszedtem kis vagyonomat, mert a betegség már sokat felemésztett, és eljöttem, keresni a Rabbit. De pénzem elfogyott az úton. Főleg azért, mert nem tudok bármit megenni... szállókban kell megszállnom, amikor fájdalmaim meggátolnak a menésben. Szeferiszban eladtam szamaramat, mert többé nem volt pénzem a magam számára, és arra, hogy a Rabbinak adjak. Azt gondoltam, hogy ha meggyógyulok, bármit meg tudok enni útközben, és hamarosan hazatérhetek. És a földemen és mások földjén végzett munkámmal, anyagilag is rendbe jöhetek... De a Rabbi nem volt sem Názáretben, sem Kafarnaumban. Anyja mondta nekem. Azt mondta: „Júdeában van. Keresd a szeferiszi Józsefnél Bezetában, vagy a Getszemániban. Meg tudják mondani neked, hol van.” Visszafordultam, gyalog. És betegségem növekedett... pénzem pedig csökkent. Jeruzsálemben, ahová küldtek, megtaláltam az embereket, de nem a Rabbit. Azt mondták nekem: „Ó, sokan elűzték Öt. És a nagytanács elátkozta. Elmenekült, és nem tudjuk hová.” Én... éreztem, hogy haldoklom... mint ma. Sőt még inkább. Elmentem, s megkérdeztem százakat és százakat a városban és a környékén. Senki sem tudta. Egyesek velem együtt sírtak. Sokan rám ütöttek. Végül, egy napon, amikor a Templom falain kívül koldultam, hallottam két farizeus beszélgetését: „Most tudjuk, hogy a názáreti Jézus Efraimban van...” Nem vesztegettem az időt, és noha gyenge voltam, eljöttem egészen eddig, kenyeret koldulva, mindinkább lerongyolódva, és egyre betegebb külsővel. És, mivel nem vagyok itt ismerős, eltévesztettem az utat... Ma elértem oda. Ahhoz a faluhoz. Már két napja csak vad ávizsgyökereket szívtam, gyökereket rágtam, és a növekvő gabonát ettem. Leprásnak gondoltak, sápadtságom miatt, és kövekkel elzavartak. Nem kértem mást tőlük, csak kenyeret, és hogy mutassák meg az Efraimba vezető utat... Itt összeestem... De szeretnék Efraimba menni. Oly közel vagyok már céloimhoz! Lehetséges, hogy ne érjem el? Én hiszek a Rabbiban. Nem vagyok izraelita. De Hermaszteusz sem volt az, és Ő egyformán szerette őt. Lehetséges-e, hogy Izrael Istenének keze rám nehezedjék, és bosszút álljon rajtam szüleim bűnéért?

– Az igaz Isten az emberek Atyja. Igazságos, de jó. Megjutalmazza azt, aki hisz, és nem fizettet az ártatlanokkal olyan bűnökért, amiket nem ők követtek el. De miért mondtad, hogy amikor meghallottad, hogy nem ismerik a Rabbi tartózkodási helyét, úgy érezted, hogy közelebb álltál a halálhoz, mint most?

– Eh! Azért, mert azt mondtam: „Elveszítettem Öt, mielőtt még megtaláltam volna!”

– Ah! Egészséged miatt!

– Nem. Nem csak azért, hanem mert Hermaszteusz mondott nekem róla bizonyos dolgokat, amiből nekem úgy tűnt, hogy ha megismerem Őt, többé nem leszek egy szemét.

– Tehát te hiszed, hogy Ő a Messiás?

– Hiszem. Én nem tudom jól, micsoda az a Messiás, de hiszem, hogy a názáreti Rabbii Isten Fia.

Jézus ragyog a mosolytól, miközben megkérdezi:

– És biztos vagy benne, hogy ha Ő az, meghallgat téged, körülmetéletlent?

– Biztos vagyok benne, mert ezt mondta Hermaszteusz. Azt mondta: „Ő mindenkinek a Megváltója. Az Ő számára nincsenek zsidók vagy bálványimádók, hanem csak megváltásra szoruló emberek, mert az Úristen ezért küldte Őt.” Sokan kinevettek. De én elhittem. Ha én azt mondhatom neki: „Jézus, irgalmazz nekem”, Ő meghallgat engem. Ó, ha Efraimból való vagy, vezess engem hozzá! Talán te az Ő egyik tanítványa vagy...

Jézus még inkább mosolyog, és azt tanácsolja:

– Próbálj megkérni engem, hogy gyógyítsalak meg!

– Te jó vagy, ember. Melletted oly nagy békét érzek. Igen, te jó vagy, mint... mint maga a Rabbii, és Ő biztosan felhatalmazott a csodatevésre, mert mivel oly jó vagy, csak az Ő tanítványa lehetsz. Mindnyájukat jónak találtam, akiről azt mondták nekem, hogy tanítványai. De ne sértődj meg, ha azt mondom, hogy te meggyógyíthatod a testet, de nem a lelket. És én azt is meg akarom gyógyítani, amint az sikerült Hermaszteusz esetében is. Igazán akarok válni... És ezt csak a Rabbii tudja megtenni. Én bűnös is vagyok azon kívül, hogy beteg vagyok. Nem akarok meggyógyulni testileg, hogy azután egy napon meghaljak lelkileg is. Élni akarok. Hermaszteusz azt mondta, hogy a Rabbii a lélek élete, és hogy a lélek, amelyik benne hisz, örökké él Isten Országában. Vezess engem a Rabbiihoz! Légy jó! Miért mosolyogsz? Talán azt gondold, hogy merész vagyok, mert meg akarok gyógyulni anélkül, hogy alamizsnát tudnék adni? De, ha meggyógyulok, művelni tudom a földet. Nagyon szép gyümölcsök vannak. Ha eljön a Rabbii a gyümölcsérés idején, oly hosszasan fogom vendégül látni, amily hosszasan csak akarja.

– Ki mondta neked, hogy a Rabbii pénzt akar? Hermaszteusz?

– Nem. Sőt, ő azt mondta, hogy a Rabbii könyörületes a szegényekhez, és elsősorban őket segíti. De ez a szokás minden orvossal és... és mindenkivel, egyszóval mondván.

– De nem vele. Biztosítlak téged erről. És mondom neked, hogy ha fel tudnád ajzani hitedet annyira, hogy itt kérnéd a csodát, és azt lehetségesnek tartanád, részesülnél benne.

– Igazán mondd?... Biztos vagy benne? De ha egyik tanítványa vagy, nem hazudhatsz, se nem tévedhetsz. És jóllehet sajnálom, hogy nem látom a Rabbii... engedelmeskedni akarok neked... Talán mivel annyira üldözik... nem akarja, hogy lássák, nem bízik többé senkiben sem. Igaza van. De nem mi leszünk azok, akik ártani fogunk neki. Maguk a zsidók lesznek... De: ime. Azt mondom itt (és nehezen letérdel): „Jézus, Isten Fia, könyörülj rajtam!”

– És legyen úgy, amint hited megérdemli – mondja Jézus, parancsoló mozdulattal, amit a betegeknek használ.

Az embert mintha megvakította volna valami váratlan fény. Megérti, ki van előtte, és egy hangos kiáltást hallat, úgyhogy a pásztor, aki lejött az útra, talán azért, hogy lássa, meggyorsítja lépteit.

Az ember arcával a fűben, a földön fekszik. A pásztor feléje bök pásztorbotjával:

– Meghalt? Ki kíván mást, mint tejet, amikor a végét járja! – És csóválja fejét.

A férfi hallja ezt, és talpra ugrik, erősen, egészségesen. Azt kiáltja:

– Halott? Meggyógyultam! Feltámadtam. Ő tette velem ezt. Nem vagyok többé bágyadt az éhségtől, sem a betegségtől. Olyan vagyok, mint menyegzőm napján! Ó, áldott Jézus! Hogyan lehet, hogy nem ismertelek fel előbb?! A te irgalmasságod elárulta nevedet! A béke, amelyet melletted éreztem! Ostoba voltam! Bocsáss meg szegény szolgádnak! – És ismét a földre veti magát, imádván.

A pásztor otthagyja kecskéit, és elfut, nagy ugrásokkal, a falu felé.

Jézus leül a meggyógyult mellé, és azt mondja:

– Úgy beszéltél nekem Hermaszteuszról, mint aki meghalt. Tehát ismered a végét. Csak egy dolgot akarok tőled. Jöjj velem Efraimba, és mondd el ott valakinek, aki hozzám tartozik, miképpen ért véget az élete. Utána elküldelek Jerikóba, egy nótanítványhoz, hogy segítsen téged hazatérő utadon.

– Ha te akarsz, elmegyek. De most, hogy egészséges vagyok, már nem félek többé attól, hogy meghalok az úton. Még a fű is táplálhat engem, és nem szégyellem kinyújtani kezemet, mert nem dőzsöléssel, hanem igazságos céllal emésztettem fel vagyonomat.

– Igen, akarom. Megmondod majd neki, hogy láttál engem, és itt várok rá. Hogy már eljöhet. Nem lesz alkalmatlan senki számára. Meg tudod mondani ezt?

– De meg ám! Ah! Miért gyűlölnék téged, aki oly jó vagy?

– Mert sok embert fogva tart egy szellem. Menjünk!

Jézus útnak indul Efraim felé, és a férfi biztosan követi. Csak nagy soványsága maradt meg, betegsége emlékeként.

A faluból sokan jönnek lefelé, hadonászva és kiabálva. Hívják Jézust. Hogy álljon meg. Jézus nem hallgat rájuk, sőt meggyorsítja lépteit. Azok követik.

A történet folytatását lásd: Jd 11,469-470 és P 11,431-432.

(8-220)

Fiad éli!

Feltámadása után Jézus sok helyen megjelent, hogy megvigasztalja a szomorkodókat.

Egy tengerparti úton megy egy síró asszony, a kora reggeli órákban. Nagyon fáradt lehet, mert időnként megáll, és leül egy útjelző kőre. Utána felkel, és megy tovább, mintha valami ösztönözné a menésre, nagy fáradtsága ellenére.

Jézus csatlakozik hozzá, mint egy köpenyébe burkolódzó utas. Az asszony nem is néz rá. Fájdalmában elmerülve megy tovább. Jézus megkérdezi:

– Miért sírsz, asszony? Honnan jössz? És hová mész, így, egészen egyedül?

– Jeruzsálemből jövök, és visszatérek otthonomba.

– Messze van?

– Félúton Joppe és Cezárea között.

– Gyalog?

– A Modin előtti völgyben a rablók elvették szamaramat és mindazt, ami rajta volt.

– Oktalan voltál, hogy egyedül mentél. Nem szoktak egyedül menni a húsvéti ünnepekre.

– Nem húsvétra mentem oda. Otthon maradtam, mert van, remélem, hogy még van, egy beteg gyermekem. Férjem elment a többiekkel. Én hagytam, hogy négy nappal előbb elinduljon, és utána én is elmentem. Mert azt mondtam: „Ő biztosan Jeruzsálemben van húsvétkor. Megkeresem.” Kicsit féltem. De azt mondtam: „Nem teszek semmi rosszat. Isten látja. Én hiszek. És tudom, hogy Ő jó. Nem fog elutasítani engem, mert...” Megáll, mintegy megfélemlítve, és lopva egy pillantást vet a mellette menő emberre, aki annyira be van burkolódzva, hogy alig látszanak szemei, Jézus összetéveszthetetlen szemei.

– Miért hallgatsz? Félsz tőlem. Azt hiszed, hogy én annak ellensége vagyok, akit te kerestél? Mert te a názáreti Mestert kerested, hogy megkérjed, jöjjön el házádba, és gyógyítsa meg a gyermeket, míg férjed távol van...

– Látom, hogy próféta vagy. Így van. De amikor megérkeztem a városba, a Mester már halott volt. – Fuldoklik a sírástól...

– És föltámadt. Nem hiszed?

– Tudom. Hiszem. De én... De én... Néhány napig reméltem, hogy én is meglátom Őt... Azt mondják, megjelent egyeseknek. És vártam az elutazással. Minden nap egy gyötrelmem volt, mert... annyira beteg a gyermekem... Szívem meg volt osztva... Menjek, hogy megvigasztaljam haldoklásában... Maradok, hogy keressem a Mestert... Nem kívántam, hogy eljőjön házába. De hogy megígérje nekem a gyógyulást.

– És hittél abban? Gondoltad, hogy távolról?...

– Hiszek. Ó, ha azt mondta volna nekem: „Menj békében! Fiad meggyógyul”, nem kételkedtem volna benne. De nem érdemlem meg, mert... – sír, és szájához nyomja fátylát, hogy mintegy megakadályozza magát a beszédben.

– Mert férjed egyike azoknak, akik vádolták és meggyilkolták Krisztust. De Jézus Krisztus a Messiás! Isten! És Isten igazságos, asszony. Nem büntet meg egy ártatlant a bűnös miatt. Nem gyötör egy anyát azért, mert az atya bűnös. Jézus Krisztus az élő Irgalmasság...

– Ó, talán te egyik apostola vagy? Talán tudod, hol van Ő? Te... Talán Ő küldött téged hozzám, hogy ezt mondd nekem. Meghallotta, meglátta fájdalmamat, hitemet, és elküldött téged, mint ahogy a Magasságbeli elküldte Ráfael főangyalt Tóbiáshoz. Mondd meg nekem, ha így van, és én, jóllehet fáradt és lázas vagyok, visszafordulok, hogy megkeressem az Urat.

– Nem vagyok egy apostola. De Jeruzsálemben maradtak még az apostolok sok napon át, feltámadása után...

– Igaz. Megkérdezhettem volna tőlük.

– Így van. Ők folytatják a Mester munkáját.

– Nem hittem, hogy képesek csodákat tenni.

- Már tettek csodákat...
- De most... Azt mondták nekem, hogy csak egy maradt hűséges közülük, és nem hittem...
- Igen. Férfjed így mondta neked, megvetve téged őrjöngésében a hamis győzelem felett. De mondom neked, hogy az ember képes vétkezni, mert csak egyedül Isten tökéletes. És az ember bűnbánatot is képes tartani. És ha bűnbánatot tart, ereje növekszik, és Isten még gyarapítja azt kegyelmével, bűnbánata következtében. A Magasságbeli Úr nem bocsátott meg talán Dávidnak?
- De ki vagy? Ki vagy, hogy oly kedvesen és bölcsen beszélsz, ha nem vagy egy apostol? Talán egy angyal vagy? Gyermekem angyala. Ő talán kilehelte lelkét, és te eljöttél, hogy előkészíts engem.
- Jézus engedi, hogy köpenye leessen fejéről és arcáról, és egy közönséges vándorból átváltozik az Istenember méltóságába, aki feltámadt a halálból, és ünnepélyesen azt mondja:
- Én vagyok a Messiás, akit hiába feszítettek keresztre! Én vagyok a Feltámadás és az Élet! Menj, asszony! Fiad él, mert én megjutalmaztam hitedet. Fiad meggyógyult. Mert ha a názáreti Rabbifefejezte küldetését, az Emmánuel folytatja azt a világ végéig, mindazok számára, akik hisznek, remélnek, és akik szeretik a Hármast Egy Istent, akinek egyik Személye a megtestesült Ige, aki isteni szeretetéből elhagyta az eget, hogy eljöjjön tanítani, szenvedni és meghalni azért, hogy az Életet adja az embereknek. Menj békében, asszony! És légy erős hitedben, mert eljött az idő, amikor egy családban a férj a feleség ellen, az atya a gyermekek ellen, és ezek az ellen lesznek, mert gyűlölnék vagy, mert szeretnek engem. De boldogok azok, akiket az üldöztetés nem szakít el Életemtől.
- Megáldja őt, és eltűnik.

(10-163)

Befejezés

Jézusnak az egyéb kiadványokban már feldolgozott csodái kb 300 oldalt tesznek ki, azokkal együtt ez a kötet meghaladná az 500 oldalt. A csodás tallózás történetét majd a „Jézus, a szegények barátja” sorozatban fogjuk feldolgozni, azért nem szerepel itt oldalszámmal az összesített tartalomjegyzékben és a tárgycsoportok szerinti tartalomjegyzékben.

Az idegösszeroppanásban szenvedő lelkibetegek meggyógyítása is a csodák között szerepel, jóllehet ezeket Jézus nem egy „Akarom!” felkiáltással gyógyította meg, hanem hosszadalmas beszélgetéssel segítette el a fokozatos gyógyuláshoz.

Az apostolok és tanítványok által művelt csodák tulajdonképpen szintén Jézus csodái voltak, mert csodát csak Isten tud művelni, szolgálói csak közbenjárókként szerepelnek, mint a szentek is, akiknek kérésére ma is művel csodákat az Isten.

Az élettelen anyagon (víz, kenyér) és a növényeken, állatokon véghezvitt csodák előkészületül szolgáltak Jézus legnagyobb csodájának, az Eukarisztia csodájának élő hittel való elfogadásához.

A csodák tárgyszerinti csoportosításánál Jézus felsorolását követjük, amit a Keresztelő tanítványainak felvilágosításakor használt, de közben az egyéb betegségeket is megemlítiük.

A büntető csodák között Zakariás megnemulása és beszélőképességének visszanyerése nem közvetlenül Jézus által művelt csoda volt, de mivel kapcsolatban volt vele, bevettük a felsorolásba.

Az önvédelemből művelt csodák tanúsítják, hogy Jézus meg tudta volna védeni magát a keresztrefeszítéstől is, de amikor „eljött az órája”, engedte, hogy úgy bánjanak vele, mintha megszűnt volna csodatevő hatalma.